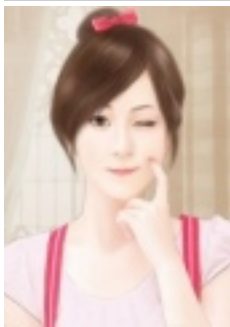

Mắt Yêu

Contents

Mắt Yêu	1
1. Chương 1 : Gặp Gỡ	1
2. Chương 2 : Doãn Hạo Quân	4
3. Chương 3 : Rung Động	6
4. Chương 4 : Nổi Cơn Tự Ái	10
5. Chương 5 : Gặp Lại (1)	16
6. Chương 5 : Gặp Lại (2)	23
7. Chương 6 : Tôi Ghét Anh	29
8. Chương 7 : Anh Đã Yêu Em Từ Rất Lâu Rồi.	37
9. Chương 8 : Yêu Anh	44
10. Chương 9 : Bá Đạo Cầu Hôn (18) (Hoàn)	49

Mắt Yêu

Giới thiệu

Tên : Mắt Yêu Tác giả : Tiểu Yết Độ dài : 9 chương Tình trạng : Hoàn Rating : 17 Lời nói đầu : M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-yeu>

1. Chương 1 : Gặp Gỡ

Hôm nay là ngày Lăng Tịnh Yên vào nhập học. Là ngày đầu tiên đi học cấp 3 . Nếu là người bình thường khác thì sẽ hồi hộp, sẽ mong chờ , sẽ lo lắng về trường mới nhưng cô thì lại không như vậy.

Sáng sớm, mẹ đã đánh thức cô dậy để đánh răng, rửa mặt thay đồng phục rồi xuống ăn sáng. Cô chỉ biếng nhác rời khỏi giường, cũng không khó chịu nhưng cũng chẳng vui vẻ gì. Tịnh Yên luôn sống nội tâm , cô vốn dĩ không thích bộc lộ cho người khác biết nội tâm của mình ngay cả với cha mẹ cũng vậy.

Cái tên của cô nói lên tất cả. Cô thích sự yên tĩnh, không thích sự ồn ào hay thực ra cô đã quen với cô độc rồi. Tịnh Yên không có bạn thân, cô chỉ có “bạn” để xã giao.

Hồi học cấp 2, Tịnh Yên đậu được vào một trường trung học rất danh tiếng của thành phố. Cô còn tưởng mình bước vào một môi trường tốt như vậy thì sẽ có thể kết bạn và tập chung học hành chăm chỉ, phấn đấu nâng cao thành tích để sau này có thể thi tiếp tục vào một trường cấp 3 chuyên. Nhưng mà, chỉ là nơi đây người người học giỏi, kẻ kẻ nhà giàu, trí thức quá nhiều, tiểu thư cũng quá nhiều, chia bè chia phái, ghét người là điều không thể tránh khỏi.

Lăng Tịnh Yên đã tự cô lập mình, cô nói chuyện với tất cả mọi người nhưng lại không chơi thân với ai. Cô không muốn gây xích mích cũng không muốn ai biết rõ mình. Cô cảm thấy mình căn bản không hợp với môi trường ở đây. Tịnh Yên không hề giỏi giang cũng chẳng khéo léo, nói thẳng ra hậu đậu còn có một chút lười nhác, nhà cô cũng không giàu có gì mấy, chỉ là buôn bán nhỏ. Trong suốt 4 năm học cấp 2 cô đã luôn cô lập, ra chơi cũng chỉ có một mình, lập nhóm làm thí nghiệm cũng chẳng ai muốn chọn cô đơn giản vì cô học không giỏi cũng không lanh tay lẹ chân.

Tịnh Yên chịu đựng, chờ đợi 4 năm học kết thúc. Kết quả là cô lại rớt tuyển sinh. Trong lớp chỉ có 3 người rớt, trong đó có cô. Lăng Tịnh Yên đã khóc suốt một tháng. Mẹ cô thì bắt đầu la mắng cô, trì triết cô suốt một tuần. Tịnh Yên biết mẹ rất thương cô nhưng bị khuyết điểm là nói rất nhiều và rất ác miệng cho dù bà ấy không phải như vậy. Cha cô thì khác, ông ấy chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo cô

- Hãy xem như đây là cú vấp ngã đầu đời của con. Ngã càng đau thì càng phải đứng dậy. Phải rút được bài học từ cú ngã đó cho cuộc đời của con sau này.

Lăng Tịnh Yên đã đem câu nói của cha mà ghi lòng tạc dạ đến mãi sau này khi cô đã lớn vẫn nhớ đến câu nói đó để làm hành trang trong cuộc sống.

Sau đó mẹ cô đã tìm cho cô một trường GDTX, tuy nói là GDTX nhưng nó trực thuộc của thành phố, không khác gì phổ thông có điều chỉ là học những môn chính và môn cần thiết, không học những môn rườ rĩa không cần thiết. Trường dành cho những học sinh thi đậu nguyện vọng 3 nhưng không học vì quá xa, còn không thì xét điểm và thường thì là 20 điểm.

Tịnh Yên đành nộp hồ sơ vào đó. Lúc đó, cô còn rất mang nặng tư tưởng về trường GDTX nhưng vì trường tư quá mắc nên cô không thể đòi hỏi.

Lăng Tịnh Yên đứng trước gương nhìn ngắm mình một lúc lâu. Cô có một khuôn mặt khá xinh xắn, nước da trắng trẻo, ưu điểm của cô là sở hữu một gương mặt mịn màng không tì vết khiến ai cũng ghen tị, khuyết điểm là Tịnh Yên bị to con một chút nha.

Điều này là do lúc nhỏ mẹ cho cô uống sữa quá nhiều, khi lên cấp 2 vẫn còn thói quen uống sữa nên rất dư canxi, xương rất phát triển cộng thêm Tịnh Yên cũng rất thích ăn đồ chiên nướng đầy chất béo và kết quả là cô hơi bị to con. Cho dù cô có xinh thế nào đi nữa thì rất ít tên con trai nào chủ động làm quen, đa số nhìn qua một chút đáng người cô là rồi không thêm để ý tới. Cao 1m62 nặng 55kg, quả nhiên mập rồi.

Da mặt Tịnh Yên vốn dĩ rất mỏng, càng trở nên tự ti về bản thân hơn. Cô không thích đứng ở nơi đông người càng không thích có nhiều người nhìn chăm chăm vào mình. Luôn luôn có cảm giác giống như mình đang dính cái gì trên mặt hoặc quần áo không đàng hoàng vậy, cô cảm thấy luôn tự ti về bản thân mình.

Lăng Tịnh Yên cúi xuống nhìn cái áo đồng phục, cô ghét nó! Đáng lẽ không nên để mẹ cô mua mới phải, bà đã chọn một size quá khổ với cô. Làm cho cơ thể Tịnh Yên nhìn vào là thấy mập lên không ít. Lại càng tự ti về bản thân.

Cô đeo cặp kính cận lên, Tịnh Yên ghét đeo kính vì nó làm che khuất mất đôi mắt đẹp của cô. Một đôi mắt màu cà phê, to tròn lay láy. Bản thân cô cũng rất thích đôi mắt của mình. Nó làm cô thấy có chút tự tin vào bản thân hơn.

Xong xuôi tất cả, Tịnh Yên thoa một chút son lên môi. Con gái tất nhiên là phải điệu, cô cũng không ngoại trừ. Thích được con trai để ý, cô cũng không ngoại trừ. Tịnh Yên mau chóng ôm cặp sách xuống lầu. Không ăn sáng mà nhanh chóng giục cha chở mình đến trường.

Từ nhà đến trường thực sự là một quãng đường rất xa, đi xe máy mất khoảng gần 30 phút. Điều này làm cho Tịnh Yên muốn đạp xe đến trường cũng không thể.

Vào học rồi, Lãng Tịnh Yên mới phát hiện ra mọi chuyện không tệ như cô tưởng. Bạn bè tuy cũng có những kẻ quậy phá nhưng cũng không thiếu những kẻ học giỏi vì không may mắn mà rớt nguyện vọng 1, 2. Cô đây lại vào trúng lớp cá biệt nha. Chuyên đi phá phách thầy cô, xuống phòng giám thị là lớp 10a5 cô. Học ở đây thực sự không quá gò bó và không quá nhiều môn nên Tịnh Yên học hành rất thoải mái.

Cô kết bạn cũng không hề khó khăn. Vừa vào Tịnh Yên đã làm quen được mấy bạn nữ, không phải là một mà là nhiều bạn. Ở đây, cô cảm thấy mọi người rất dễ nói chuyện, không phải kiêng dè gì.

Tuần học thứ tư bắt đầu, Tịnh Yên đã quen dần với lớp, với bạn bè, đôi khi còn nghịch ngợm cùng bạn bè quậy phá một chút. Vào lớp, không ngày nào mà cô không ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tịnh Yên thực sự rất vui vẻ, bây giờ thì cô đã hiểu ra được: Rớt tuyển sinh không có nghĩa là cánh cửa cuộc đời bạn sẽ đóng lại, vẫn sẽ còn nhiều cánh cửa khác đang chờ bạn mở ra.

.... Giờ ra chơi....

" Này, mày bị làm sao vậy? Vừa hết tiết đã nằm nguyên con vậy rồi " - Tịnh Yên lay lay con bạn ngồi đằng trước mình đang nằm úp mặt trên bàn.

Song Thư uể oải ngược mặt lên nhìn bạn - " Tao cảm thấy hơi nhức đầu ".

Thu Nguyệt ngồi bên cạnh cô thấy vậy liền nói - " Bệnh thì xuống y tế đi. Chốc nữa vào tiết, tụi tao điểm danh cho. Không cần lo ".

Song Thư chỉ ậm ừ rồi liếc qua Tịnh Yên - " Tịnh Yên, đi với tao xuống y tế đi ".

Cô lắc đầu bó tay con bạn, đi xuống y tế mà cũng phải có người dắt đi. Chỉ là nhức đầu thôi chứ đâu có sốt gì. Nghĩ vậy nhưng Tịnh Yên cũng thở dài đồng ý - " Được rồi cô nương. Đi thôi. Kéo lại hết giờ ".

Song Thư ráng nặn ra nụ cười hậu tạ với đứa bạn. Tịnh Yên đỡ cô nàng xuống y tế xin thuốc, sau khi khai rõ triệu chứng, bà cô y tế lại cư nhiên rất lạnh lùng quăng cho Song Thư một viên thuốc - " Chỉ nhức đầu, sốt nhẹ. Uống thuốc rồi lên lầu học là được ". Ý thực sự của bà cô là: Còn lâu mới được nằm ở đây trốn tiết!

Hazz, quả nhiên rất lạnh lùng. Song Thư cầm lấy viên thuốc, lại nhìn qua cô - " Nhưng mà tao chưa ăn sáng ".

Tịnh Yên nheo mắt, nhún vai - " Tại sao lại nhìn tao? Đừng có nói là kêu tao mua đồ ăn cho nhá ".

Song Thư lại nặn ra một nụ cười vô tội, gật đầu nhẹ một cái - " Tao quên đem tiền xuống rồi. Mày cho tao mượn đi ".

Cô day day cái trán, lại lắc đầu không thể tin được. Cuối cùng lại bị thuyết phục, không phải vì Song Thư đang bệnh, cô cũng không thương tình như vậy.

Ra cantin mua bánh mì xong, 2 đứa cô lại đi lên lớp. Lớp của cô nằm ở lầu 1, lại nằm ở cuối dãy. Tịnh Yên đi trước, Song Thư đi phía sau, bước qua dãy lớp, vừa bước sắp tới lớp 10a4 nghĩa là nằm kế bên lớp cô. Chợt Tịnh Yên quay mặt qua lại chạm phải ánh mắt của người nào đó, một ánh mắt cực kì sắc bén.

Tên con trai đó đứng bên cạnh lan can. Hắn này giờ vẫn đang đứng quay mặt ra ngoài ngắm cảnh suy nghĩ nhưng vừa quay người lại đã nhìn thấy một người con gái.

Dù chỉ có đúng 3 giây nhưng hắn đã chăm chú nhìn thẳng vào cô. Tịnh Yên có chút giật mình, nhận thấy tim mình đang khẽ rung. Dù vậy nhưng cô vẫn cứ là cô, vẫn là gương mặt lạnh lùng không quan tâm, không gợn lên cảm xúc nào. Tịnh Yên liếc nhìn đôi chút rồi lại bước đi như thường. Cô cũng không nhìn rõ là ai cho lắm.

Đột nhiên, cô nghe tiếng gọi nhẹ từ đằng sau.

- Này!

Tịnh Yên quay đầu lại thì đã thấy Song Thư bị tên con trai lúc nãy kéo lại nói nhỏ. Hình như Song Thư và hắn biết nhau. Dù là hắn nói nhỏ nhưng cô lại nghe được loáng thoáng vì tai cô vốn dĩ thính vô cùng. Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên rất nhẹ nhàng :

- Dễ thương quá ! Có thể ỉnh xin số bạn ấy được không ?

Trái tim Tịnh Yên lại khê lở một nhịp . ” Cái gì vậy Lãng Tịnh Yên ? Chỉ là một thằng con trai xin số, cũng đâu phải là lần đầu , chỉ là chọc ghẹo cho vui. Mà sao lại dễ dãi mà rung động như vậy ?! ” - Cô thầm tức giận với bản thân. Tịnh Yên tuy là bề ngoài lạnh lùng nhưng thực ra cô rất mềm yếu, mỏng manh đôi khi còn dễ dãi . Điều này càng khiến cô ghét bản thân mình.

Sau đó cô thấy Song Thư trừng mắt một phát với tên con trai - ” Biến ! Đây là bạn tao . Đừng có mà chọc ghẹo ! ”. Cô nàng mệp trong người, đang muốn trở về lớp lại có kẻ làm phiền tất nhiên là tức giận rồi.

Tịnh Yên cảm thấy có một chút buồn cười nhưng là chỉ nhếch khóe môi. Giả vờ như không nghe thấy gì , đứng yên chỗ đó chờ cô bạn .

Tên con trai cười cười không nói gì lại quay sang nhìn cô . Tịnh Yên lại lơ đãng quay mặt ra ngoài nhìn cảnh vật . Chuyện gì không giỏi chứ cái việc giả ngu ngơ này cô rất giỏi. Tuy là không nhìn nhưng cô biết hắn đang nhìn cô.

Song Thư bước lên , kéo tay cô về lớp. Tịnh Yên đành đi theo, bỏ tên con trai đứng lại đó một mình.

2. Chương 2 : Doãn Hạo Quân

Một thời gian sau đó, Tịnh Yên mới biết tên con trai đó là ai. Hắn tên đầy đủ là Doãn Hạo Quân , học lớp 10a4 ngay kế bên lớp cô . Nhưng cô lại không thấy hắn thường xuyên cho lắm có lẽ là do Tịnh Yên chỉ thích ngồi trong lớp, còn hắn thì lại thích lông bông cùng đám con trai dưới sân trường.

Hắn là một kẻ có “quan hệ” rất rộng . Dù chỉ mới vào nhập học một tháng nhưng không ai là không biết đến hắn. Bạn bè hắn con trai rất nhiều , con gái cũng không thể ít hơn. Nghe nói hắn rất hài hước cũng rất biết cách ăn nói nên xung quanh hắn lúc nào cũng có vệ tinh vây quanh.

Điều quan trọng nữa khiến hắn được chú ý mà sau này Tịnh Yên mới biết : Hạo Quân là một tán thủ Karate của hội Karate thành phố , thường xuyên được cử đi thi đấu quốc gia . Hắn quả nhiên là tuổi trẻ tài cao làm cho kẻ không thích khen người khác như Tịnh Yên cũng phải thầm thán phục.

Trong thời gian này , cô thường xuyên cảm thấy Doãn Hạo Quân nhìn cô mỗi lần Tịnh Yên đi qua chỗ hắn . Dù Lãng Tịnh Yên không muốn nhìn hắn thì dưới ánh mắt chăm chú đó , cô cũng nhìn không được mà ngược mặt lên và Tịnh Yên lại một lần nữa chạm vào đôi mắt sắc bén đó. Mặt cô nóng ran ! Đáng Chết !

Dù là trên hành lang, sân trường hay là dưới cantin , giờ chào cờ hay là giờ ra về . Đạo gần đây cô thường gặp phải Doãn Hạo Quân, làm cho cái mặt lạnh của cô gần đây nóng bất thường nha. Cũng may , Tịnh Yên đã luyện nội công thâm hậu , dù cảm xúc có như thế nào thì cũng không thể hiện ra mặt . Nếu không tên con trai nhìn cô suốt buổi kia sẽ phát hiện ra nội tâm cô nga. Vậy thì chỉ có nước tự động thổ thôi.

Cô đôi khi cũng lén lút lúc Hạo Quân không nhìn cô mà quan sát hắn . Doãn Hạo Quân không sở hữu một vẻ đẹp của mỹ nam nhưng gương mặt hắn rất ưa nhìn, một đôi mắt rất sắc bén như chim ưng kết hợp với làn da rám nắng khiến hắn trông rất thu hút. Hạo Quân không thuộc dạng mỹ nam nhưng lại thuộc dạng con trai quyến rũ . Hắn ốm , không cao lắm, chắc chỉ bằng cô. Đáng chết ! Tại sao lại lùn như vậy ?! Tịnh Yên nhìn hắn lại thấy tự tin bản thân, ghét cơ thể mình.

Năm lớp 10 của Lãng Tịnh Yên cứ thế trôi đi . Nghịch ngợm cùng bạn bè, học hành thoải mái . Cuối năm Tịnh Yên lại nằm trong top 10 của lớp , điều này càng khiến cho cô vô cùng phấn khởi. Cha mẹ cũng yên tâm hơn.

Tịnh Yên cảm thấy cuộc đời mình đã bước qua một trang mới.

..... Dải phân cách tim rút chân run.....

Đầu năm lớp 11

Tịnh Yên cắt tóc ngắn.

Lí do là vì lúc trước tóc cô rất đẹp , rất dài và dày nên Tịnh Yên suốt ngày thả tóc . Dù nắng dù mưa vẫn thả, không sợ nóng không sợ lạnh. Mẹ cô thấy vậy liền cảm râm, sáng nào cũng cảm râm , đặc biệt là những ngày nắng. Tịnh Yên bực bội ngay lập tức ra quyết định cắt tóc ngắn ! Cô không như những đứa con gái khác, tiếc nuôi bộ tóc dài của mình . Tóc cũng chỉ là tóc, dưỡng lại là được. Với lại , Tịnh Yên cũng thích sự thay đổi, cô thích thay đổi bản thân, thay đổi phong cách. Để hoài một kiểu làm bản thân cảm thấy rất chán.

Vậy nên cuối cùng, nói là làm , Tịnh Yên ngay ngày cuối tuần cắt cái roet thế là ra bộ tóc ngắn . Cắt xong mới thấy hối hận ! Mái tóc ngắn này làm cho Tịnh Yên nhìn mập ra không ít ! Đáng chết !

Tịnh Yên đeo lens .

Cái này là do đám con gái lớp cô thi nhau tập tành đeo lens , mấy đứa ngồi bên cạnh cô nhin không được liền tậu về mỗi đứa một cặp. Lúc đầu, Tịnh Yên chỉ biết thả dài ngao ngán. Cô không dám đeo , chỉ cần nhìn thấy một màn banh mắt ra rồi nhét lens vô của bọn chúng là Tịnh Yên đã thấy phát khiếp rồi.

Nhưng mà vẫn là Lãng Tịnh Yên cô quá dễ dãi . Thu Nguyệt và Song Thư bắt đầu quá trình dụ dỗ cô , ngày ngày đeo lens đi học , ngày ngày tự sướng up hình facebook , rồi 2 đứa nó suốt ngày léo néo bên tai cô :

- Mà thấy tao đeo màu này có đẹp không ?

-

- Mà thấy mắt tao có to không ? Có long lanh không ?

-.....

- Mà thấy tao chụp hình đeo lens có xinh hơn không ?

-.....

- BM tụi bây. Biến !!!

Lãng Tịnh Yên nổi khùng đến nổi chửi thề. Đây là lần đầu cô nổi khùng với người khác nha. Cô đang là sắp bị 2 đứa bạn bức phát điên rồi . Sau đó , Song Thư và Thu Nguyệt không những không dừng lại mà còn đổi giọng nịnh nọt :

- Tịnh Yên à mày cũng mua một cặp về cho bằng chị bằng em đi.

-.....

- Phải đó, mày bị cận . Sau này đi chơi , dự tiệc muốn trang điểm chẳng lẽ lại phải đeo kính ? Mua lens đeo đi.

-.....

- Tịnh Yên , mày có đôi mắt rất đẹp , đeo lens lên lại càng đẹp. Chẳng lẽ lại giấu đi cái đẹp ?

-.....

- Biết rồi, tao sẽ mua.

Lãng Tịnh Yên cuối cùng lại bị thuyết phục . Tiền ăn sáng để dành bị cô moi ra để mua lens.

Trong lớp Tịnh Yên có một bạn nữ bán lens giá tốt , hàng cũng rất uy tín nên cô ngay lập tức tối hôm đó lên facebook liên lạc với bạn nữ kia đặt hàng. Sau một hồi đắn đo không biết nên chọn màu nào . Cuối cùng , Tịnh Yên liền lựa màu tím, nghe nói màu tím rất đẹp, tím long lanh không đục hàng.

Một tuần sau, hàng về tới . Tịnh Yên nhận lens từ bạn nữ đó. Khi mở ra thì cô mới phát hiện bản thân quá ngu ! Đáng lẽ nên nói rõ là tím gì, cũng đáng lẽ ra nên xem hàng trước. Cũng là lens tím nhưng không phải màu tím đen hay tím long lanh như mấy người nổi tiếng hay đeo mà là một màu tím đục, tím khoai môn mới ác. Tịnh Yên đeo vào không khác gì quỷ thành tinh nha .

Cuối cùng vì lỡ mua rồi không trả lại tiền được nên cô cứ thế mà đeo đi học. Mặt dày lên một chút , không sao. Có lần Thu Nguyệt đã nhìn trộm vào cô mà phán

- Mày đeo lens quả nhiên mắt rất đẹp. Ngay cả hồ ly tinh cũng không đẹp bằng mày.

- Biến !

Tịnh Yên nổi khùng nha. Là đứa nào kêu bà mua lens cho nên bây giờ ngày nào đi học cũng không khác gì đi Halloween . Đúng là tức chết cô !

Giờ ra về , Lăng Tịnh sắp xếp tập vở thật nhanh chóng. Ngày hôm nay cô phải xuống phòng giám thị viết bản kiểm điểm cho thầy chủ nhiệm vì cái tội ăn trong lớp đúng 3 lần nha. Hazz, cái miệng ăn vụn mãi không thể bỏ được. Tịnh Yên nhanh chóng ôm cặp tấp ra khỏi lớp, đi nhanh xuống lầu.

Vừa bước xuống hết cầu thang , đột nhiên cô có cảm thấy ớn lạnh . Giây sau đã thấy người nào đó từ đằng sau bước lên đi song song với cô. Tịnh Yên không quan tâm mấy , vẫn đi bình thường. Chợt tên con trai đó lộ cái đầu ra nhìn mặt cô, làm Tịnh Yên đang nhìn thẳng phía trước cũng phải nhìn hắn. Khuôn mặt của tên này có chút quen nha nhưng sao cô cảm thấy mặt mình lại nóng như vậy ?!

Đáng chết ! Là Doãn Hạo Quân !

- Bữa nay đeo kính áp tròng đẹp quá ha .

Giọng nói trầm thấp vang lên từ khuôn mặt đẹp trai đó. Hắn cười, chăm chú nhìn cô. Mặt Tịnh Yên nóng bừng bừng . Đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp nói chuyện với cô.

Cô hơi cúi gầm mặt . Cô là đang xấu hổ ! Chết tiệt ! Tịnh Yên không trả lời . Mắt nhìn thẳng . Chân bước thẳng. Mặt không để lộ chút cảm xúc nào mà đi nhanh về phía trước bỏ hắn lại phía sau.

Không được ! Không được! Lăng Tịnh Yên ! Chỉ là chọc ghẹo, chọc ghẹo mà thôi !

3. Chương 3 : Rung Động

Tịnh Yên dù rằng trong lòng nghĩ vậy nhưng lại làm khác. Chiều hôm đó, oln facebook cô lại nhin không được tìm kiếm tên face của hắn.

Tịnh Yên mở danh sách bạn bè của Song Thư ra, lúc trước cô nghe nói Song Thư là bạn học cũ của Hạo Quân hồi cấp 2, 2 người hình như chơi cũng khá thân. Cô đã từng bắt gặp Song Thư đăng hình trên facebook đi họp lớp cũ, trong tấm hình đăng lên, tấm nào cũng có mặt hắn.

Cô tìm kiếm một hồi, con chuột dừng ngay một cái tên Vincent Doãn với kèm theo tấm hình avatar của hắn . Đây là tấm hình chụp hắn đoạt giải nhất môn võ thuật Karate cấp thành phố, trên cổ đeo còn một chiếc huy chương vàng. Trên gương mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi , một nụ cười chiến thắng của hắn.

Tịnh Yên click vào nút kết bạn rồi chờ đợi. Chờ một lúc lâu cũng không thấy Hạo Quân accept . Tịnh Yên nghĩ hắn vẫn chưa oln nên cô đành đóng laptop lại , xuống nhà rửa chén nấu cơm.

Trong lúc rửa chén, cô lại mơ màng suy nghĩ. Suy nghĩ một lúc , Tịnh Yên như được giác ngộ ra điều gì đó rồi tự mắng chửi mình. Lập tức chạy nhanh lên phòng, mở laptop ra. Định là sẽ hủy kết bạn với Vincent Doãn nhưng ai ngờ vừa mở trang facebook ra thì đã có thông báo : Vincent Doãn đã chấp nhận lời mời kết bạn của bạn . Viết lên dòng thời gian của Vincent.

Lăng Tịnh Yên hận ! Cô liên tiếp đập đầu mình vào gối. Đây chẳng khác nào cô tuyên bố là có để ý đến hắn, có nghe những gì hắn nói. Rõ ràng chủ động kết bạn với Hạo Quân. " Lăng Tịnh Yên ! Mày là đồ ngu ! Ngu quá đi ! " - vừa đập đầu cô lại thầm rửa bản thân.

Lại chờ một lúc lâu không có động tĩnh gì , Tịnh Yên mới cảm thấy thở phào một cái . Chắc Doãn Hạo Quân không để ý , không để ý thấy đâu. Hắn chỉ là quơ đại con chuột đồng ý thôi (Yết : Chắc là quơ đại =.=). Chắc không biết là cô đâu.

Tịnh Yên không muốn suy nghĩ nữa , cô vội đóng laptop lại rồi đi xuống làm tiếp việc dở dang .

.....Dải phân cách tim rớt chân run.....

Trưa giờ ra về hôm nay , đột nhiên mưa lớn một trận . Làm cho đám học sinh phải đứng vào hành lang trú mưa chờ cha mẹ đón, không thì cũng tạm mưa mới đi xe về được.

Lăng Tịnh Yên đứng một mình dưới mái hiên chờ cha đến đón. Cô rất thích mưa. Mưa đem lại cho người ta một không khí dễ chịu , mát mẻ và sau mỗi cơn mưa là cầu vồng lại hiện ra nơi chân trời. Tịnh Yên thích ngắm mưa, cô chỉ ước bấy giờ được về nhà ôm một ly socola nóng mà uống. Thú vui của cô mỗi khi trời mưa là ngồi bên cửa sổ vừa nhâm nhi socola nóng vừa ngắm mưa, cảm giác rất tuyệt.

Đột nhiên , cô nghe thấy tiếng bước chân rầm rầm của đám con trai nào đó. Tịnh Yên cảm thấy có chút bực bội đám người đáng ghét nào lại phá hư bầu không khí của cô.

Bỗng dưng , Tịnh Yên thấy ớn lạnh sống lưng. Cô nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc vang lên ngay kế bên. Không cần nhìn cũng biết là ai. Là Doãn Quân Hạo và đám bạn của hắn. Hắn hình như đang nói chuyện với bạn.

Chợt, lại một luồng điện nữa chạy dọc sống lưng cô. Tịnh Yên lơ đãng trộm liếc nửa con mắt sang người bên cạnh . Hắn là đang nhìn cô . Lại còn đang đứng sát bên cô.

Tim Tịnh Yên khê rung. Cô nhanh chóng chuyển dời tầm mắt ra bên ngoài : Hôm nay trời mưa rất mát. Cây cối xanh tươi cũng rất đẹp. Bầu trời trong xanh quả nhiên đẹp nga.... (Yết : =.=)

Cô là đang cố gắng đánh lạc hướng bản thân, tránh những cảm xúc khó chịu kia !

Một lúc sau, Doãn Hạo Quân cùng đám bạn cũng rời đi. Lăng Tịnh Yên cuối cùng cũng thoát khỏi bầu không khí gò bó đó. Cô thở phào một cái. Đúng là càng lúc cô lại càng dễ rung động.

..... Dải phân cách tim đập chân run.....

Sáng thứ 7 , đi học phụ đạo Hóa trong trường. Vì sắp chuẩn bị thi giữa kì nên Tịnh Yên phải lết xác vào học phụ đạo. Nếu không phải tại ông thầy dạy Hóa ra đề nào trùng đề đó thì còn lâu cô mới đi học. Con người Tịnh Yên rất lười , càng rất ghét đi học thêm nên cô từ nhỏ đến lớn chẳng bao giờ cô đi học thêm. Dù rằng cha mẹ đã hù dọa cô đủ điều.

Tịnh Yên leo lên lầu một. Cô nhớ là thầy dặn phòng số 27. Vậy là cô kiểm phòng số 27. 25, 26,... A! 27 đây rồi. Nhưng mà... Không phải đã có lớp rồi sao. Tịnh Yên ngó vào phòng học qua cửa sổ, hình như là học sinh của lớp 11a4 đang ở đây , đang chờ học phụ đạo môn gì thì phải.

Tịnh Yên nhìn xuống lầu thì thấy mấy đứa lớp mình đang ngồi dưới sân . Thu Nguyệt trông thấy cô đứng trên lầu liền nói vọng lên - " Ê ! Hình như phòng 27 có lớp học rồi ! " .

Cô không biết thế này là như thế nào , định quay người đi về phía cầu thang. Nhưng là vừa quay qua , Tịnh Yên đã thấy một hình dáng quen thuộc mặc áo đồng phục bước ra từ phòng 27. Cô quên mất là 11a4, a4, a4....

Hạo Quân vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy người con gái đứng gần lan can. Ánh mắt nhìn cô, quét từ trên xuống dưới.

Lăng Tịnh Yên thâm nuốt nước bọt.

" Bạn đi học phụ đạo hóa hả ? " - Hắn từ từ mở miệng hỏi, tỏ vẻ quan tâm. Hắn không cười , ánh mắt rất nghiêm túc.

Tịnh Yên lại nuốt nước bọt, gật đầu một phát. Không nói tiếng nào. Đi thẳng một lối xuống cầu thang, dưới chỗ đám lớp cô đang ngồi. Cô cảm giác được hai má mình đang đỏ lên, nếu cô còn đứng lại đó không chừng từ ngày mai sẽ đội quần đi gặp hắn.

Ngồi dưới ghế đá chờ với mấy đứa cùng lớp, một lúc sau thầy giáo Hóa mới đến , khi tới thấy chỉ nói một câu khiến cho Tịnh Yên muốn thắt cổ chết ngay đó.

- Chúng ta học chung với lớp 11a4.

Hèn gì ! Hạo Quân lại biết cô đi học phụ đạo môn Hoá. Cư nhiên là hấn cũng học. Tịnh Yên cùng với mấy đứa bạn theo thầy giáo vào trong lớp.

Vào lớp rồi, cô cũng không ngó nghiêng xung quanh vì sợ nhìn thấy ai đó, mà đi thẳng xuống dưới cái bàn trống cuối cùng ngồi vào cùng Thu Nguyệt. Lớp học rất đông, không đông mới là lạ , hai lớp học chung nên đông cũng phải. Những cái đầu lúc nhúc làm che mất tầm nhìn của Tịnh Yên.

Cô cư nhiên không nhìn bắng lại nhìn xung quanh. Tìm kiếm bóng dáng ai đó. Và cuối cùng cũng tìm được. Doãn Hạo Nhiên ngồi bàn đầu ngay gần cửa lớp mà lúc này đi vào Tịnh Yên đã không để ý đến . Khoảng cách quả nhiên là rất xa, hấn ở dãy ngoài cùng ngồi đầu bàn, còn cô là dãy trong cùng bàn cuối . Giống như là một kẻ ở trên đỉnh núi tiêu diêu tự tại trong ánh sáng chói lòa, còn một kẻ chỉ biết ngồi dưới hố sâu, lưu mình trong bóng tối.

Tịnh Yên thầm thở dài. Sự tự ti của cô mỗi ngày một tăng sau khi biết hấn. Suốt buổi học, cô lâu lâu không nhìn được lại nhìn về phía hấn . Nhưng mà Hạo Quân không hề quay xuống nhìn cô dù chỉ một lần. Tịnh Yên bỗng dưng có chút thất vọng. Cô thầm nhéo mình ngay eo - " Lãng Tịnh Yên, mày đi chết đi. Nhục mặt quá ! " .

Đợi đến hết giờ , Tịnh Yên lại nhanh chóng thu gom tập vở, lật đặt ra khỏi phòng đầu tiên. Cô không biết là Hạo Nhiên có nhìn hay không ? Lần này cô lại đi trước nhưng không phải là do ngại ngùng hay xấu hổ , mà là cô.... Giận !

..... Dải phân cách tim đập chân run.....

Tháng mười bắt đầu, dạo gần đây Tịnh Yên thường xuyên xài facebook, lúc nào cũng onl. Không thể không thừa nhận, cô bị mắc chứng nghiện facebook rồi . Facebook cũng đang có cái trò bạn muốn tôi làm gì ? Rồi liệt kê từ 1 đến 10 những điều có thể làm ra.

Thấy ai cũng đăng stt Bạn muốn tôi làm gì ? Tịnh Yên đương nhiên cũng không ngồi ngoài cuộc, đu bám liền đăng một cái.

Vừa đăng xong là 2 con bạn của cô đã ngay lập tức chui vào like một cái và cmt đòi hỏi :

Thiên Giang Tiểu Thư (Song Thư) : Cái thứ 1 : Cho kẹo :)))

Moon Girl (Thu Nguyệt) : Cái thứ 3 và 5 :))))

Điều thứ ba là chúc ngủ ngon 7 ngày, còn cái thứ 5 là hôn một cái.

Tịnh Yên liền vào cmt trả lời :

Yonny : Moon Girl chúc ngủ ngon thì được. Hôn mày ? Tao thà hôn chó nhà tao sướng hơn ==.

Moon Girl. : @\$#!%*"&ß@

Lãng Tịnh Yên đang tùm tùm cười khoái chí thì đột nhiên một cái cmt bay ra làm cô tắt ngúm :

Vincent Doãn : Cái thứ 1 và cái thứ 7.

-.....

Cô im bật. Không biết trả lời ra sao đối với cái cmt. Cái thứ 1 là cho kẹo còn cái thứ 7 là thay hình avatar thành hình của người yêu cầu trong một ngày. Cô suy nghĩ một lát rồi bấm like cái cmt của hấn , chân chừ gõ câu trả lời ngắn gọn trong một từ .

Yonny : OK

Tịnh Yên lại không yên thân, tò mò mò sang tường nhà hấn . Doãn Hạo Quân cũng đã đăng một cái stt Bạn muốn tôi làm gì ? Hình như có rất nhiều người cmt , đến 30 mấy cmt, cũng phải hấn là Doãn Hạo

Nhiên cơ mà. Nghĩ ngợi một chút, dù sao hấn cũng đã sang cmt stt của cô , Tịnh Yên nghĩ cũng nên cmt lại . Nghĩ vậy là làm vậy , cô liền like một cái rồi cmt :

Yonny : Cái thứ 7

Lựa đi lựa lại , Tịnh Yên chỉ thấy cái này là được thôi. Hấn cũng đã yêu cầu cái thứ 7 thì cô cũng yêu cầu giống như vậy.

Doãn Hạo Quân không trả lời, chỉ like cmt của cô. Tịnh Yên thấy hơi giận.

..... Dải phân cách tim đập chân run.....

Sáng hôm sau lên trường, Tịnh Yên nhìn vào trong cặp mình. Chỉ toàn là kẹo nga !

- Mất mặt ! Quá mất mặt ! Lãng Tịnh Yên !

Cô lăm bằm trong miệng, vừa đi vào lớp vừa chửi. Tịnh Yên ngồi phịch xuống bàn một cái , lại nhìn đồng kẹo. Cô lăm sao mà đưa kẹo cho hấn, trước giờ có bao giờ Tịnh Yên chủ động hay nói chuyện với hấn đâu. Chắc gì Doãn Hạo Quân đã nói thật, có khi chỉ cmt nói đùa cho vui thôi, không chừng đã quên từ kiếp nào.

Tịnh Yên lại thấy bản thân thật ngốc nghếch .

Từ từ lớp học một đông , Thu Nguyệt và Song Thư cũng đã đến lớp. Vừa đến là Song Thư đã chìa tay ra , mặt lăm nũng :

- Kẹo tao đâu ?

Cô lắc đầu thở dài trước hành động trẻ con của cô nàng. Mở ngăn kéo ra , lấy cho Song Thư một viên kẹo, tiện thể quảng cho Thu Nguyệt một viên.

Giờ ra chơi , trước khi đi xuống cantin mua đồ ăn , Tịnh Yên không quên vốc một nắm kẹo bỏ vào túi để nhai dần. Rồi cô cùng Thu Nguyệt và Song Thư xuống lầu.

Tịnh Yên đi trước. Đang ở giữa cầu thang thì đột nhiên có người từ đằng sau bước xuống , đứng ngay trước mặt cô , xòe một bàn tay ra :

- Kẹo của mình đâu ?

Cô giật mình. Cái gương mặt này, cái dáng người này, cái giọng nói này khiến cho tim Tịnh Yên lại đánh rớt một nhịp. Cái tên Doãn Hạo Quân này lúc nào cũng xuất hiện bất thành linh trước mặt cô làm Tịnh Yên không bị giật mình thì cũng là rớt tim.

Doãn Hạo Quân cười cười nhìn cô.

Tịnh Yên cố gắng kiềm nén cảm xúc không để lộ ra ngoài rồi nở một nụ cười “xã giao” . Cô thọt tay vào túi quần lấy một viên kẹo socola đưa cho hấn . Giọng cười đùa tự nhiên nhất có thể .

- Nè ! Không đòi nữa nha !

Doãn Hạo Quân cầm lấy viên kẹo , nhìn nó cười như một đứa trẻ rồi quay người cùng đi xuống cầu thang với bạn. Tịnh Yên nhìn thấy hấn như vậy không khỏi buồn cười. Thu Nguyệt nhìn thấy một màn vừa rồi liền lập tức bay tới trừng mắt nhìn cô - ” Khai mau . Hai người vừa rồi đang làm gì vậy ? ”.

Tịnh Yên lại kiềm nén sự vui vẻ lúc nãy xuống, lại lạnh lùng đáp một cách tự nhiên - ” Có gì đâu. Thì chỉ là cái trò Bạn Muốn Tôi Làm Gì trên facebook ấy mà ”.

Thấy vẻ mặt không gì tự nhiên hơn của cô, Thu Nguyệt muốn nghi cũng nghi không được. Liền không hỏi nữa , trực tiếp kéo cô và Song Thư xuống cantin.

Xuống tới cantin, Lãng Tịnh Yên lại gặp hấn.

Trong lúc Song Thư và Thu Nguyệt chen chúc mua bánh mì thì Tịnh Yên có nhiệm vụ đi mua nước . Cô len qua cái tủ ướp lạnh, nghiên cứu xem nên mua loại gì. Lựa được một chai C2, hai chai pepsi , Tịnh Yên liền đem tính tiền cho chú bán hàng. Vừa định xoay người tìm kiếm Song Thư và Thu Nguyệt xem hai cô nàng mua bánh mì xong chưa thì chợt ánh mắt cô lại giao với cặp mắt quen thuộc .

Doãn Hạo Quân nhìn cô chăm chú, khóe môi có chút nhếch lên khiến cho Tịnh Yên không khỏi ớn lạnh. Nhưng mặt cô thì lại nóng bừng bừng nha. Cái cảm giác vừa nóng vừa lạnh này quả nhiên lần đầu cô mới thấy.

Hạo Quân là vừa đi tới mua nước lại bắt gặp cô vừa mới mua xong định quay đi. Hắn không khỏi thích thú nhìn cô gái trước mắt. Tịnh Yên thấy điệu bộ này không ổn liền trưng ra một khuôn mặt lạnh thường ngày bước ngang qua hắn.

Phía bên kia , 2 con bạn cũng đã mua xong bánh mì . Song Thư chạy đến gần cô, thở hổn hển .

- Hừ , đúng là mệt chết đi được. Cứ như đi mua quần áo hàng sale off không bằng. Tịnh Yên, cậu đã mua nước chưa ?

Tịnh Yên cười cười , gơ 3 chai nước lên lắc lắc thay cho câu trả lời.

- Đi thôi, lên lớp ăn sáng.

Cô vui vẻ nhận lấy một ổ bánh mì từ tay Thu Nguyệt. Rồi cùng 2 đứa bạn xoay người đi lên lớp. Đi ngang qua chỗ bán nước lúc này, tự nhiên Tịnh Yên có cảm giác Song Thư không hề đi theo phía sau . Quay mặt lại, quả nhiên...

Song Thư đã bị Doãn Hạo Quân kéo lại nói nhỏ.

Lần này, cô không hề nghe được gì . Vì đang ở cantin đông người, dù tai cô thính cỡ nào cũng chẳng nghe được . Một lúc sau , Song Thư bước lên nói với cô .

- Nó bảo mày nhớ thay ảnh avatar nó.

Tịnh Yên đứng hình nha. Hắn cứ nhiên lại không quên mà còn nhớ rất rõ. Cô còn tưởng hắn chỉ đùa cho vui. Tịnh Yên nuốt nước miếng cái ực , gật đầu cho có lệ - " Ờ..."

Thu Nguyệt lại bước lên , không nhin được mà nói - " Ở đây rõ ràng có điều mờ ám ".

Tịnh Yên lại giả mặt lạnh , nhún vai một cái - " Có gì mờ ám ? Chỉ là trò chơi thôi mà ".

Hazz , Lãng Tịnh Yên ơi, Lãng Tịnh Yên quả nhiên nội công người thâm hậu. Trình độ giả ngu vượt mức người thường rồi.

4. Chương 4 : Nổi Cơn Tự Ái

Ngay trưa hôm đó đi học về, Tịnh Yên lại lật đật mở laptop ra , oln face thay hình ảnh đại diện bằng một tấm hình của Doãn Hạo Quân mà cô đã được trong album ảnh của hắn.

Lúc sau, cô lại ngó qua tường nhà Vincent Doãn . Quả nhiên hắn đã đổi ảnh đại diện thành hình cô. Nhưng mà....

Tấm hình này cô chụp quá xấu, chưa kịp xóa đi thì đã bị hắn lấy làm ảnh đại diện. Tại sao Tịnh Yên lựa hình của hắn quá đẹp còn hắn thì lựa hình cô quá xấu thế này . Lãng Tịnh Yên hận !

Hắn để hình cô chưa được 12 tiếng đã gỡ xuống làm Tịnh Yên nổi điên. Cô theo đó mà cũng gỡ ảnh xuống luôn . Tịnh Yên tức giận đóng laptop lại đi ăn cơm. Cô vẫn là quá dễ dãi ! Vẫn luôn bị dụ vào tròng !

Từ ngày hôm đó có thấy Doãn Quân Hạo hay không thấy hắn ta , Tịnh Yên đều không để ý đến. Cô không muốn mình trở thành đứa con gái dễ lung lay vậy đâu.

..... Dải phân cách tim đập chân run

Kì thi giữa kì đã tới , Lãng Tịnh Yên bắt đầu một tuần ôn bài ròn rã. Tuy là nói ròn rã nhưng cô vẫn không quên ngó sang facebook , đó là thói quen của cô rồi.

Sáng thứ 2, cô phấn khởi tới trường đi thi. Vừa bước vào phòng thi đã gặp ngay kẻ không nên gặp. Đáng chết ! Sao lại như vậy ?! Mấy lần thi trước có lần nào cô thi chung phòng với hắn đâu , sao bây giờ hắn lại nhảy xuống phòng cô thi chớ ?!

Vừa thấy cô , hắn đã mở miệng hỏi , giọng điệu cũng rất nghiêm túc không hề cười đùa -

” Bạn cũng thi phòng này sao ? ”.

Tịnh Yên theo như thường lệ, gật đầu cái rụp rồi bước vào phòng thi tìm chỗ ngồi. Suốt cả ngày thi hôm đó cũng như 2 ngày tiếp theo , Doãn Hạo Quân và cô đều ngồi gần nhau , tuy không phải là ngồi chung bàn nhưng cũng là ngồi sát dây. Dù hỏi bài ai thì hỏi, hắn nhất định không hỏi bài cô.

Tịnh Yên làm xong bài rồi vẫn thấy hắn tìm người hỏi. Cô muốn mở miệng giúp hắn nhưng lại thôi. Hắn và cô cũng đâu phải là cái gì tại sao phải giúp, vs lại Tịnh Yên còn tức giận chuyện kia tất nhiên là không muốn giúp. Cô lại đi hăng hái chỉ bài kẻ ngồi trên. Bạn nam sinh ngồi trên cô hai mắt muốn rớt ra ngoài, lần đầu tiên mới thấy người trong phòng thi mà hăng hái chủ động chỉ bài như vậy.

.....

Thi xong ra khỏi trường, Tịnh Yên đứng trước cổng đợi cha. Cô đột nhiên nghe tiếng nút chuột. Xoay người lại, vừa đúng lúc một chiếc xe vision đi tới. Cô nheo mắt nhìn để xem là ai , thì phát hiện kẻ cầm lái là Doãn Hạo Quân. Hắn đang chở một cô gái khá là xinh đẹp đi lướt qua cô. Gương mặt rất kiêu ngạo hất lên. Đây là lần đầu tiên cô thấy một Doãn Hạo Quân như vậy.

Sụp đổ ! Sụp đổ Hình tượng hoàn toàn!

Doãn Hạo Quân rõ ràng đem cô ra làm trò đùa. Hành động kêu Tịnh Yên lúc này của hắn rõ ràng là bốn cọt ! Tịnh Yên tức giận không thể nói thành lời.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Tịnh Yên đem cái tên Doãn Hạo Quân kia loại khỏi óc cô. Cô không muốn làm bẩn não mình. Lặng Tịnh Yên cô thực sự quá ngu ngốc !

.....

- Tao nghe Quế Chi kể Doãn Hạo Quân nói mày thích nó , phải vậy không Tịnh Yên ?

-.....

Quế Chi chính là đứa con gái hôm bữa mà Tịnh Yên đã thấy Hạo Quân chở đi. Cô biết được điều này vì tối hôm đó oln facebook đã vô tình nhìn thấy hắn đăng hình ngày hôm đó đi chơi đám bạn, có cả cô ta trong đó. Cô ta được tag tên vào , tên là Quế Chi, cũng là bạn của Song Thư hồi cấp 2.

Tịnh Yên vốn dĩ đã không còn quan tâm đến 2 kẻ đó, lại càng không quan tâm mối quan hệ của 2 kẻ đó nhưng ngày hôm nay cô lại nghe được từ miệng Song Thư nói như vậy. Tịnh Yên càng nổi điên. Tên con trai ngạo mạn ! Sao hắn lại dám tự tiện đi nói với người khác là cô thích hắn. Hắn là cái thá gì ?!

- Tao thích hắn ? Ừ thích lắm . Thích như thích con kiki nhà tao vậy !

Tịnh Yên vừa sùng sộ , vừa dùng ngữ điệu bốn cọt trả lời.

Thấy còn chưa hả giận, Tịnh Yên tối về liền oln face, đăng một tràng stt :

” Tôi thích bạn. Ừ tôi thích bạn lắm đó. Thích như thích con kiki nhà tôi vậy ”.

” Bạn nghĩ mình là ai ? Đâu được đẹp cũng đâu được quan trọng. Tĩnh lại dùm cái đi”.

” Cút ! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa ! ”

“.....”

Sau khi đăng xong , cô mới thấy hả giận phần nào. Tịnh Yên cốt yếu là muốn Doãn Hạo Quân thấy để hắn tức điên lên. Dám chọc vào bà đây không để yên đâu. Ít ra cũng phải làm kẻ ngạo mạn như hắn được một lần nghe người khác chửi.

.....

Một tuần sau , Tịnh Yên bắt đầu cảm thấy có chút hối hận. Hình như là cô chửi hơi quá lời . Giờ ngồi đọc lại, nếu đổi lại là cô sẽ điên lên chạy đến trước mặt kẻ đó chửi ột trận. Dám so sánh cả hần với chó, quả nhiên là một sự sỉ nhục không kẻ nào chịu được.

Tịnh Yên để ý thấy cả tuần nay, cô chạm mặt hần duy nhất chỉ đúng vào ngày thứ 2 chào cờ. Doãn Hạo Quân cũng không còn nhìn cô nữa . Hần gần như cũng không buồn ngược mắt lên nhìn dù lớp cô đứng xếp hàng kế bên lớp hần. Mà Tịnh Yên cũng chẳng mấy quan tâm nữa . Tuy là cô phải thừa nhận bản thân cảm thấy có chút mất mát nhưng mà cứ nghĩ tới giờ ra về hôm đó thì Tịnh Yên lại tức giận mà dẹp hết cả qua một bên.

..... Dải phân cách tim đập chân run.....

Bước sang học kì 2 của lớp 11 , Lãng Tịnh Yên phải đạp xe đi học. Nguyên do là vì nhà quá xa mà cha cô thì không có thời gian đi đón, với lại cô cũng cực kỳ ghét đi xe buýt nên cuối cùng quyết định đi xe đạp. Dù rằng cô đạp đến một bờ hơi tai, Tịnh Yên vẫn không chịu đi xe buýt khiến ẹ cô cũng lắc đầu bó tay.

Có điều đường đi về của cô lại cùng một quãng đường với tên Doãn Hạo Quân kia, lúc cô nhận ta được điều đó thì hần cũng đã đạp xe nhanh từ đằng sau lên phía trước , đi qua mặt cô. Tịnh Yên chỉ biểu môi một cái. Làm như cô muốn đi về cùng đường với hần lắm vậy , có cần tỏ thái độ như thế không ? Hừ đúng là trẻ trâu.

Lên tới lớp 12, Lãng Tịnh Yên thực sự phải vật lộn với đồng bài vở kia. Hazz, cuối cấp rồi nên càng phải tập chung cao độ.

Tịnh Yên vẫn thường xuyên lên facebook. Vẫn thường xuyên nhìn thấy hoạt động của Doãn Hạo Quân trên new feed . Hần đã thay đổi, thay đổi khá nhiều. Nếu như 2 năm trước hần chỉ đi thi đấu, đi học và lâu lâu tụ họp bạn bè đi chơi , xem phim thì bây giờ Doãn Hạo Quân gần như đêm nào cũng đi chơi đêm, tuần nào cũng vào quán bar tụ tập bạn bè ăn chơi. Cô nghe nói thành tích học tập của hần cũng xuống dốc.

Đầu năm 12 vừa vào trường, Tịnh Yên đã thấy hần bị thương ngay chân , băng bó rất nhiều. Ngay cả tay cũng bó bột. Hình như là bị chấn thương, cô cũng không rõ cho lắm.

Vài tháng sau lên facebook , cô lại phát hiện ra Doãn Hạo Quân đã có bạn gái . Lúc thấy được tấm hình của hần ôm hôn bạn gái ngay má trong một quán bar, ngực Tịnh Yên đột nhiên bị một cảm giác cực kì khó chịu xâm chiếm. Cô không biết đây là loại cảm gì nhưng cô thực sự không hề thích nó chút nào. Có điều cô phát hiện, cô gái trong hình lại có điểm giống Tịnh Yên hay ít nhất là giống với hình dáng bên ngoài của cô.

Từ ngày hôm đó, Tịnh Yên đã thấy Hạo Quân tươi tỉnh hơn rất nhiều. Nghe Song Thư nói hần cũng đã học hành tốt hơn. Tuy rằng hần vẫn thường tụ tập bạn bè uống rượu trong quán bar xong còn chụp hình đăng facebook.

Bước sang tháng 12 , là sinh nhật của Lãng Tịnh Yên . Cô vốn dĩ không quá thân thiết với ai , cho dù là Song Thư và Thu Nguyệt cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè trong lớp. Vả lại cô cũng không có xe mà đi chơi với bạn . Sinh nhật của cô chỉ là một bữa ra ngoài ăn cùng gia đình với những món cô thích và một chiếc bánh kem socola do cha cô mua.

Mỗi khi sinh nhật cô thì buổi tối hôm đó lại mưa, luôn là vậy. Tịnh Yên pha một ly socola nóng , vừa nhâm nhi, vừa ôm laptop lên mạng vào buổi tối sau khi đã đi ăn về . Vừa đăng nhập vào facebook, cô đã nhận ngay rất nhiều thông báo chúc mừng sinh nhật mà bạn bè đã đăng trên tường nhà cô. Tịnh Yên lướt qua một lượt, rồi cô chợt khựng lại khi nhìn thấy lời chúc của Doãn Hạo Quân , chỉ vụn vụn 2 chữ tiếng Anh đơn giản : Happy Birthday . Tim cô lại nhói thêm một lần nữa. Một sự mất mát trầm trọng đang dâng trào trong trái tim cô.

Lãng Tịnh Yên ! Mày làm ơn trưởng thành một chút đi ! Đừng có ngây thơ như thế !

Tịnh Yên không trả lời, chỉ bấm nút like coi như lời cảm ơn.

Sau đó vài tháng, cũng là sinh nhật hần. Cô vì không muốn bị coi như một người vô tình vô nghĩa nên cũng đã vào tường nhà hần viết một câu chúc đơn giản : Chúc mừng sinh nhật, Doãn Hạo Quân .

Định rằng sẽ thoát ra ngay nhưng sau đó cô lại thấy lời chúc của một người tên Lona Mia : Chúc mừng sinh nhật , chồng yêu <3....>

Là bạn gái của hắn . Quả nhiên là một lời chúc mùi mẫn . Tịnh Yên lại cố gắng xua tan những cảm xúc khó chịu trong lòng. Cô không muốn quan tâm nữa - " Được rồi , Tịnh Yên , dừng tại đây thôi ! Mà không được phép quan tâm chuyện người khác nữa ! ".

.....

Thấm thoát , thời gian trôi đi như một cơn gió khiến cho Lăng Tịnh Yên cứ ngỡ tất cả như một giấc mơ.

Vào ngày tổng kết cuối năm , cô gặp lại hắn , vẫn dáng người, gương mặt thu hút , cách nói chuyện hài hước ấy khiến cho bao nữ sinh lẫn nam sinh vây quanh hắn.

Tịnh Yên chỉ lặng lẽ đứng từ xa quan sát. Tại giữa nơi chốn đông người, Doãn Hạo Quân vẫn luôn nổi bật, hắn vẫn luôn là trung tâm của đám đông. Cô đã từng nói hắn không sở hữu một vẻ đẹp mỹ nam hoàn hảo từng nét nhưng không có nghĩa là ngũ quan không anh tuấn. Hắn là loại con trai quyến rũ, chuyên thu hút con gái người ta.

Có lẽ là bây giờ bản thân Tịnh Yên không còn giận hắn nữa, hay có lẽ cô đã quên những cảm xúc tức giận lúc đó rồi. Bất chợt, Tịnh Yên bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn cô . Đôi mắt sâu thẳm không gợn sóng , đôi mắt sắc bén như chim ưng. Đôi mắt đó nhìn cô lần đầu tiên vào năm lớp 10 đã khiến cho trái tim mềm yếu của Tịnh Yên khẽ lỡ một nhịp.

Tịnh Yên lại lơ đãng quay mặt sang chỗ khác nói chuyện với bạn. Cô vẫn là không có cách nào loại bỏ sự ngại ngùng trước ánh mắt dò xét của Hạo Quân.

Lễ tổng kết năm học kết thúc, cũng có nghĩa là khối 12 cô bắt đầu lao đầu vào ôn bài để dự thi tốt nghiệp và đại học. Tịnh Yên đã quyết định đăng kí thi khối C khoa báo chí, cô muốn làm phóng viên. Và trong suốt một tháng trời đó, cô như tham gia quân đội vậy, liên tiếp trường kỳ kháng chiến với đồng bài vở chất cao như núi. Không quan tâm đến những thứ bên ngoài, Không tivi, không mạng, không facebook, mỗi lần muốn nghỉ ngơi, Tịnh Yên cũng chỉ lấy mp3 ra nghe nhạc để thư giãn đầu óc.

Ngày đi thi, Tịnh Yên cũng mang một tâm trạng rất hồ hởi mà thi . Tâm trạng thoải mái đã khiến cô làm bài rất tốt.

Sau khi thi xong , cô được thư giãn xả stress mấy ngày đợi kết quả. Cuối tuần , Tịnh Yên cùng cha mẹ chuẩn bị đi dự đám cưới của chị họ cô. Nghe nói là được tổ chức ở một nhà hàng khách sạn 5 sao bậc nhất thành phố G. Bác của cô rất giàu có nên không tiếc tiền tổ chức một buổi tiệc hoành tráng cho đứa con gái. Bác ấy còn rất thương cô , sợ Tịnh Yên chưa có đồ mặc nên mua tặng cô một chiếc váy da rất đẹp, rất mắc tiền đi cùng là cái áo sơmi trắng và một chiếc vòng cổ tán đính kim loại cực thời trang. Tịnh Yên lấy làm vô cùng thích thú.

.....

Tối hôm nay , Lăng Tịnh Yên trang điểm thật kĩ càng, cô dùng màu son đỏ mà mình yêu thích đánh lên môi. Cô tự thấy mình vốn dĩ rất thích hợp với son đỏ hơn là những màu khác nhưng lại không được đánh vì nó quá nổi, cũng khiến cô trông dữ dằn hơn. Hôm nay thì khác, vì đi dự tiệc nên cô thoải mái làm đẹp bản thân mà không sợ ai nói gì.

Tịnh Yên sử dụng kính áp tròng và tất nhiên nó là màu đen long lanh rồi. Còn cái lens tím kia đã bị cô thỉnh lên đường từ kiếp nào. Mang đồ xong xuôi, cô xoa mái tóc dài của mình xuống. Tóc cô bây giờ đã dài ra tới ngang lưng, tuy là không được dài như hồi trước nhưng cũng đã dài hơn rất nhiều. Tịnh Yên mang một đôi giày cao gót màu xanh đen, có đính khóa vàng.

Cô ngắm mình lần cuối trong gương. Cô bây giờ so với lúc mang đồng phục nhìn ốm đi rất nhiều. So với Lăng Tịnh Yên thường ngày thì cô bây giờ giống như vừa được khai sáng cái vẻ đẹp tiềm ẩn lâu nay ra nha. Giống như vịt bỗng chốc biến thành thiên nga. Tịnh Yên phải tự khâm phục về kĩ thuật trang điểm của mình.

.....

Chiếc taxi dừng lại ngay trước cổng nhà hàng Queen Palace . Quả nhiên không hổ danh là nhà hàng sang trọng nhất , nhìn từ bên ngoài vào thôi cũng thấy sự nguy nga rồi. Bước vào chân vào cái tiền sảnh lại càng thấy choáng , cái đèn chùm pha lê to lớn được treo trên trần nhà cũng khiến người ta nín thở rồi nga. Ở trong đây còn có một quán bar rất nổi tiếng, nghe nói rất đẹp và rất sang trọng nhưng mà Tịnh Yên không có cơ hội ghé qua.

Theo sự hướng dẫn của người phục vụ, Tịnh Yên và gia đình tìm được nơi tổ chức tiệc cưới. Sau khi hoàn thành nghi thức đám cưới xong , mọi người bắt đầu nhập tiệc. Bao nhiêu là thức ăn được bưng lên, cô đây tất nhiên sẽ không bỏ qua đồ ăn ngon. Cứ thế mà ăn cho no bụng nhưng tất nhiên là phải giữ ý tứ, đây là nơi sang trọng mà.

Tịnh Yên ăn no một lúc lại thấy khó chịu nên cô xin phép cha mẹ ra vệ sinh một lát. Đúng là nhà hàng rộng lớn, ngay cả cái toilet cũng lớn hơn phòng của cô. Tịnh Yên đi vệ sinh xong, rửa tay thật sạch, không quên chỉnh lại lớp trang điểm. Cô lại nhìn vào gương, hôm nay Tịnh Yên thực sự trông rất khác.

Cô cầm túi xách ra khỏi nhà vệ sinh nữ . Vừa ra khỏi cửa thì có tên điên đâm sầm vào Tịnh Yên. Cả người hấn dựa vào cô. Tịnh Yên nghe thấy mùi rượu nồng nặc từ hấn. Cô hốt hoảng tưởng tên điên nào uống rượu say giở trò sàm sỡ ở nơi đông người liền xô mạnh hấn ra.

Cả người tên đó dường như không có sức lực nào , ngay lập tức ngã nhào xuống , nằm dài dưới đất. Tịnh Yên hết hồn một phen . Nhưng mà lúc này cô mới nhìn kỹ gương mặt tên điên đó - Tịnh Yên lại hết hồn lần hai. Rõ ràng là ông trời đang muốn trêu ghẹo cô !

Tên điên đang nằm dưới đất kia là Doãn Hạo Quân !

Người người bắt đầu qua lại đông đúc, dù sao đây cũng là lối đi vào nhà vệ sinh. Ai đi ngang cũng nhìn Tịnh Yên và hấn bằng cặp mắt kì dị.

Đáng chết ! Doãn Hạo Quân ! Sao hấn xuất hiện trước ở đây chứ ? Đã vậy còn xuất hiện trong bộ dạng này !

Tịnh Yên da mặt vốn mỏng càng ghét ai trừng trừng nhìn mình . Cô dẫn đo một chút rồi cúi xuống lay lay hấn, vẫn không chịu tỉnh. Cô lay mạnh hơn, Doãn Hạo Quân chỉ khó chịu quơ quơ cánh tay nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Trên cái áo sơ mi của hấn vẫn nồng nặc mùi rượu. Tên này rõ ràng là từ quán bar lúc nãy bước ra đây mà. Nhưng sao lại uống nhiều rượu như vậy không biết ? Chẳng lẽ thất tình ?

Tịnh Yên bắt đắc dĩ không còn cách nào nên đành đỡ hấn đứng dậy. Nhưng mà tên này thật nặng nha ! Tuy rằng hấn ốm, chiều cao cũng cao được hơn cô vài cm nhưng sao lại nặng như vậy , quả nhiên là xương nặng. Cô đỡ cánh tay Hạo Quân quàng qua vai cô, còn một bên tay Tịnh Yên ôm lấy lưng hấn . Tiếp xúc nam nữ gần nhau như thế này, cô là lần đầu tiên gặp phải nên không tránh được một dòng điện phóng thẳng vào tim.

Cả người Hạo Quân không hề có sức lực nên toàn bộ cơ thể đều dựa vào cô. Đầu hấn gục vào vai Tịnh Yên. Cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của hấn đang phả vào má Tịnh Yên. Làm mặt cô đỏ lên như hai trái cà chua. Lần đầu tiên cô nhìn mặt hấn cận cảnh như vậy. May là hấn không tỉnh nếu không Tịnh Yên chỉ cầu mong một chuyện đó là sần nhà nứt ra một cái khe để cô chui xuống.

Tịnh Yên nhanh chóng dìu hấn ra khỏi nhà hàng , nếu không cha mẹ của cô sẽ bắt gặp một màn như bây giờ, khi về nhà sẽ cạo đầu cô. Mà tên Doãn Hạo Quân quả nhiên rất nặng gặp thêm hôm nay cô lại mang giày cao gót, đỡ hấn mà cô suýt té đến ba bốn lần.

Trên đường từ nhà vệ sinh đến ngoài khuôn viên nhà hàng, đột nhiên Hạo Quân tỉnh lại. Hấn ngược lên nhìn cô chăm chăm, trên đôi mắt đó có hấn lên những tia máu. Hạo Quân khó chịu đẩy cô ra, dùng giọng say mềm quát khe khẽ - " Cô là ai ?! ".

Ách... Cái này là câu hỏi khiến người khác tổn thương lắm nha. Tịnh Yên thực muốn tức giận mà trả lời hấn - " Tôi là kẻ mà đã bị cậu nhìn miết, suốt 3 năm trời đây !!". Nhưng mà chưa kịp nói, cô đã thấy hấn loạng choạng đứng không vững. Tịnh Yên không suy nghĩ nhiều mà đưa tay đỡ hấn , dùng giọng điệu trách móc nói - " Đã đứng không được thì để người khác đỡ ! ".

Tịnh Yên ngay lập tức kéo hẳn ra ngoài nhà hàng trước khi tên điên này làm loạn. Xong mới từ từ lên tiếng - " Tôi là Lăng Tịnh Yên ". Giọng điệu cô rất nhẹ nhàng, Tịnh Yên còn không biết 3 năm qua hẳn nhìn cô có biết được tên cô chưa hay nữa ?

Doãn Hạo Quân dù đang say khướt vẫn ngay lập tức ngược mắt lên nhìn cô. Đôi mắt sắc bén như con chim ưng tìm mồi , nhìn kĩ càng vào khuôn mặt của người con gái xinh đẹp trước mắt. Chính là đôi mắt này !

Tịnh Yên cũng nhìn thẳng vào hẳn. Đây là lần đầu cô gan dạ như vậy, dám nhìn thẳng vào mắt hẳn . Dù Tịnh Yên biết rằng trái tim cô đang rung lên từng đợt. Có lẽ là do cô biết hẳn đang say và cũng biết từ nay về sau không còn nhìn thấy hẳn nữa nên tranh thủ lúc này mà nhìn hẳn thật kĩ.

Chỉ là không ngờ, một giây sau đó , môi cô đã bị kẻ nào đó công thành đoạt chiếm. Tịnh Yên giãy giụa mạnh ! Đáng chết , đây là nụ hôn đầu của cô ! Không để cô thoát, hai tay Hạo Quân nhanh chóng ôm lấy eo cô. Cả người Tịnh Yên run rẩy trước sự mạnh mẽ của hẳn. Đôi môi mạnh mẽ , vừa mềm mại khẽ hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Tịnh Yên. Cô còn cảm nhận được Hạo Quân đang cắn nhẹ môi dưới của cô. Tim Tịnh Yên đập liên hồi.

Đột nhiên, hẳn dừng lại. Rồi gục xuống !

Doãn Hạo Quân ngất rồi !

Để lại Tịnh Yên đứng như trời trồng với một gương mặt còn đỏ hơn trái cà chua . Cái tên điên chết tiệt ! Tịnh Yên thực sự muốn ngược mắt lên hỏi ông trời : Rốt cục đây là cái thể loại phim tình cảm gì ?!!!

Tịnh Yên nổi khùng nhìn cái tên con trai say mềm ngay trước mặt. Hạo Quân ngất rồi nên cũng chẳng biết gì. Cô lại càng nổi điên !

Con nít con nôi !!! Ai bảo bày đặt đi uống rượu làm gì ?! Bây giờ nằm ngoài đường là đáng !!!

Nói là vậy nhưng Tịnh Yên cũng nở nhần tâm như vậy. Cô băn khoăn suy nghĩ một hồi liền thọt tay vào túi quần của hẳn lấy điện thoại di động. Tịnh Yên lướt một lượt qua danh bạ của điện thoại, chợt cô dừng lại ngay một cái tên : A Lâm.

Là Cao Duật Lâm. Hẳn chính là bạn thân của Quân Hạo. Sở dĩ cô biết hẳn là vì Cao Duật Lâm cùng học chung lớp với Quân Hạo , cũng cùng chơi trong đám bạn của Quân Hạo , 2 kẻ này giờ ra chơi lại như hình với bóng. Thân thiết như vậy ,không phải là bạn thân thì cũng là yêu nhau !!!

Tịnh Yên bấm vào số Duật Lâm và gọi .

30 phút sau , một chiếc taxi đỗ xích ngay trước cổng nhà hàng Queen Palace . Từ trong xe bước ra, một chàng trai cao ráo , mặc một chiếc áo thun kẻ sọc và quần jeans, hẳn có gương mặt cực kỳ tuấn tú . Không đẹp mới là lạ, hẳn là mỹ nam của 12a4 Cao Duật Lâm cơ mà. Đôi lúc Tịnh Yên cũng tự hỏi sao cô không bị một vẻ đẹp trai này mê hoặc lại bị tên điên ngạo mạn kia làm cho tim đập thình thịch.

Tịnh Yên khẽ liếc thấy hẳn liền đưa tay ra hiệu - " Ở đây ! " . Duật Lâm đưa mắt nhìn về phía cô, lại phát hiện thằng bạn thân đang đứng dựa vào Tịnh Yên không chút sức lực, hẳn là đang vô cùng ngạc nhiên !

Cao Duật Lâm bước nhanh tới chỗ cô , hai tay đỡ lấy Hạo Quân rồi lại đưa ánh mắt soi xét nhìn cô.

- Cám ơn. Nhưng bạn là....

Cao Duật Lâm hình như không hề nhận ra cô. Hẳn nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt trông rất quen mắt nhưng lại không nhớ ra được là ai. Không nhớ cũng phải, Tịnh Yên hôm nay đã thay đổi bề ngoài 180° cơ mà với lại cô và Duật Lâm chỉ chạm mặt nhau có vài lần nên vốn dĩ không nhớ rõ mặt.

- Mình chỉ là đi dự tiệc ở đây , lại nhìn thấy cậu ta say khướt nằm dưới đất , muốn giúp cậu ta gọi người chở về nhà nên mình đã tự tiện lấy di động trong túi quần của cậu ta, thấy tên bạn là phím số 1 nên đã nghĩ chắc là người thân . Vì vậy mình mới gọi. Xin lỗi đã tự tiện như vậy.

Tịnh Yên nói dối. Trình độ nói dối của cô hôm nay lại tăng một bậc, nói dối rất hợp lý còn không chớp mắt. Đột nhiên Tịnh Yên cảm thấy vẫn là không nên khai mình là ai. Mắt công khi tên kia tỉnh lại mà hỏi , lại nhớ ra một màn tối nay thì cô chỉ có nước nhảy xuống sông tự vẫn. Tịnh Yên mặt không thể dày lên được chút nào.

Cao Duật Lâm cười nhẹ một cái, không nói gì nhiều chỉ nói cảm ơn lần nữa rồi trực tiếp đỡ Hạo Quân vào xe taxi. Duật Lâm là vậy, trước giờ luôn là kẻ ít nói, cũng rất kín đáo. Khác hẳn với Quân Hạo, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt. Nghĩ tới đây, Tịnh Yên lại thấy bức bản thân, cô là quá dễ dãi mới đi nghĩ rằng những hành động của hắn xuất phát từ việc thích cô. Nhưng mà nụ hôn lúc này....

Cô tự cốc vào đầu mình. Doãn Hạo Quân chỉ là say quá mà thôi! Hắn sáng ngày mai không nhớ ra gì đâu!

Tịnh Yên ngược mắt lên nhìn bóng lưng của hắn. Một cái bóng in dài trên mặt đất. Mới chợt nhận ra. Lần này là lần cuối cô nhìn thấy hắn. Tuy rằng ba năm qua, Tịnh Yên và hắn nói chuyện với nhau còn chưa quá 10 câu. Tất cả những gì có được giữa cô và hắn cũng chỉ là những ánh mắt, những cái nhìn của Doãn Hạo Quân đối với cô suốt 3 năm trung học. Tuy rằng tất cả chỉ có vậy, nhưng cảm xúc mà hắn đem lại cho Tịnh Yên lại rất nhiều. Ngại ngùng có, rung động có, vui vẻ có, tức giận có, hụt hẫng có, thất vọng có, nhớ nhung có... Tất cả là quá nhiều đối với cô.

Hắn là mối tình đầu của cô. Phải, cô thích hắn. Tịnh Yên thừa nhận cô thật sự đã từng thích hắn. Một mối tình đầu trong sáng, ngây ngô và thanh khiết với những cái nhìn của Hạo Quân và sự ngại ngùng của Tịnh Yên. Cô không còn mong chờ gì nữa, quãng thời gian đẹp đẽ đều đã kết thúc rồi.

Người ta nói quãng thời gian học cấp 3 là quãng thời gian đẹp đẽ nhất đời người. Tịnh Yên phải gật đầu thừa nhận. Tuy rằng thời gian cô học cấp 3 không có gì quá sôi nổi nhưng mà nhờ Doãn Hạo Quân, tất cả đã biến thành một quãng thời gian vô cùng đáng nhớ. Từ ngày mai, mỗi người sẽ đi mỗi ngã. Tịnh Yên có cuộc đời của Tịnh Yên, hắn cũng có cuộc đời của hắn. Tất cả đều phải trưởng thành, đều phải lớn lên, thời gian rồi sẽ trôi đi để những quá khứ trở thành kí ức.

Chiếc xe taxi từ từ lăn bánh rời đi. Tịnh Yên vẫn đứng đó nhìn theo mãi cho tới khi chiếc xe mất khuất ra khỏi cổng.

Thôi thì gác lại đi nhé, để quá khứ trôi đi như một giấc mơ.

Trong giấc mơ có bạn có tôi cho dù tình cảm đơn phương chỉ một mình tôi ôm lấy.

Sắp lớn thật rồi.

Sắp không còn được gặp lại nhau nữa đâu.

Tạm biệt một thời thơ ấu.

Tạm biệt những rung động đầu đời.

Hẹn gặp lại, một ngày nào đó...

Tôi và bạn

Biết đâu sẽ khác.

5. Chương 5 : Gặp Lại (1)

..6 năm sau....

Lặng Tịnh Yên chải lại mái tóc dài của mình, soi gương lần cuối trước khi đi làm. Bao nhiêu năm, con gái điệu vẫn là điệu không thay đổi được.

Có điều rằng quãng thời gian đại học qua đi đã làm cô thay đổi nhiều, về cả ngoại hình lẫn tính tình. Nhờ cật lực tập thể dục trong bốn năm, ngày ngày đi tới phòng tập gym nên hiện tại Tịnh Yên đã có được thân hình mà cô hay bắt kỳ người phụ nữ nào đều mong ước. Vóc dáng cao ráo, chỗ nào cần nhỏ thì nhỏ, chỗ nào cần to thì to, đường cong đầy đủ nga. Cô cũng đi phẫu thuật mắt rồi nên không cần phải đeo kính nữa.

Tịnh Yên bây giờ rất tự tin vào bản thân. Cô đã trưởng thành, không còn quá nhạy cảm như trước, dễ giận dỗi như trước, không quá lạnh lùng như trước. Cô hiện tại là một phóng viên thực thụ của một tòa soạn báo. Ước mơ của Tịnh Yên đã trở thành sự thực.

8 giờ kém, Lăng Tịnh Yên đến chỗ làm. Vừa ngồi xuống bàn làm việc chưa kịp nóng ghế thì Mạc Khải Thiên đã lộ mặt ra nhìn cô, hứng khởi lên tiếng - " Chào buổi sáng, mỹ nhân. Sao hôm nay lại tới sớm vậy ?" .

Cô liếc nhìn cái đồng hồ trên tường. 5p nữa là đúng 8 giờ, có cái gì mà sớm chứ. Tòa soạn cô 8 giờ là làm việc rồi. Tịnh Yên bắt mắt lại nhìn qua - " Giờ này cũng đâu còn sớm. Em nếu hôm nay mà còn tới trễ. Biên tập Lôi chắc chắn sẽ thẳng tay trừ lương ! Tối lúc đó, em có mà chết đói ! " .

Khải Thiên buồn cười, nghiêng đầu tiếp tục nói - " Bởi vậy mới nói. Em làm bạn gái anh đi. Làm bạn gái anh rồi anh sẽ nuôi em không lo chết đói " .

Cô hung hăng trừng mắt một cái - " Đây là nơi công sở, anh làm ơn đứng đắn một chút dùm em được không, Khải Thiên ? " .

Cô vẫn luôn bị cái người này trêu đùa. Mạc Khải Thiên là đàn anh học khóa trên của cô. Hồi ở trường, Tịnh Yên vẫn thường tham gia các hoạt động phong vận của khoa mà anh lại là người hướng dẫn.

Hai người có nói chuyện vài câu, cô lúc đầu cũng rất lạnh lùng nhưng Khải Thiên thì cứ thế mà trêu đùa, không nể nang gì hết. Anh ta vẫn là người thích chọc ghẹo người khác. Nhưng mà không biết được vì sao càng dần dà về sau, Tịnh Yên lại rất thoải mái nói chuyện với anh. Anh giúp đỡ cô rất nhiều. Thế nên 2 người khá thân.

Việc cô được nhận vào tòa soạn là đều nhờ cả vào Khải Thiên giới thiệu à có. Nếu không có anh, Tịnh Yên đã phải chật vật nộp hồ sơ xin việc làm khắp nơi.

Cô uống một ngụm cà phê latte nóng, rồi lại bắt đầu một ngày làm việc với đồng tài liệu. Mạc Khải Thiên thấy vậy cũng trở về bàn làm việc. Tịnh Yên cùng Khải Thiên làm chung cùng một tổ với hai tiền bối khác là Giang Anh và Tử Vi, chịu trách nhiệm biên tập một cuốn tạp chí giải trí ăn khách giành cho phái nữ.

Khoảng gần tới 10h, cô và Giang Anh bị gọi lên văn phòng của Tổng Biên Tập.

Tổng biên Lôi ngồi trước bàn làm việc gõ gõ đầu bút bi xuống bàn, ánh mắt nghiêm túc nhìn hai người đối diện.

" Tạp chí chúng ta tháng này có chuyên mục tìm hiểu những người đàn ông ưu tú nhất mà phái đẹp hâm mộ. Chúng ta cần phải phỏng vấn hai nhân vật khá nổi tiếng, một là nam vận động viên võ thuật quyền rũ nhất quốc gia, hai là tổng tài mĩ nam khiến toàn phái nữ điên đảo. Tổ của các bạn có 4 người, nhưng hiện tại Mạc Khải Thiên và Tử Vi đang bận rộn chuẩn bị phát thảo cho chuyên mục khác. Vì vậy 2 bạn cần phải tự chịu trách nhiệm chuyên mục này, mỗi người phỏng vấn một nhân vật. Đây là tài liệu về hai nhân vật đó. Một tuần sau nộp bản sơ thảo cho tôi" - Tổng Biên Lôi vừa thông báo, vừa lôi 2 tập tài liệu đưa cho Tịnh Yên và Giang Anh.

Cái gì chứ ? Một mình cô và Giang Anh lo hết cả chuyên mục này sao ?! Một tuần sắp tới, Tịnh Yên sẽ điên mất thôi.

Tổng Biên Tập Lôi này ấy, thật ra tính tình chị ấy rất tốt nhưng trong công việc thì lại vô cùng khó tính. Nhiệm vụ được giao dù khó, dù dễ cũng phải hoàn thành thật tốt, không được sai sót. Nếu không sẽ bị trừ lương thẳng tay.

" Vâng, tụi em sẽ hoàn thành thật tốt ạ " - Tịnh Yên mỉm cười, tự tin trả lời.

" Tốt. Nhưng mà tôi vẫn phải nhắc cho hai người nhớ. Hai nhân vật này từ trước đến giờ chưa bao giờ chịu lộ mặt lên báo. Vì vậy 2 người cần phải cực kì cố gắng. Được rồi, hai người quay trở lại làm việc đi " - Tổng Biên Lôi mỉm cười hài lòng, cho hai người giải tán.

Trở lại phòng làm việc, tiền bối Giang Anh đưa tập tài liệu cho Tịnh Yên xem qua trước để xem cô muốn chọn phỏng vấn ai. Tiền bối Giang vẫn là người tốt nhất, chị ấy vừa tốt bụng, vừa tháo vát lại hay giúp đỡ cô.

Tịnh Yên tùy ý lựa một tập tài liệu đọc trước , đập vào mắt cô là một cái tên : Cao Duật Lâm -Tổng tài trẻ tuổi của tập đoàn Thiên Tân.

Cô cảm thấy cái tên này có chút quen, liền nặn chút xám suy ngẫm 2 phút . 1 phút , 2 phút Ách, là tên mĩ nam của lớp 12a4 hay sao ?! Nhớ đến đây, bao nhiêu kí ức lại ùa về trong cô. Tịnh Yên cầm sấp tài liệu dí sát vào mặt, đọc lướt từ trên xuống dưới. Cô khẽ cười, tên ít nói đó bây giờ không ngờ lại trở thành một tài tổng tài cực giàu có , cực tài giỏi, cực đẹp trai , , cực nổi tiếng nga. Đúng là không thể ngờ. Nhưng mà nếu cô đi phỏng vấn hắn, hắn sẽ nhận ra cô không nhỉ ?

Tịnh Yên lại tự lắc đầu, nên giao cho Giang Anh thì hơn . Vẫn là không nên giáp mặt. Nghĩ xong , cô đem tập tài liệu đó sang cho tiền bối Giang - ” Tiền bối, chị phỏng vấn người này đi. Em sẽ đi phỏng vấn người còn lại ”.

Giang Anh cầm lấy tập tài liệu , cười cười đáp - ” Được rồi. Để chị , người còn lại em lo nhé ”. Tịnh Yên hơn hở gật đầu . Vậy cô sẽ đi phỏng vấn người còn lại .

Nhưng có điều , chỉ là Lăng Tịnh Yên không ngờ kẻo mà cô chọn còn kinh khủng hơn Cao Duật Lâm.

Về bàn làm việc ngồi, Tịnh Yên lấy tập tài liệu còn lại ra đọc . Đập vào mắt cô lần này cái tên còn kinh thiên động địa hơn lần trước. Ôi lạy Chúa, Phật Tổ Như Lai xin độ trì cho con !

Doãn Hạo Quân - Vận động viên võ thuật Karatedo của quốc gia.

Mắt Tịnh Yên như muốn rớt ra khỏi tròng. Lần này cô không cần đến 1 giây để nhớ ra cái tên . Cô gấp tập tài liệu lại ngay lập tức, rồi lại mở ra. Rồi tiếp tục đóng lại. Ông trời ơi ! Xin hãy nói với cô là cô đang nhìn nhầm đi ! Tịnh Yên mở tập tài liệu ra lần nữa, vẫn là cái tên đó ! Còn được in rất đậm !

Cô nuốt nước bọt , đọc kĩ thông tin từ trên xuống dưới .

”Doãn Hạo Quân là vận động viên võ thuật Karatedo xuất sắc nhất quốc gia. Tham gia thể vận hội của Châu Á nhiều năm liền đều đem huy chương vàng về cho tổ quốc . Một nhân tài trẻ tuổi, niềm tự hào của quốc gia.....”

Hai tên điên này , làm gì lần lượt trở thành kẻ nổi tiếng hết vậy ?! Không thể chừa cho cô một đường kiếm bát cơm hay sao ?!

Nhưng mà Dù sao gặp Cao Duật Lâm vẫn tốt hơn là Doãn Hạo Quân. Tịnh Yên muốn đổi ngay lập tức nhưng tiếc rằng đã quá muộn. Giang Anh ngồi bên kia hiện tại đang liên lạc với phía Duật Lâm . Lúc này cũng là chị ấy tốt bụng cho cô chọn, nếu bây giờ cô lại nhảy qua dành thì thật là quá đáng.

Lăng Tịnh Yên liếc. Dù sao cũng chỉ là tình cảm của trẻ con một thời, tại sao cô lại phải đặt nặng những kí ức đó như thế ?! Doãn Hạo Quân lúc đó chỉ là trêu chọc cô một chút cho vui. 6 năm trôi qua , hắn hiện tại chưa chắc còn nhớ đến Tịnh Yên.

Không để bản thân kịp mất ý trí, cô liền cầm di động lên . Liếc qua thông tin trong tài liệu rồi bấm dây số của người quản lí Doãn Hạo Quân. Không nghĩ ra nổi, cô còn tưởng chỉ có ngôi sao âm nhạc, diễn viên mới có người quản lí , ai ngờ một vận động viên võ thuật nổi tiếng như hắn cũng có người quản lí. Cái này được coi là đẳng cấp của một người nổi tiếng hay là kẻ làm màu đây.

Đầu bên kia bắt máy, là giọng của một người phụ nữ già dặn . Tịnh Yên chỉ vừa mới giới thiệu bản thân được một hai câu liền bị người bên đầu dây bên kia lạnh lùng mà cự tuyệt. Nói rằng Doãn Hạo Quân rất bận, không thể nhận phỏng vấn.

Doãn Hạo Quân bận ?! Bận cái gì , bận trêu hoa ghẹo nguyệt chắc !!!

Tịnh Yên lại thở dài . Quả nhiên nhiệm vụ này nuốt khó trôi . Cô phải đích thân tìm đến nơi mới được, dù rằng bản thân không muốn gặp lại người nào đó. Nhưng vì miếng cơm, bát gạo Tịnh Yên không thể ngồi yên. Đây là nghề báo, cần phải lăn lộn một chút thì mới lấy được tin.

Sau đó, Tịnh Yên đã tận dụng hết mọi quan hệ mà cô có được trong khi làm phóng viên 2 năm qua để có được lịch trình thường ngày của Doãn Hạo Quân.

.....

Chiều thứ 7, Lăng Tịnh Yên tìm đến phòng tập của Hạo Quân mà cô đã dò ra được địa chỉ . Cô bước vào trong, quả nhiên là nơi đây rất rộng lớn. Nhưng mà lại không có nhiều người, hình như được bao chọn rồi.

Đột nhiên cô nghe được một giọng la mạnh mẽ phát ra từ đằng xa . Tịnh Yên đảo mắt tìm kiếm . Ngay một góc phòng tập, một người đàn ông có dáng người cao to , làn da ngăm , mái tóc bông bênh còn dính mồ hôi rũ xuống mắt , ánh mắt sâu thẳm, đầy kiên định. Anh ta mặc một bộ đồ võ thuật màu trắng, đai đen, đang vô cùng nghiêm túc tập luyện với người huấn luyện viên của mình.

Lăng Tịnh Yên tiến lại gần vì muốn nhìn rõ xem là ai. Vừa đi tới thì đột nhiên , một người phụ nữ xuất hiện trước ngay mặt cô .

” Xin lỗi, nhưng chỗ này không thể tùy tiện ra vào. Nhưng cô... là phóng viên sao ? ” - Người phụ nữ đang nói, lại cúi xuống nhìn thẻ nhân viên mà cô đeo trước ngực.

Người phụ nữ khá là xinh đẹp, ăn mặc rất nghiêm chỉnh . Trang điểm cũng rất giả dạn, khoảng chừng 30 tuổi. Giọng điệu lạnh lùng mà lên tiếng - ” Tôi đã dặn không cho ai vào rồi . Doãn Hạo Quân đang tập luyện, bất kỳ ai cũng không được làm phiền. Với lại tôi cũng đã nói qua điện thoại rồi .Cậu ấy không có thời gian Trả lời phỏng vấn và cũng không muốn đi . Xin mời phóng viên Lăng đi cho ”.

Bà quản lý này cư nhiên rất hách dịch ! Không nể nang ai cả ! Ngay cả tên ngạo mạn kia, cũng hách dịch nốt, cái gì mà không có thời gian và không muốn ?! Tưởng mình là siêu sao vũ trụ chắc ?!

” Có chuyện gì vậy ? ” - Doãn Hạo Quân đang tập chung luyện võ thì tự nhiên bị tiếng ồn từ đằng xa làm phiền. Liền khó chịu bước tới chỗ quản lý Từ.

Vừa nghe thấy giọng nói trầm thấp phát ra từ phía sau thì Tịnh Yên giống như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, sộc thẳng vào tim cô . Một cảm giác bồi hồi xao xuyến không thể tả được. Cô vừa quay lưng lại đã bắt gặp ánh mắt của ai đó.

Là hấn . Là Doãn Hạo Quân !

Đôi mắt vốn đang tĩnh lặng của Hạo Quân đột nhiên trở nên sắc bén. Ánh mắt như chim ưng quét qua gương mặt của người con gái đang đứng nhìn hấn. Hạo Quân cứ thế mà đứng nhìn Tịnh Yên vô cùng chăm chú.

Cô nuốt nước bọt, cả người toát mồ hôi lạnh. Lại là cặp mắt này ! Đáng chết thật !

Tịnh Yên nhìn hấn . 6 năm - một quãng thời gian không ngắn, cũng không thể gọi là dài nhưng đủ để thay đổi cả một con người. Hạo Quân thực sự đã thay đổi rất nhiều. Vóc dáng đã trở nên cao to, nếu lúc trước hấn chỉ có thể cao bằng cô thì bây giờ đã cao hơn cả một cái đầu. Quả nhiên là bị đột biến.

Gương mặt đã trở nên vô cùng nam tính , cái cằm góc cạnh kiêu ngạo cùng đôi môi mỏng nhếch lên đã làm cho gương mặt hấn nhìn vào vô cùng hút hồn dù không hề hoàn hảo từng nét. Giống như những gì mọi người đã đánh giá về hấn : Một người đàn ông có thân hình dũng mãnh như báo , làn da ngăm đen, gương mặt đầy vẻ nam tính . Vô cùng mạnh mẽ, quyến rũ và hoang dã khiến cho phụ nữ phải chết chìm trong sự quyến rũ của hấn.

Lăng Tịnh Yên cũng nhận ra hấn đẹp trai gấp trăm lần so với 6 năm trước. Doãn Hạo Quân đã trở thành một người đàn ông thực thụ. Có điều , riêng duy nhất chỉ có một thứ không thay đổi chính là đôi mắt của hấn. Một đôi mắt đen láy, sâu thẳm , không cảm xúc và sắc bén. Khiến cho Tịnh Yên ngay lúc này tâm tình không yên.

Hấn sẽ không nhớ ra cô đâu ! Không nhớ đâu !

Quản lý Từ thấy hai người cứ im lặng nhìn nhau, liền nhịn không được mà lên tiếng - ” À, Hạo Quân không có gì đâu . Chỉ là một phóng viên cứ đòi gặp mặt xin phỏng vấn em. Nhưng chị đã từ chối rồi , chị sẽ bảo cô ấy đi ngay . Em cứ yên tâm luyện tập tiếp đi , sẽ không ai làm phiền em đâu ”.

Từ Lan sợ rằng Doãn Hạo Quân sẽ lại nổi giận. Thằng nhóc này rất khó tính, không thích ai làm phiền lúc đang luyện võ. Cũng ghét ai xen vào chuyện đời tư của mình, nên không thích bị nhà báo soi mói. Từ trước đến giờ vẫn là cự tuyệt bị phỏng vấn.

Doãn Hạo Quân bấy giờ mới di chuyển tầm mắt , nhìn người quản lí - " Là Phóng viên muốn phỏng vấn ? "

Không đợi quản lí Từ trả lời . Lăng Tịnh Yên tự mình bước lên giới thiệu - " Chào anh, tôi là Lăng Tịnh Yên. Là phóng viên của báo Giải Trí dành riêng cho phái đẹp . Tôi muốn được phỏng vấn anh ột chuyên mục của báo kì tới. Mong là anh có thể dành chút thời gian . Yên tâm, sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh ".

Vẫn là nên giả vờ không biết, không quen, không nhớ. Vậy thì Tịnh Yên mới có thể tự nhiên mà nói chuyện với hắn.

" Được " - Hạo Quân mỉm cười nhìn cô.

Quản lí Từ cùng Tịnh Yên kinh ngạc một phen . Cô không ngờ là hắn lại đồng ý dễ dàng như vậy. Mà người quản lí của hắn cũng hết hồn không kém, trước giờ Doãn Hạo Quân có chịu cho ai phỏng vấn đâu , sao bây giờ lại ?

Hắn vẫn không hề rời mắt khỏi Tịnh Yên , trầm tĩnh nói tiếp - " Bây giờ luôn được không ? "

" Bây giờ ? " - Cô lại nuốt nước bọt mà sững sốt.

Doãn Hạo Quân gật đầu .

Tịnh Yên hít thở sâu , đáp lại hắn một tiếng - " Tất nhiên là được ".

" Vậy cô chờ tôi 15 phút . Để tôi tắm rửa thay đồ " - Hắn mở miệng, ánh mắt đầy ý cười.

Cô đồng ý sau đó ra bên ngoài chờ hắn trước con mắt vô cùng kinh ngạc của quản lí Từ .

Đúng 15 phút sau , Doãn Hạo Quân xuất hiện ngay trước cửa với chiếc áo thun tay dài màu đô và quần kaki ôm màu trắng . Quả nhiên , đáng người đẹp mặc gì trông cũng quyến rũ.

" Chúng ta đến đâu phỏng vấn ? " - Hắn nheo mắt nhìn cô.

Tịnh Yên lại thấy mặt mình nóng ran. Đáng chết ! Nhất Không được để hắn nhớ ra cô , bằng không cô sẽ tự mình mà chui xuống đất.

" Đến nơi nào yên tĩnh. Gần đây có quán cà phê rất được . Tôi mời anh " - Tịnh Yên hết sức tự nhiên mỉm cười. Trình độ giả ngu ngơ của cô vẫn là đứng nhất.

..... Quán Cà Phê Miss U.....

Tịnh Yên chọn một quán cà phê sang trọng , yên tĩnh. Nhiều cây kiểng được đặt xung quanh . Có đầy đủ không gian riêng tư để nói chuyện.

Cô và Hạo Quân chọn một bàn trong góc bị che khuất. Cô ngồi xuống cái ghế nệm đối diện với hắn.

" Phóng viên Lăng , cô uống gì ? " - Hạo Quân đưa menu qua cho cô, ngữ điệu nhẹ nhàng nói.

Lăng Tịnh Yên lại đẩy cái menu trở lại phía hắn, cười lạt - " Đây là tôi mời. Anh Doãn gọi đồ uống trước đi ".

Doãn Hạo Quân cư nhiên không chịu , đặt menu trước mặt cô nói - " Dù vậy, thì vẫn là nên ưu tiên cho phụ nữ ".

Cô đành chịu thua, nói dlay đưa với hắn lại càng mệt . Xem qua menu một chút , Tịnh Yên gọi đồ uống - " Cho tôi một ly cà phê sữa nóng ".

Hạo Quân nghe cô gọi xong , liền không nhìn menu mà nói với người phục vụ - " Cho tôi một ly cà phê đen đặc , không đường ".

Vừa nghe hắn gọi xong , Tịnh Yên ngay lập tức nghĩ thầm trong bụng. Tên này khẩu vị cũng thật khác người , cà phê như vậy sao mà uống ?

Sau khi người phục vụ đem thức uống ra , Tịnh Yên liền lòi trong giỏ xách máy ghi âm , quyển sổ ghi chép và tờ câu hỏi mà cô đã chuẩn bị sẵn .

Đặt máy ghi âm lên bàn, cô lịch sự hỏi người đối diện - " Tôi muốn ghi âm cuộc phỏng vấn này. Anh không phiền chứ ? " .

Doãn Hạo Quân giương mắt nhìn cô - " Được, xin phóng viên Lăng cứ tự nhiên ".

Tịnh Yên bật máy ghi âm lên và bắt đầu phỏng vấn . Sau một lượt các câu hỏi về vấn đề võ thuật ,sự nghiệp và thành công của hần, Hạo Quân đều trả lời rất lưu loát, còn căn kẽ giải thích cho cô những qui luật của Karatedo .

Nhưng mà những câu hỏi này vốn dĩ không phải là câu hỏi chính trong cuộc phỏng vấn. Tờ báo mà cô đang viết là dành cho phụ nữ và những vấn đề mà họ quan tâm về một người đàn ông như Hạo Quân tất nhiên là đời sống riêng tư. Còn những cái kia chỉ là phụ mà thôi.

Hiện tại , Tịnh Yên đang cúi xuống nhìn những câu hỏi riêng tư kia . Không biết là nên hỏi hay không nhưng nếu không hỏi thì nhất định không được.

Cô đành ngược lên nhìn người đối diện. Phát hiện ra từ nãy đến giờ , Doãn Hạo Quân chưa hề rời mắt khỏi cô một giây nào. Tịnh Yên nuốt nước miếng cái ực lần nữa , run run lên tiếng .

" Anh Doãn, nếu không phiền , sau đây tôi sẽ đặt ra một số câu hỏi riêng tư về cuộc sống cá nhân của anh ? "

" Nếu tôi phiền thì phóng viên Lăng sẽ bỏ những câu hỏi đó sao ? " - Hạo Quân nhú mày nhưng sau đó lại buồn ra một câu đùa.

Cô nhếch miệng cười - " Tất nhiên là không. Nếu như vậy sẽ mất đi giá trị bài báo của tôi rồi ".

" Thông tin về đời sống cá nhân của tôi có giá trị vậy sao ? " - Hần thích thú nhìn người phụ nữ xinh đẹp ngồi đối diện.

" Rất giá trị là đằng khác. Toàn thể phụ nữ đều muốn biết đến điều đó, như vậy bài báo của tôi sẽ càng có nhiều người muốn đọc " - Tịnh Yên không hề che giấu mà thẳng thắn đáp.

Doãn Hạo Quân nghe xong liền gật gù, lát dau lại mở miệng - "Vậy thì cô cứ hỏi ".

Cô gật đầu, bắt đầu hỏi câu tiếp theo.

" Anh Doãn , hiện tại nghe nói anh ngoài là một vận động viên võ thuật còn đang kinh doanh quản lí một chuỗi quán Bar rất nổi tiếng của thành phố . Xin hỏi có thật là vậy ?"

" Phải. Tôi đã kinh doanh chuỗi quán Bar này từ năm 18 tuổi. Là một người họ hàng sau khi mất đã giao lại cho tôi quản lí".

" Xin hỏi , bây giờ anh đã có bạn gái ? Nếu chưa có thì mẫu người phụ nữ lí tưởng của anh là gì ?"

Tịnh Yên đọc câu hỏi này xong lại có cảm giác hồi hộp.

Hạo Quân nghiêng đầu quan sát cô một lúc , khóe môi giương cao - " Cô nói toàn bộ phụ nữ đều muốn biết về đời sống riêng tư của tôi. Là cái này sao ? ".

Cô khó hiểu gật đầu.

" Vậy bản thân cô Lăng cũng thực sự muốn biết ?" - Hần thích thú trong từng câu chữ của lời nói.

Lăng Tịnh Yên giựt mình. Tại sao câu nói đơn giản của hần cô lại nghe ra cực kỳ mờ ám như vậy. Rõ ràng là có ý tứ khác. Rốt cục là hần đang trêu đùa cô hay là chỉ thuận tiện hỏi một câu cho vui.

Ổn định lại tâm trạng, gương mặt Tịnh Yên trở nên lạnh lùng hơn . Cô cười nhạt một tiếng - " Tôi tất nhiên là rất quan tâm. Việc của phóng viên là moi tin . Không phải sao ?".

Cô nhất định không chịu thua hần. Muốn trêu đùa ? Tịnh Yên sẽ cùng chơi với hần.

Doãn Hạo Quân khề cười - " Thật vậy ? ".

" Tất nhiên " - Tịnh Yên giương mắt nhìn.

” Anh Doãn vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi ” - Cô lại chêm vào một câu nhắc nhở.

Doãn Hạo Quân ngồi vắt chéo chân , nhàn nhã nói - ” Ồ, phải. Làm mất thời gian của phóng viên Lãng rồi ”.

” Không sao ” - Cô lạnh lùng nói.

Tên diên này càng lúc càng ngạo mạn. Rõ ràng muốn thử thách lòng kiên nhẫn của cô. Nhưng mà không sao , 2 năm làm phóng viên đủ để cô gặp rất nhiều loại người ngạo mạn này rồi. Tịnh Yên đã luyện thành chính quả trong lĩnh vực kiên nhẫn moi tin.

Hắn trầm tư lúc lâu rồi mới trả lời .

” Tôi hiện tại vẫn chưa có bạn gái. Còn về mẫu người... Tôi thích người phụ nữ có đôi mắt đẹp , đặc biệt là màu cà phê ”.

Cô khựng lại . Mắt màu cà phê ? Chẳng phải Tịnh Yên có đôi mắt đó sao ? Mặt cô nóng ran . Cái tên họ Doãn này lại muốn trêu chọc cô !

” Quả nhiên là mẫu người đặc biệt ” - Tịnh Yên vui vẻ đánh giá. Cô là muốn giả ngu đến cùng.

Cô cúi xuống nhìn câu hỏi tiếp theo . Câu hỏi này có chút...

” Nghe nói , vào lúc học trung học. Anh từng có một người bạn gái . Có thật vậy không ? ”

” Phải ” - Hạo Quân không ngần ngại thừa nhận.

Tịnh Yên có cảm giác hụt hẫng sâu trong lòng ngực. Đây chính là cảm giác mà 6 năm trước cô có khi nhìn thấy bức ảnh kia trên facebook. Cô lại muốn giận bản thân.

” Nhưng mà... Tuy nói là bạn gái nhưng không hẳn là người tôi thật sự thích ” - Hắn nghiêm túc trả lời.

Tịnh Yên lại thấy khó hiểu. Hạo Quân còn thích một ai khác nữa sao.

” Vậy tức là anh thích một người con gái . Nhưng lại quen với một người con gái khác ? ” - Lãng Tịnh Yên tò mò hỏi.

” Vì một số lý do ”

Nói đến đây, đôi mắt của hắn đột nhiên đen sẫm , sâu thẳm như đại dương. Làm cho cô không tài nào nhìn ra rốt cục Hạo Quân đang nghĩ cái gì .

Tịnh Yên gật gù không hỏi nữa. Vì cô biết phạm vi này không vượt qua được, nhìn sắc mặt hắn cũng hiểu có hỏi Hạo Quân cũng chỉ trả lời qua loa.

Kết thúc buổi phỏng vấn thì trời cũng đã bắt đầu tối . Doãn Hạo Quân muốn mời cô một bữa nhưng Tịnh Yên lại từ chối thẳng thừng.

” Vậy tôi đưa cô về ”.

” Không cần phải vậy đâu. Tôi sẽ tự về . Không cần làm phiền đến anh Doãn. Vả lại chúng ta cũng không quen biết gì nhau , sợ rằng như vậy không tốt cho lắm ” - Cô khéo léo từ chối.

Hắn nghe thấy lời Tịnh Yên nói mà bật cười một tiếng , nheo mắt nhìn cô rồi mới tiếp tục nói - ” Cô Lãng, con người Doãn Hạo Quân tôi đã muốn làm gì thì sẽ làm cho bằng được. Cô đã mời tôi cà phê , tôi đây cũng muốn làm gì đó lại một chút... ”

” Không cần phải vậy đâu. Tôi.... ”

” Cô Lãng nếu cô không đồng ý . Tôi có thể đứng đây thuyết phục cô cả đêm ”.

Tịnh Yên chớp chớp hàng lông mi cong vút nhìn hắn. Cái tên này đúng là ngang như cua. Cô bây giờ không đồng ý cũng không được.

” Được rồi, vậy thì cảm ơn anh ”.

” Không cần khách khí ”.

Doãn Hạo Quân đưa cô về trên một chiếc Ferrari màu đen mới coong . Quả nhiên là tên này rất giàu có. Nhưng mà ngồi trên một chiếc xe đắt tiền như vậy, Tịnh Yên cảm thấy vô cùng áp lực nha.

Động cơ xem vô cùng êm ái, gần như không có một tiếng động nào trong xe. Như vậy càng khiến cho cô cảm thấy bầu không khí bên trong thật khó hít thở. Cả hai người đều trở nên im lặng. Tịnh Yên khẽ liếc qua Hạo Quân. Cả người hắn, bóng dáng đều cao lớn . Cái cảm cương nghị làm tăng thêm vẻ ngạo mạn. Cánh tay rắn chắc nổi lên mấy cọng gân, cánh tay ưu nhã di chuyển mà điều khiển bánh lái . Tên đàn ông này ! chỉ cần nhìn qua cánh tay thôi cũng đã khiến người ta nghẹt thở ! Đáng chết! Cô đang nghĩ cái gì vậy ?!

Chiếc xe dừng lại ngay cao ốc chung cư nơi cô đang ở . Một năm trước, Tịnh Yên đã dọn ra ở riêng . Cô muốn sống tự lập , mẹ cô cũng vô cùng ủng hộ.

Hạo Quân bước xuống xe đi vòng qua phía bên kia lịch sự mở cửa cho cô. Tịnh Yên cũng lịch sự gật đầu một cái - ” Cám ơn. Làm phiền anh rồi. Cũng đã trễ, anh Doãn nên mau trở về ”.

Hạo Quân lại dùng ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn cô . Đôi mắt như đang chờ đợi điều gì đó. Tịnh Yên không khỏi cảm thấy có chút khó chịu. Rất lâu sau, hắn từ từ tiến sát lại gần cô. Tịnh Yên run run lùi ra đằng sau.

Không để cô kịp tránh né, Doãn Hạo Quân liền cúi xuống bên tai cô. Hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào da thịt làm Tịnh Yên run lên . Mặt cô nóng ran.

” Rất vui được gặp lại, Lăng Tịnh Yên ”

Giọng nói trầm thấp , nhẹ nhàng chỉ vừa đủ ột mình cô nghe.

Tim Tịnh Yên như muốn rút ra ngoài . Cô kinh ngạc tròn mắt nhìn hắn. Doãn Hạo Quân cứ thế không nói lời nào nữa mà ngồi vào trong xe. Chiếc xe lẩn bánh , di chuyển rồi biến mất.

< style=“”>

6. Chương 5 : Gặp Lại (2)

Sáng sớm , Tịnh Yên ngồi trong bàn làm việc viết bản sơ thảo về buổi phỏng vấn Doãn Hạo Quân, chuẩn bị đưa cho tổng biên tập xét duyệt . Cô liếc mắt nhìn sang Giang Anh đang ngồi phía bên kia. Chị ấy đang cắn bút ngồi nhìn tập tài liệu bên dưới, gương mặt tràn đầy lo lắng.

” Tiền bối Giang, chị làm sao thế ? Buổi phỏng vấn có vấn đề gì sao ? ” - Tịnh Yên quan tâm , liền bước sang hỏi han .

Giang Anh khó khăn gật đầu - ” Lúc đầu phía bên Duật Lâm từ chối , nên chị cũng đã tìm thử mọi cách để gặp được anh ta. Chờ trước cổng công ti , còn cố nói chuyện với thư kí của Duật Lâm . Nhưng tất cả đều không được. Gọi điện bao nhiêu lần cũng từ chối. Chị đang nhức đầu suy nghĩ đây. Ngày mốt là nộp bản thảo rồi ”.

Tịnh Yên nghe vậy liền ngạc nhiên. Thì ra tên Cao Duật Lâm kia cũng ngạo mạn không kém Quân Hạo. Quả nhiên là bạn thân trí cốt , không giống 10 thì cũng giống 8,9 phần. Cô nghĩ ngợi một lúc lại nhìn qua Giang Anh đang lo lắng cực điểm.

Lúc đầu là chị ấy tốt bụng muốn đàn em của mình có thể chọn lựa người phỏng vấn nhưng mà không ngờ lại gây khó khăn cho bản thân. Bỗng dưng , Tịnh Yên cảm thấy có lỗi. Nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ chắc chắn Biên tập Lôi sẽ nhấc hai bọng cô xuống 18 tầng địa ngục.

” Hay là chị để em thử đi xem ? ” - Tịnh Yên do dự đôi chút rồi mở miệng nói.

Giang Anh sững sờ nhìn cô lại lắc đầu - " Không được ! Em đã nhận nhiệm vụ phỏng vấn Doãn Hạo Quân rồi. Không thể để em nhận luôn cái của chị như vậy chẳng phải bắt công cho em sao ? Chuyên mục lần này là cả chị cùng em đều gánh trách nhiệm. Sao có thể để một mình em làm hết ?! "

Cô cố gắng thuyết phục Giang Anh nhưng chị ấy nhất định một mực cự tuyệt. Thật là một người phụ nữ quá mức tốt bụng, người như Giang Anh bây giờ rất hiếm có.

Cuối cùng , Tịnh Yên nói một câu quyết định mới khiến Giang Anh đồng ý - " Hay là như vậy . Em sẽ đến đó kiếm cách có được buổi gặp mặt. Còn về phần phỏng vấn vẫn giao cho chị . Được không ? "

Giang Anh suy nghĩ đắn đo mới gật đầu nghe theo .

.....
Ngay buổi chiều hôm đó , Tịnh Yên đi đến chỗ tổng công ty Thiên Tân . Cô bấm thang máy lên tầng tầng 15 nơi đặt phòng làm việc của Cao Duật Lâm . Tịnh Yên đi đến quầy tiếp tân , tiếp chuyện với người thư kí - " Xin lỗi cô, tôi là Lăng Tịnh Yên . Là Phóng viên của báo Giải Trí dành cho Phái đẹp . Tôi muốn ngay bây giờ được gặp Cao tổng tài "

Cô nàng tóc búi cao, son môi đỏ chót nhìn cô bằng ánh mắt dò xét , lạnh lùng trả lời - " Xin lỗi , hình như Cao tổng hôm nay không hề có lịch hẹn nào với phóng viên. Cô cần hẹn trước thì mới được gặp. Nhưng mà Cao tổng cũng không muốn được phỏng vấn . Điều này chúng tôi đã nói qua điện thoại với người của cô rồi thì phải "

" Nhưng mà.... "

" Xin lỗi, Cao tổng chúng tôi không muốn bị phóng viên nào làm phiền. Mong cô đi cho. Không thì tôi sẽ phải gọi bảo vệ "

Cô nàng thư kí khó chịu cắt ngang lời nói của cô. Tịnh Yên phải im bật. Cách này không được rồi. Người thư kí này quả nhiên rất khó chịu , không thua kém gì bà quản lí của Hạo Quân. Cô đành phải xoay người rời đi. Tịnh Yên phải tìm cách khác thôi.

Vừa bước tới thang máy bấm nút , Đột nhiên, cánh cửa thang máy mở ra . Từ trong thang máy, xuất hiện một thân ảnh quen thuộc làm cho cả người Tịnh Yên cứng ngắc như bị đông đá . Cô rất hận ông trời !

Doãn Hạo Quân thoáng chốc nhìn cô ngạc nhiên một chút , sau đó ánh mắt trở nên sắc bén. Khóe môi dâng cao thấy rõ.

" Phóng viên Lăng , sao lại ở đây ? " - hần hồi sau mới lên tiếng.

Còn anh sao lại ở đây , tên họ Doãn kia ? Thực tình , Tịnh Yên rất muốn hét lên như vậy . Nhưng mà vẫn lịch sự đáp lại lời hắn - " Chào anh Doãn , thật là ngạc nhiên . Sao anh lại ở đây? Tôi đến để phỏng vấn Cao tổng ột chuyên mục của bài báo sắp tới. Lần trước phỏng vấn anh cũng là cho chuyên mục này "

Cô vẫn là thích giả ngu trước mặt hắn dù đã nghe thấy những .

" Tôi là bạn của A Lâm " - Hắn bước ra khỏi thang máy, đứng trước mặt vô từ tốn trả lời.

A, phải rồi. Sao Tịnh Yên lại quên mất chứ ? Thì ra đến bây hai người bọn họ còn chơi thân với nhau như vậy.

Hạo Quân đưa mắt nhìn cô lại liếc qua cô thư kí lạnh lùng ở quầy tiếp tân , mở miệng nói - " Hình như là cô Lăng chưa gặp được Duật Lâm thì phải ? Thằng nhóc đó không thích bị nhà báo phỏng vấn đâu "

" Nhưng tôi lại rất cần được phỏng vấn Cao tổng. Chuyên mục tới nhất định phải có được bài phỏng vấn của anh ta " - Tịnh Yên kiên định trả lời.

Nghe cô nói, khóe môi Hạo Quân tiếp tục dâng cao. Ánh mắt lóe lên như vừa nghĩ ra gì đó.

"Hay là... Để tôi nói thằng nhóc ấy giúp cô ?"

Ách, Doãn Hạo Quân giúp ? Cô thực sự không muốn . Để hắn giúp xem như Tịnh Yên chịu ơn hắn à ? Vậy tức là sẽ còn gặp hắn nữa. Không được !

Nhưng là còn bài phỏng vấn của cô thì sao ? Nếu lần này không thể hoàn thành tốt, biên tập Lôi sẽ không tha cho cô và đặc biệt là Giang Anh. Cũng là do chị ấy tốt bụng mà cô thì lại đẩy bài phỏng vấn của Cao Duật Lâm cho Giang Anh. Chị ấy không hoàn thành được, Tịnh Yên cảm thấy rất có lỗi.

Cô lưỡng lự trong giây lát.

” Không cần ngại, cô mời tôi ăn một bữa là được rồi ” - Nhìn thấy được sự do dự trong mắt cô, Hạo Quân liền lên tiếng .

Cuối cùng cô cũng không cam tâm mà đồng ý. Dù sao cũng chỉ là một bữa cơm , không vấn đề gì !

” Được, vậy thì cảm ơn anh . Tôi nhất định sẽ mời cơm anh ” - Tịnh Yên ngại ngùng nhìn hấn.

Đột nhiên , ngay lúc đó Cao Duật Lâm đi ra khỏi phòng làm việc. Thư kí ngay lập tức cúi chào anh ta. Nhưng Duật Lâm không mấy quan tâm, ánh mắt anh ta hướng đến chỗ Hạo Quân.

” A, Lão Đại ”

” Cậu sao lại tới đây ? ” - Duật Lâm tiến lại gần , vỗ vỗ vai hấn.

Cao Duật Lâm lớn lên quả nhiên rất đẹp trai. Gương mặt anh tuấn, làn da trắng bóc đúng là mỹ nam nha. Trên người mặc một bộ đồ vét hàng hiệu đắt tiền càng thấy khí chất của một tổng tài.

” Mình đến xem cậu điều hành công ti thế nào .Xem cậu xài tiền của mình có ích hay không ? ” - Quân Hạo khoanh tay trước ngực nhìn thẳng bạn.

” A, lão đại cậu cũng thật là. Cậu đầu tư ỉnh nhiều như vậy lại là một trong những cổ đông lớn nhất. Đường nhiên là mình sẽ không để cậu bị lỗ ” - Duật Lâm vô cùng vui vẻ nói.

Lắng nghe 2 kẻ đang nói chuyện, Tịnh Yên không hiểu cho lắm nhưng cũng nghe ra được Hạo Quân cũng là cổ đông trong đây. Hấn ta quả nhiên ngoài việc luyện võ karatedo ra còn đầu tư kinh doanh rất nhiều . Cô tưởng hấn chỉ kinh doanh quán bar, ai dè ngay cả tập đoàn Thiên Tân hấn cũng đầu tư. Tài sản của Hạo Quân đúng là không ít.

Tự dưng Tịnh Yên để ý thấy Cao Duật Lâm và Doãn Hạo Quân giống như bị hoán đổi tính cách vậy. Lúc trước Hạo Quân là kẻ nói nhiều, sôi nổi , hấn đi tới đâu là ồn ào chỗ đó nhưng bây giờ lại trở nên chững chạc, ít nói hấn đi tuy rằng vẫn thích trêu chọc người khác. Còn Duật Lâm, lúc trước thì ít nói , ít cười nơi chốn đông người, bây giờ lại rất vui vẻ, nói chuyện thoải mái.

” Đây là.... ” - Lúc này, Duật Lâm mới để ý thấy một người con gái đứng kế bên Hạo Quân.

Anh ta nhìn chằm chằm cô một lúc sau đó nhíu mày như đang cố nhớ ra điều gì đó .

Đáng chết! Hấn không được nhớ. Hấn mà nhớ ra, thì cô chỉ có nước đội quần mà gặp Quân Hạo.

” Cậu sao thế ? Đây là phóng viên Lãng. Cô ấy muốn được hẹn phỏng vấn cậu ” - Hạo Quân nheo mắt nhìn người đối diện.

” Mình không thích phỏng vấn, càng không thích bị đem lên báo, cậu biết mà. Mình còn tưởng cậu cũng ghét bị phóng viên soi mói lắm chứ ? ” - Duật Lâm khó chịu nói với Quân Hạo.

Doãn Hạo Quân cười cười, cái miệng nhếch lên chứa đầy ẩn ý - ” Thật ra phóng viên đây chính bạn học cùng trường cấp 3 với chúng ta. Cô ấy là Lãng Tịnh Yên ! ”.

Hấn nhấn mạnh 3 chữ cuối.

Tịnh Yên nghe ra mà càng thấy mờ ám. Một câu nói rất bình thường nhưng bị giọng điệu của hấn làm cho bất bình thường. Giống như đang ra hiệu vậy. Khó hiểu, khó hiểu nha.

Cao Duật Lâm nghe thấy tên cô , bỗng chốc nhớ ra gì đó ngay lập tức nhìn vào Tịnh Yên từ trên xuống dưới như không thể tin được ,sau đó ánh mắt hứng thú nhìn Quân Hạo - ” À..”

Ách, từ này nghĩa là sao nha ? Anh ta giống như đã ngộ ra được chân lý vậy. Mờ ám quá nha.

Lúc sau, Duật Lâm lại quay sang cô - " Thì ra là bạn học. Cô Lăng nhìn qua thay đổi rất nhiều, lại trở nên rất xinh đẹp như vậy đúng là khiến tôi không nhận ra ".

" Cao tổng nhớ tôi sao ? Theo tôi nhớ chúng ta còn chưa trực tiếp nói chuyện lần nào " - Tịnh Yên cảm thấy lời nói của hắn có chỗ không hợp lý. Mong là hắn không nhận ra cô cái đêm mà Hạo Quân say rượu.

Duật Lâm liếc mắt qua quan sát Quân Hạo một chút liền nhìn lại phía cô , cười cười nói - " Lớp chúng ta sát nhau, 3 năm học cũng chạm mặt không ít lần . Có lần nghe thấy bạn gọi cô là Lăng Tịnh Yên nên tôi biết thôi ".

Câu giải thích nghe qua rất hợp lý nhưng là cô lại cảm thấy không ổn.

" Vậy thì cậu đồng ý phỏng vấn đi " - Hạo Quân nhướn mày nhìn thẳng bạn.

" Đồng ý ? " - Cao Duật Lâm nghe cái trợn mắt nhìn Hạo Quân.

Doãn Hạo Quân cũng trừng mắt lại nhưng là rất lạnh lẽo khiến cho Duật Lâm ớn lạnh cả sống lưng. đành phải nhượng bộ mà đồng ý.

" Được rồi , tôi đồng ý. Chừng nào có thể phỏng vấn ? " - Cao Duật Lâm thở dài. Anh ta vẫn luôn sợ tên Hạo Quân kia nổi khùng.

Lăng Tịnh Yên mừng vui ra mặt - " Thật tốt quá không ngờ anh lại đồng ý. Sáng ngày mai được không ? Tổ của tôi cần bài phỏng vấn này gấp. Với lại người phỏng vấn anh là một người khác không phải tôi. Như thế có được không ? ".

" Được , sáng sớm ngày mai tôi ở công ty đợi " - Cao Duật Lâm chần chừ trả lời.

Tịnh Yên mừng rỡ hơn bao giờ hết quay sang cảm ơn Quân Hạo . Cô ngay lập tức sau đó gọi điện thông báo cho Giang Anh . Chị ấy cảm ơn Tịnh Yên hết lời. Cô sau đó quay trở về công ty tiếp tục làm việc.

.....dải phân cách tim đập.....

Sáng thứ 4 , Tịnh Yên và Giang Anh nộp bản thảo lên cho tổng biên tập. Biên tập Lôi hài lòng xét duyệt hết tất cả còn khen ngợi hai cô.

Tịnh Yên vui mừng không tả xiết .

Ngay tối hôm đó để chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, Mạc Khải Thiên mời cả tổ cô đi chơi vui vẻ một bữa.

" Đi quán Bar Feeling đi . Nghe nói chỗ đó rất được " - Tử Vi nêu ý kiến .

Cả đám thấy được, vì muốn xả stress một bữa đến một nơi vui vẻ chút cũng không sao.

..... Bar Feeling.....

Bước vào Feeling , Lăng Tịnh hoàn toàn bị hút hồn . Nơi đây mở ra một không gian mạnh mẽ với màu xám lạnh và không khí náo nhiệt ồn ào bên trong . Thanh âm khuếch đại cực lớn với những cái loa trắng được gắn xung quanh. Vừa vào tới, cô đã bị cái thanh âm này làm uốn dẻo tại.

Phía trong quầy bar được đặt tại trung tâm quán tạo không gian gần gũi với những màn pha chế cực kỳ điêu luyện của Bartender . Không gian mở trên lầu rất ấn tượng và đẹp mắt với những dãy ghế sang trọng cùng những bức Garifi độc đáo . Mang đến một không gian rất riêng và sang trọng. Người thiết kế ra những thứ này quả nhiên rất tài giỏi.

Bốn người theo đi theo bồi bàn đến bàn mà Mạc Khải Thiên đã giúp bọn cô đặt trước. Sau khi kêu rượu xong, mọi người bắt đầu nhảy nhót.

" Em không ra nhảy thật sao ? " - Tử Vi hỏi lớn gần như là hét lên vì ở đây quá ồn.

Tịnh Yên lắc đầu xem như câu trả lời. Cô cảm thấy không gian nơi đây choáng ngợp quá khiến Tịnh Yên không kịp thích ứng. Vả lại , vốn dĩ cô không hề thích những nơi ồn ào như thế. Tại vì muốn đi thử một lần cho biết , ai ngờ lại ồn ào tới mức này.

Tịnh Yên ngồi đó nhìn ba người kia nhảy nhót loạn xạ mà buồn cười . Nhất là Giang Anh, chắc chắn chị ấy cũng là lần đầu tiên tới đây.

Nên mới nhảy nhót cảm hứng như vậy.

Cô cầm một ly rượu lên nhấp môi, đôi mắt xinh đẹp đảo qua xung quanh. Bỗng nhiên , ánh mắt Tịnh Yên dừng lại ngay phía trên lầu. Một dáng người quen thuộc đang đứng chống 2 tay lên lan can. Đôi mắt sắc bén nhìn vào cô.

Tịnh Yên muốn phun rượu ra khỏi miệng. Chắc chắn kiếp trước là cô thiếu tiền hần nên kiếp này mới phải chạm phải mặt hần nhiều như vậy.

Doãn Hạo Quân cả người thân thể cao lớn đứng trên lầu nhìn xuống. Hôm nay hần mặc áo sơmi màu trắng và quần kaki làm tôn lên toàn bộ vóc dáng hoàn hảo của hần. Hạo Quân dùng cặp mắt sắc như chim ưng tìm mỗi nhìn về phía Tịnh Yên khiến cô một phen ớn lạnh.

Tại sao chỉ cần nhìn hần từ xa thôi thì cô cũng cảm thấy hít thở khó khăn thế không biết . Tịnh Yên gương mặt lạnh lùng lơ đãng quay đi. Tuy rằng trong lòng cô đang rất bối rối. Cùng lúc đó , Mạc Khải Thiên xuất hiện từ trong đám đông cầm tay cô kéo đi - ” Đi thôi, đừng ngồi đây một mình nữa. Vào chơi cho vui ”.

Tịnh Yên tâm trạng đang rối, bị kéo đi không kịp thời phản xạ. Thế là cô phải đi ra sàn nhảy. Một màn như vậy đập vào mắt người đàn ông đứng trên lầu. Hai tay hần nắm chặt lan can, cánh tay nổi cả gân xanh.

Cô đứng đó không biết xử lý ta sao cái điệu nhạc cà dợt này. Khải Thiên thấy vậy liền tiến tới cầm tay cô nói - ” Thả lỏng đi ! Để cơ thể em tự nhiên lắc lư theo điệu nhạc ”.

Do đầu óc của Tịnh Yên tạm thời ngênh mạch nên không hề biết Khải Thiên đang rất tự nhiên cầm lấy tay mình. Cô cũng cố cảm nhận được điệu nhạc. Giờ phút này Tịnh Yên muốn loại bỏ ánh mắt của kẻ nào đó ra khỏi đầu mình nên cứ thế mà nhảy không kiêng dè gì.

Thấy Tịnh Yên đã nhảy nhót tự nhiên hơn, Khải Thiên mới buông tay ra quay sang nhảy nhót một chút với 2 người phía bên kia. Dưới ánh đèn, một cô gái xinh đẹp như đóa hoa đang đung đưa người theo điệu nhạc. Sự quyến rũ của cô khiến không ít người đàn ông phải ngoái nhìn.

Cô đang lắc lư cơ thể theo điệu nhạc thì bỗng nhiên một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô xoay cả người Tịnh Yên lại. Cô hoảng hốt định la lên thì mới nhìn rõ gương mặt của người đó. Tịnh Yên cả người đông cứng như pho tượng.

Dưới ánh đèn mờ của quán , đối với khoảng cách nhìn gần như lúc này, những đường nét nam tính trên khuôn mặt Hạo Quân càng thêm mờ ảo. Mùi nước hoa nam nhân nhạt trên người hần không khỏi quyến rũ. Đôi mắt sắc lẹm nhìn người con gái trong tay.

Tịnh Yên trợn mắt nhìn hần. Ánh mắt của hần làm cô phải chìm đắm hoàn toàn. Lại là ánh mắt này , ánh mắt 9 năm về trước lần đầu tiên cô thấy đã rung động ngay lúc đó.

” Phóng viên Lãng, lại gặp nhau rồi. Không ngờ cô lại đến đây ” - Giọng nói của Hạo Quân trầm thấp , lộ rõ sự thích thú.

Bộ não của cô kịp thời hoạt động lại mới lắp bắp mở miệng - ” Sao anh.. Anh lại ở đây ? ”.

Hạo Quân khoé miệng nhếch lên cao , nhìn cô chăm chú - ” Tôi là chủ ở đây . Chẳng lẽ phóng viên Lãng đây quên rồi sao ? ”.

Chết tiệt ! Sao cô lại quên được cơ chứ ?! Hần từng nói đang kinh doanh một chuỗi quán bay nổi tiếng của thành phố cơ mà. Feeling là một trong quán cao cấp nhất thành phố đương nhiên là của hần. Tịnh Yên thật đáng trí.

Trong lúc đại não cô đang hoạt động suy nghĩ không ngừng thì bất ngờ, Doãn Hạo Quân lại cúi xuống nói nhỏ bên tai cô , giọng nói khàn khàn đến mê người - ” Hôm nay, em thực sự rất quyến rũ, Lãng Tịnh Yên ”.

Nhịp thở của Tịnh Yên trở nên gấp gáp, ngay cả nhịp đập nhanh liên hồi . Nhìn từ xa , một màn tư thế ám muội của hần với cô khiến người ta không khỏi hiểu lầm. Cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô khiến cơ thể của Tịnh Yên dán vào người hần.

Hôm nay Lăng Tịnh Yên thực sự rất quyến rũ, cô mặc một bộ đầm màu trắng ôm sát lấy cơ thể làm lộ ra những đường cong mê người . Đôi môi phớt lên màu đỏ cam khê mấp máy rất xinh đẹp.

Cô căn môi nhìn hấn. Không biết hành xử ra sao đối với cái hoàn cảnh này. Tịnh Yên không hề cảm thấy sự ồn ào xung quanh nữa. Không khí xung quanh như hoàn toàn ngưng đọng. Ngay cả tới hít thở cô cũng khó khăn. Khuôn mặt hấn rất sát với Tịnh Yên làm cô không chịu nổi sự rung động trong trái tim mình. Mặt cô nóng đến mức muốn bốc cháy.

Doãn Hạo Quân chăm chú nhìn cô. Nhìn cánh môi xinh xắn đang bị cắn kia, ánh mắt của hấn từ thích thú trở nên đục ngầu. Tịnh Yên nhìn thấy rõ vết hầu của hấn đang lên xuống căng thẳng.

Dường như không chịu được nữa , Hạo Quân liền nắm cổ tay Tịnh Yên mà kéo ra khỏi đám đông. Hấn vào một căn phòng mà trước cửa có đề dành cho khách V.I.P. Cánh cửa đóng sầm lại làm cô giật cả mình.

Tịnh Yên chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cơ thể đã bị người đàn ông đè vào tường. Cả người cô là hơi thở nam tính của Quân Hạo. Hấn tham lam cắn mút cánh môi xinh xắn kia khiến Tịnh Yên hơi đau. Cô dùng sức đánh vào người hấn, đẩy cơ thể hấn ra. Nhưng là sức lực yếu ớt của cô sao có thể đấu lại kẻ hàng ngày luyện võ.

Hai cánh tay cứng cáp của Hạo Quân siết lấy eo cô. Khuôn ngực tròn đầy của cô ma sát vào lồng ngực rắn chắc khiến hấn phát điên. Nụ hôn cuồng dã xâm chiếm cô, cái lưỡi của hấn không kiên nhẫn gì mà tách hai hàm răng tìm kiếm cánh lưỡi Tịnh Yên mà cuốn lấy. Nụ hôn của hấn không để cho cô một lối thoát, không một khe hở, không một sự buông lỏng.

So với 6 năm trước nụ hôn của Hạo Quân đã trở thành nụ hôn của người đàn ông trưởng thành. Mạnh mẽ hơn, nồng nhiệt hơn, nóng bỏng hơn . Tịnh Yên không tự chủ được mà rung rẩy cơ thể.

Cô phát hiện, Hạo Quân hiện tại rất khác , giống như một người xa lạ vậy. Tịnh Yên chưa bao giờ nghĩ hấn là một người có những hành động như thế này.

Một hồi lâu sau, khi mà cô gần như đã muốn tắt thở vì thiếu oxi thì Doãn Hạo Quân mới buông cánh môi sưng tấy của cô ra. Tịnh Yên hít một ngụm không khí lạnh, khó khăn hô hấp.

Chưa để cô kịp hoàn hồn, hấn lại cúi xuống sát bên tai cô nói khê - " So với 6 năm trước. Em thực sự đã trưởng thành, đã trở nên xinh đẹp bội phần hơn cả trên tưởng tượng của anh , Lăng Tịnh Yên ".

Tịnh Yên bây giờ muốn giữ chặt trái tim mình để nó không thể nhảy vọt ra . Cô là không muốn rung động trước những lời trêu đùa của Doãn Hạo Quân. Cô không tin. Một kẻ bướm ong đầy rừng như hấn sẽ thực sự để ý một nữ sinh bình thường như cô lúc đó sao.

Cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. Tịnh Yên dùng toàn bộ sức lực của bản thân xô mạnh hấn ra. Mà hấn không có sự đề phòng liền bị cô đẩy ra dễ dàng. Sau đó Tịnh Yên ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng. Hạo Quân không kịp giữ lại. Đôi mắt hấn dần trở nên sâu thẳm.

" Em đi đâu vậy , Tịnh Yên ? "

Lúc này đang nhảy nhót vui vẻ , Mạc Khải Thiên quay lại thì đã không thấy cô đâu.

Tịnh Yên điều hòa lại hô hấp , bình tĩnh trả lời anh - " À, em đi vào nhà WC một lát. Em hơi mệt . Muốn về nhà trước".

Khải Thiên nhìn sắc mặt cô không tốt liền lo lắng - " Em không sao chứ ? Để anh đưa em về ".

" Em không sao . Có thể tự về được mà " - Cô lắc đầu cười cười. Cô phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi Doãn Hạo Quân lại xuất hiện.

Nhưng Mạc Khải Thiên nhất quyết không cho cô cự tuyệt. Một hai đòi đưa cô về. Tịnh Yên đành phải đồng ý để anh đưa về.

7. Chương 6 : Tôi Ghét Anh

Sáng thứ 5 năm hôm sau, Tịnh Yên xuất hiện trong công ti với hai cái quầng thâm mắt. Đúng là bức bối chết đi được. Cô tối qua đã thức trắng một đêm không thể ngủ được. Vừa đặt lưng nằm xuống giường thì những hình ảnh ngày hôm qua trong quán Bar với Doãn Hạo Quân lại hiện ra trong đầu cô. Tịnh Yên hận.

” Sao khuôn mặt mỹ nhân lại thành ra như vậy ?! ” - Mạc Khải Thiên trợn mắt nhìn cô ngạc nhiên.

Cô liếc qua nhìn anh, thở dài - ” Tối qua , em không ngủ được ”. Vừa nói cô vừa uống cà phê cho tỉnh ngủ.

Anh nghe vậy liền thở dài theo - ” Có phải là vì do anh quá đẹp trai làm em bao đêm mong nhớ mà thức trắng không ?”.

Tịnh Yên buồn cười khi thấy một bộ dạng trêu đùa của anh, cô trừng mắt với Khải Thiên - ” Anh làm ơn đu xuống cho em nhờ! ”.

Nhìn cô cười , một nụ cười tỏa nắng khiến cho người đối diện không khỏi rung động mạnh.

Đột nhiên, tiếng chuông di động reo lên khiến Tịnh Yên giật mình. Cô cầm lấy điện thoại nhìn thấy một dãy số lạ , không suy nghĩ gì liền bắt máy .

” Alo ”

” Lắng Tịnh Yên ”

“.....” - Tịnh Yên đứng hình 10 giây.

Đáng chết ! Sao hắn lại biết số điện thoại của cô được ?! Sau chuyện ngày hôm qua cô làm sao mà đối mặt với hắn.

” Lắng Tịnh Yên ”

“.....”

Hắn lặp lại tên cô một lần nữa nhưng Tịnh Yên không trả. Dù chỉ là nghe giọng hắn thôi. Trái tim mềm yếu của cô lại đập liên hồi.

” Nếu em còn im lặng. Tôi sẽ đến thẳng tòa soạn tìm em ! ”

Doãn Hạo Quân buông lời đe dọa.

” A là anh Doãn sao ? Sao anh lại biết số điện thoại của tôi vậy ? ”

Sợ rằng hắn sẽ làm thật . Tịnh Yên đành cắn môi lên tiếng. Nhưng là cô vẫn thích giả ngu nha.

” Lắng Tịnh Yên , em giả vờ cũng giỏi thật !”.

” Anh Doãn sao lại nói như vậy. Tôi đây thực tình không biết là anh. Nhưng sao anh lại có được số điện thoại của tôi vậy ? ”

Cô nuốt nước bọt, tiếp tục giả ngu.

” Muốn biết ? Vậy thì mời tôi một bữa đi ”

Không khó nhận ra sự thích thú trong giọng nói của hắn.

” A, tại sao tôi lại phải mời anh ?”

Tịnh Yên khó chịu , cô chỉ muốn cắt đứt cuộc hội thoại này thật nhanh thôi.

” Em cũng thực mau quên. Em còn nợ tôi một bữa cơm cảm ơn , vậy mà đã quên rồi ”.

Hắn nói làm như bị ủy khuất lắm vậy.

Giờ Tịnh Yên mới sực nhớ ra. Đúng thật là cô còn nợ hắn một bữa cơm. Lần trước hắn đã mở miệng giúp cô, Tịnh Yên không thể không cảm ơn. Nhưng là cô không muốn gặp lại hắn, một chút cũng không muốn . Cô phải làm sao đây ?!

Thấy Tịnh Yên im lặng , đầu dây bên kia lại nói tiếp.

” Không phải phóng viên Lãng đây lại là người không có nghĩa khí đấy chứ ? Nhờ cậy người ta giúp rồi lại không cảm ơn . Chỉ là một bữa, phóng viên Lãng không cần khó khăn vậy chứ ? ”

Tên đàn ông chết tiệt. Ngay từ lúc đầu là hắn đòi giúp cô trước chứ cô có lạy lục gian xin hắn đâu. Sao giờ lại ăn nói khó nghe như vậy ? Cái gì mà không có nghĩa khí ?! Cũng chỉ là một bữa cơm , cô đâu có sợ !

” Được, vậy tối nay tôi mời anh đi ăn cơm ”.

” Tốt, mấy giờ em tan sở ? ”

Tịnh Yên có thể nghe ra hắn là đang cười . Tức chết cô mà !

” 6h ”.

” Vậy tôi lái xe đến rước em ”.

” Được, vậy thì tôi chờ. Tạm biệt ”

Nói xong , cô ngắt điện thoại ngay lập tức không chờ nghe đến câu tiếp theo. Vừa đặt di động xuống , Tịnh Yên như ngộ ra được điều gì đó. Liền đập đầu xuống bàn mấy cái. Đáng chết ! Cô lại bị hắn dụ vào tròng ! Tịnh Yên cảm thấy bản thân không thể ngu hơn.

Đúng 6h chiều , cô tan sở . Tịnh Yên sắp xếp tài liệu xong xuôi mới chần chừ cầm giỏ xách hướng ra thang máy. Cô thực sự không muốn đối diện với Doãn Hạo Quân . Nhưng hứa vẫn là hứa không thể không giữ lời.

Bước ra khỏi công ti , đập vào mắt Tịnh Yên là chiếc xe Ferrari 487 Italia màu đen quen thuộc đang đậu ở góc đường, bên cạnh là người đàn ông dáng người dĩnh mãnh như báo, thần khí ưu nhã, thanh tao, đôi mắt sắc bén như chim ưng. Doãn Hạo Quân ung dung dựa người vào đầu xe chờ đợi.

Hắn quả nhiên rất đúng giờ . Tịnh Yên nuốt nước miếng sang bên đường , đi tới chỗ hắn. Càng đến gần, tim cô lại đập càng nhanh.

Hạo Quân đang đứng phát hiện có người đi tới liền quay mặt lại, trước mắt là một thân ảnh xinh đẹp , khuôn vẫn rất lạnh lùng như khi cô lần đầu tiên gặp hắn.

Khóe miệng hắn tạo thành một đường cong rõ rệt - ” Em ra rồi ? ”.

Tịnh Yên lẳng lặng gật đầu . Sau đó mới từ từ lên tiếng - ” Anh muốn ăn gì ? ”.

” Tùy em. Tôi ăn gì cũng được ” - Hạo Quân không hề rời mắt khỏi cô một giây nào.

” Tôi biết một quán mì hải sản rất ngon . Tôi sẽ chỉ đường ” - Tịnh Yên nhàn nhạt giới thiệu .

” Được ” - Hắn cười vui vẻ như không để ý tới vẻ mặt “không buồn quan tâm” của cô.

Hạo Quân mở cửa xe cho cô ngồi vào rồi mới vòng qua kia ngồi vào chỗ của mình. Hắn bắt đầu lái xe đi. Suốt cả đường đi , Tịnh Yên chỉ nói vài câu chỉ đường cho hắn còn lại cô đều im lặng nhìn ra cửa sổ. Cô không muốn nhìn hắn, nhìn rồi cô sẽ không khống chế được tình cảm của bản thân.

Đến nơi, Hạo Quân đi gửi xe , cô vào trong trước. Tịnh Yên chọn một bàn ngồi đại, lúc sau hắn mới đi vào. Hắn vừa đi vào thì lập tức tất cả phụ nữ trong quán đều ngược mắt nhìn. Một người đàn ông quyền rũ đến nghệt thở.

Tịnh Yên thăm cau mày rồi lại thở dài . Tên đàn ông này quả nhiên là yêu nghiệt . Đi đến đâu, ong bướm bay theo tới đó.

Hắn bước tới ngồi đối diện cô - ” Em đã gọi món chưa ? ”.

” Vẫn chưa. Tôi chờ anh vào ” - Cô khẽ lắc đầu.

Sau đó người bồi bàn đem nước lọc tới. Cô liền gọi hai phần mì hải sản.

Mì vừa đem lên, Tịnh Yên chỉ cặm cùi ăn. Từ lúc vào quán, cô không buồn liếc mắt nhìn Hạo Quân lần nào.

” Đi với tôi , em chán đến vậy sao ? Mặt tôi khó ưa đến mức khiến em không muốn nhìn thế à? ” - Doãn Hạo Quân có chút khó chịu nhìn người đang cầm đầu ăn kia.

Cô giựt mình liền ngược mặt lên nhìn hắn. Ngữ điệu lạnh lùng đáp - ” Tôi chỉ là đang tập chung ăn phần của mình thôi ”.

Hạo Quân gương mặt lại trở nên khó coi hơn. Hắn không nói gì. Ánh mắt đột nhiên sắc bén làm Tịnh Yên cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.

Hắn tự nhiên lại cười nói - ” Vậy thì em tiếp tục ăn đi ”.

Câu nói này của hắn làm cô thấy đề phòng nha. Hắn không đơn giản là cho cô ăn nhẹ nhàng như vậy.

Ăn xong , Doãn Hạo Quân lại đưa ra yêu cầu Đi Dạo Cho Tiêu Thức Ăn. Lúc đầu cô một mực đòi về nhưng hắn lại nói khích tướng cô.

” Chỉ là đi dạo một chút. Em sợ tôi ăn thịt em hay sao ? ”

Cái gì ?! Cô mà sợ ư ?! Đi thì đi chứ đâu có gì mà sợ. Quả nhiên Tịnh Yên lại bị dụ vào tròng một lần nữa.

Suốt quãng đường đi bộ cô lại lâm vào trạng thái trầm mặc. Mà Hạo Quân cũng không nói câu nào, chỉ dút hai tay vào túi quần đi bộ thong dong. Cái bầu không khí này thật kì lạ, kì lạ đến mức khiến Tịnh Yên cơ hồ cảm thấy khó thở.

Bỗng nhiên, mây đen kéo tới. Trời bắt đầu đổ mưa lớn. Vì cả hai người đã đi bộ quá xa nhà hàng nên không thể chạy về nên đành kiếm một mái hiên đứng trú đỡ.

Tịnh Yên rất thích trời mưa , trước giờ vẫn luôn là vậy. Tâm trạng của cô từ nãy đến bây giờ vốn dĩ không tốt nhưng trời vừa mưa là giống như cuốn trôi đi tất . Không khí mát lạnh làm tâm tình cô rất tốt.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, gió cũng bắt đầu lớn. Tịnh Yên không khỏi lạnh run. Bất chợt một cái áo khoác chòang lên vai cô ấm áp, cô ngược mặt nhìn hắn sau đó ngại ngùng nói - ” Cảm ơn ”.

” Anh có thích mưa không ? ”

Cô nhìn ra ngoài ngắm mưa, lại tự dưng hỏi một câu.

Hạo Quân đột nhiên nghe người bên cạnh nói chuyện , khóe môi cong lên không ít - ” Không thích cũng không ghét ”.

Tịnh Yên nghe vậy liền à một tiếng sau đó nói tiếp - ” Tôi thì rất thích mưa. Mỗi lần mưa tâm trạng của tôi lại tốt lên, cảm thấy rất vui vẻ. Mưa đến như mang theo đi tất cả phiền muộn chỉ để lại duy nhất một bầu vồng lấp lánh nơi chân trời ”.

Cô cứ thế mà bộc bạch sự yêu thích của bản thân . Không để ý đến ánh mắt của người bên cạnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chứa đầy sự nhu tình.

Tịnh Yên vô thức giơ bàn tay trắng như phấn của mình ra mà hứng những giọt nước mưa. Khuôn miệng xinh xắn cũng theo đó mà vô thức mỉm cười.

Cô không biết rằng nụ cười của cô đã khiến Hạo Quân một tràng rung động . Hắn là lần đầu tiên thấy cô cười. Thì ra, Tịnh Yên cười lại đẹp đến mức khiến người khác hồn phách xiêu lạc.

Thấy người kế bên im lặng từ nãy giờ , cô cảm thấy có chút kì lạ liền quay qua nhìn một chút. Chỉ có điều không ngờ , khuôn mặt của Tịnh Yên đã bị đôi bàn tay ôm lấy. Ngón tay thô ráp miết vào làn da mịn màng của cô.

Hạo Quân cứ như vậy mà công thành đoạt chiếm môi cô không chút kiêng nể . Tịnh Yên run rẩy sợ hãi , cô vùng vẫy muốn thoát ra nhưng lại bị tay của hắn đặt sau gáy giữ chặt đầu cô. Cô muốn cự tuyệt nhưng lại khiến hắn trở nên mãnh liệt . Lưỡi hắn quấn lấy đầu lưỡi cô, điên cuồng mút hết những tư vị ngọt ngào trong miệng cô.

Tịnh Yên khó thở đến mức không còn sức vùng vẫy nữa, đành buông lỏng hai tay mặc hắn ra sức hôn cô. Hạo Quân dường như không muốn dừng lại, hai tay trượt xuống vòng eo nhỏ nhắn mà ôm xiết. Cô cả người

đều dán sát vào Hạo Quân, không một kẽ hở. Tịnh Yên thấy cả người nóng ran , tim thì đập mỗi lúc một nhanh. Toàn bộ cơ thể đều bị hơi thở nam tính của hắn vây lấy.

Thật lâu sau đó, khi Hạo Quân cảm thấy thỏa mãn mới luyến tiếc buông đôi môi anh đào kia ra. Môi cô hoàn toàn sưng đỏ , còn có một chút đau.

Hắn khước môi nhếch lên nhìn người con gái khuôn mặt đỏ ửng phía dưới mà thích thú . Hồi lâu mới mở miệng - " Đây là sự trừng phạt dành cho em vì dám không quan tâm tới tôi ".

Tên diên này, rốt cục hắn muốn làm gì ? Rốt cục Tịnh Yên cô đang làm gì ? Tịnh Yên lại thấy tức giận bản thân, tức giận hắn.

Cô đẩy hắn ra , khó chịu - " Anh đang làm cái gì vậy ?! ".

" Trừng phạt em " - Đáp lại sự khó chịu của cô , Hạo Quân chỉ cười.

" Đi thôi , tạnh mưa rồi. Tôi đưa em về " - Mặc kệ đôi mắt của người con gái xinh đẹp kia đang trừng trừng tức giận, hắn cứ nhiên nắm lấy tay cô dẫn đi.

Tịnh Yên mệt mỏi, đau óc đau nhức vì suy nghĩ. Cô không còn sức vung tay ra. Cứ thế để hắn nắm tay đi bộ trở về. Suốt quãng thời gian đó, cô lại tiếp tục trầm mặc không nói gì.

Bàn tay to lớn của Hạo Quân nắm chặt bàn tay búp măng của Tịnh Yên. Cô lập tức cảm nhận được làn hơi ấm từ bàn tay thô ráp kia. Một cảm giác ấm áp tràn lan trong trái tim cô.

Tại sao khi đứng trước người đàn ông này cô lại khó khống chế tình cảm bản thân như vậy . Dù biết rằng hắn là thích đùa người khác, dù biết rằng hắn có đầy ong bướm vây quanh, dù biết rằng hắn và cô là 2 kẻ hoàn toàn khác nhau. Nhưng là trái tim cô vẫn cứ rung động trước Doãn Hạo Quân. Không cách nào xóa bỏ.

Tịnh Yên cứ ngỡ nó chỉ là một sự rung động đầu đời. Một sự rung động đẹp đẽ và mau chóng chìm vào lãng quên. Nhưng cô lại không ngờ rằng mình lại rung động thêm một lần nữa, lại cùng là một người duy nhất.

Cô ngược mắt lên nhìn bóng lưng của hắn. Cô đã từng nhìn một lần lúc hắn say rượu nhưng bây giờ bóng lưng đã to lớn hơn rất nhiều. Tịnh Yên tưởng chừng có thể lọt thỏm vào bóng lưng đó. Nó mang lại cho người ta một cảm giác rất an toàn và chắc chắn.

Có một câu cô thực sự rất muốn hỏi Doãn Hạo Quân từ rất lâu : Anh thích tôi sao ? Hay chỉ là đang trêu chọc cho vui ?

Cô lại không đủ can đảm để nói ra.

Doãn Hạo Quân lái xe đưa cô về. Chiếc xe dừng lại ngay trước chung cư thì ngay lập tức cô liền chui ra khỏi xe không để hắn đi qua mở cửa. Tịnh Yên gật đầu chào hắn một câu cho lịch sự - " Cảm ơn anh. Tôi vào nhà đây. Anh cũng lái về đi ".

Vừa định đi thẳng vào trong đã bị Doãn Hạo Quân kêu lại - " Tịnh Yên ! "

Cô giật mình xoay người . Hắn đi tới gần , dùng hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt Tịnh Yên. Đặt lên trán cô một nụ hôn thật sâu. Trái tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

" Ngủ ngon , Lãng Tịnh Yên "

Hôn xong, hắn nhìn cô nhẹ nhàng nói. Sau đó mới buông cô ra, xoay người bước lên xe. Lái xe đi thẳng.

Tịnh Yên vẫn đứng đó. Không hiểu vì sao tâm tình cô bỗng dưng trĩu nặng. Đối mặt với sự dịu dàng của Hạo Quân, cô không thể khống chế tình cảm của mình. Cứ lần một lần hai mà bị thứ rung động này ăn mòn trái tim.

Cô quay mặt đi vào chung cư. Suốt đêm đó Tịnh Yên lại không ngủ .

.....

Tịnh Yên thức dậy từ trên giường bước xuống , đi vào nhà tắm soi gương một cái đã muốn hét lên. Trời ơi nhan sắc của cô ! 2 cái quần thâm mắt từ ngày hôm qua , hôm nay đã lên màu còn đậm hơn hôm qua. Thật đáng chết !

Cô sau đó tức tốc tắm rửa, đánh răng rửa mặt . Dốc toàn bộ kĩ thuật trang điểm, đánh kem thật kĩ để che hai quần thâm kia. Đánh xong nhìn cũng đỡ một chút. Tịnh Yên đi ra khỏi nhà tắm , lấy giỏ xách sắp xếp đồ một chút.

Cô phát hiện ra mình mất bóp tiền ! Chết rồi, hôm qua cô đi ăn với Doãn Hạo Quân chắc chắn đã đánh rơi. Nhưng ở chỗ nào mới được chứ ?! Trong bóp có rất nhiều tiền còn có bằng lái xe của cô, nhất định phải tìm lại cho bằng được.

Đang lo lắng đến sốt ruột thì đột nhiên có chuông báo tin nhắn reo lên. Tịnh Yên vội lấy điện thoại, không biết ai sáng sớm đã nhắn tin cho cô. Mở ra, là của Doãn Hạo Quân.

” Tối hôm qua, em đánh rơi bóp tiền trong xe của tôi. Muốn lấy thì trưa nay tới phòng tập tìm tôi ”.

Chết tiệt ! Đáng chết ! Tịnh Yên muốn lấy một sợi dây thắt cổ bản thân cho xong. Bây giờ còn rất cư nhiên yêu cầu cô đến gặp hần ! Rơi ở đâu không rơi lại rơi trong xe của Doãn Hạo Quân.

Cô xoa xoa cái mi tâm một hồi mới quyết định là trưa nay đi. Trong bóp đó chứa đồ quan trọng của Tịnh Yên, không thể không lấy. Chỉ cần tới đó lấy rồi cảm ơn hần một tiếng rồi nhanh chóng đi về không được phép dây dưa.

Tịnh Yên cầm giỏ xách đi đến công ti. Bắt đầu một ngày làm việc uể oải.

.....

Trưa tới , Tịnh Yên tranh thủ đi ra ngoài, bỏ luôn buổi ăn trưa. Cô gọi taxi đi tới phòng tập mà lần trước cô đã tới.

Đứng trước cửa thôi mà tim Tịnh Yên đã muốn đập loạn. Chỉ cần nghĩ đến hần, nhớ tới nụ hôn của hần thì mặt cô đã đỏ như trái cà chua . Thật là hận chính bản thân.

Tịnh Yên chần chừ bước vào phòng tập , cô đứng ngay cửa dùng đôi mắt xinh đẹp đảo quanh một vòng tìm kiếm người. Rồi ánh mắt của cô bỗng nhiên dừng lại tại hai thân ảnh.

Một cô gái xinh đẹp, dáng người tròn tròn, nước da trắng trẻo, mặc một chiếc đầm màu tím đang nở nụ cười rất tươi. Vừa cười cô ấy cũng vừa ôm lấy cổ Hạo Quân trong rất tình tứ.

Cảnh tượng trước mắt như muốn xé ruột gan cô ra. Cô xoay người ngay lập tức. Cảnh vật xung quanh cô dường như mờ dần, không biết từ lúc nào những giọt nước mắt nóng hổi đã rơi xuống .

Tịnh Yên chạy nhanh ra khỏi nơi đó. Cô khóc ! Cô cảm thấy rất đau, đau đến mức như có kẻ nào đó đâm một nhát dao vào lồng ngực. Cô ngồi xuống , ôm lấy đầu gối mà khóc. Tịnh Yên cô thực quá ngu ngốc . Lại một lần nữa rung động trước kẻ như hần . Để rồi một lần nữa cô phát hiện từ đầu đến cuối , cô chỉ trò đùa của hần.

Mỗi một lời , mỗi một câu chữ hần nói ra thì ra chỉ là sự bông đùa, chỉ là đem cô ra trêu đùa cho vui. Dù là 6 năm trước hay là 6 năm sau đều là như vậy. Không thể trách hần, chỉ có thể trách cô quá dễ dãi, quá mềm yếu, quá tin người . Cô cảm thấy rất căm ghét bản thân.

Hần vẫn là kẻ có hàng tá phụ nữ vây quanh. Chỉ cần hần thích thì sẽ có một mỹ nhân chạy đến nhào vào lòng hần. Cần gì phải để ý đến một kẻ bình thường như cô. Tịnh Yên cô lại quá ảo tưởng.

Cô ngồi bên đường cứ khóc mãi .

.....

Tịnh Yên không trở về công ti mà đi thẳng về nhà. Cô gọi điện báo một tiếng rằng mình không khỏe. Dù biết rằng sẽ bị cấp trên khiển trách nhưng cô không còn cách nào. Bây giờ cô không có tâm trạng làm gì nữa. Cô cần sự yên tĩnh.

Trời lại mưa, Tịnh Yên thay một bộ đồ ở nhà thật thoải mái. Pha một ly socola nóng ngồi ngay cửa sổ vừa nhâm nhi. Cô đã từng nói mưa làm tâm trạng Tịnh Yên tốt lên. Nhưng hiện tại hình như không phải như vậy. Tuy rằng cô đã không còn khóc nữa nhưng trái tim cô vẫn có một tảng đá nặng đè lên , rất đau đớn.

Đây chính là cảm giác mà người ta vẫn hay nói ? Là thất tình. Tịnh Yên ngược nhìn những giọt mưa nặng hạt ngoài cửa sổ mà lòng càng quặn đau. Cô không được phép khóc , chỉ được đau lòng đến hết ngày hôm nay thôi. Từ ngày mai, sẽ không còn như thế nữa. Tịnh Yên cô nhất định không vì một kẻ như vậy mà đau đớn.

Cô ngắm mưa nguyên cả buổi chiều. Tối tối thì bắt đầu cảm thấy đói bụng nên mới nên mới đứng dậy kiểm đồ ăn. Tịnh Yên cầm lấy đi động để trong giỏ xách này giờ lại phát hiện có cuộc gọi nhớ . Trong đó hết 17 cuộc đều là của Doãn Hạo Quân, còn 3 cuộc là của Mạc Khải Thiên. Còn có cả tin nhắn, cũng là của hắn.

” Lãng Tịnh Yên , gọi điện cho tôi ngay ! ”

Xem xong cô không nghĩ ngợi gì, xóa ngay tin nhắn. Xóa luôn tên hắn trong danh bạ, đưa vào danh sách chặn cuộc gọi.

Xong việc, Tịnh Yên mới gọi cho Khải Thiên một cuộc.

” Tịnh Yên ! ”

Vừa hồi chuông thứ nhất thì anh đã bắt máy.

” Em đây. Anh gọi em có gì không ? ”

Cô nhỏ nhẹ trả lời.

” Em có bị làm sao không ? Sao buổi chiều lại đột nhiên xin nghỉ ? Anh gọi điện em cũng không bắt máy ”.

” Không có gì đâu. Chiều nay em cảm thấy không khỏe nên muốn về nhà sớm để nghỉ ngơi”

” Đạo này anh thấy em hình như hay mệt . Em nên nghỉ ngơi nhiều một chút”.

” Vâng. Em biết rồi ”.

” Có chuyện này.... Anh muốn hỏi ? ”

Giọng của Khải Thiên bỗng nhiên chần chừ, do dự.

” Chuyện gì anh cứ hỏi ? ”

Thấy anh do dự, Tịnh Yên cũng thấy lạ.

” Hôm qua anh có thấy một người đàn ông đứng trước cửa công ti chờ em. Hình như anh ta là Doãn Hạo Quân .Có phải hai người.... ”.

” Không không phải. Thực ra chúng em là bạn học cũ của nhau, hôm bữa vì đi phỏng vấn mà em gặp lại anh ta. Với lại Doãn Hạo Quân có giúp em một số việc nên em mời anh ta ăn một bữa để cảm ơn ”

Cô ngay lập tức phủ nhận hoàn toàn.

” À... Tịnh Yên....”

Khải Thiên à một tiếng sau đó tự dưng gọi tên cô.

” Làm Sao vậy ? ”

” Anh rất thích em ”

Anh lại do dự một lúc mới quyết định nói với cô.

” Em biết ”

Phải cô biết, biết từ rất lâu rồi. Anh suốt ngày trêu chọc cô nhưng lại cực kì quan tâm cô. Luôn luôn gọi điện hỏi han , chăm sóc cô từng hành động nhỏ nhất. Dù là người phụ nữ gốc thì cũng nhận ra Mạc Khải Thiên thích cô.

” Em biết ? Thì ra là em biết rồi sao ? ”

Anh kinh ngạc.

” Um, em biết. Nhưng mà Khải Thiên, em thật sự chỉ coi anh như một người anh trai thôi, không hơn không kém ”

” Anh biết. Nhưng mà anh tin thời gian sẽ thay đổi suy nghĩ của con người ”

” Không đâu Khải Thiên. Em cảm ơn tình cảm của anh và cũng rất trân trọng nó . Nhưng là em chưa bao giờ rung động trước anh cả, chưa một lần nào. Dù chỉ là một chút ”.

” Anh vẫn sẽ không bỏ cuộc dù em có nói gì đi nữa. Vậy ngủ sớm đi. Anh không làm phiền em nữa ”

Giọng anh tràn đầy sự mất mát cùng kiên quyết. Anh không thể từ bỏ một tình cảm sâu nặng.

Điện thoại đã ngắt, tâm trạng của Tịnh Yên lại càng nặng nề. Tại sao cô không thích Mạc Khải Thiên mà lại thích Doãn Hạo Quân chứ ? Nếu như vậy cô sẽ không đau khổ mà anh cũng sẽ không bị cô làm tổn thương.

Tâm trạng chưa kịp ổn định thì cô lại bị tiếng chuông di động làm phiền. Bực bội chết đi được. Tịnh Yên khó chịu nhìn vào màn hình điện thoại . Là một dãy số lạ. Không biết tên diên nào lại làm phiền cô vào lúc này ?!

” Alo ”

” Lắng Tịnh Yên , em thật to gan ! Dám chặn cả số điện thoại của tôi ! ”

Từ đâu đây bên kia , cô đã nghe được mùi khói bốc lên . Chắc hẳn là Doãn Hạo Quân đang rất tức giận.

” Tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói ”

Cô lạnh lùng đáp.

” Em chẳng phải muốn lấy lại bóp tiền sao ?! Tại sao trưa nay lại không tới ?! Cũng không nghe điện thoại của tôi ?! ”

Hắn nghiến răng ken két tức giận.

” Vì lúc này tôi để điện thoại trong giỏ xách nên không biết là anh gọi tới. Còn về phía cái bóp tiền, anh cứ giữ lấy mà xài. Không thì quăng vào sọt rác cũng được. Tôi không quan tâm ”.

” Em ! Xuống nhà ngay lập tức cho tôi ! ”

Tịnh Yên hết cả hồn. Hắn đang đứng dưới lầu hay sao ?

” Nếu tôi không xuống ? ”

” Vậy thì tôi sẽ lên lầu tìm em. Đến lúc đó em cũng đừng trách tôi ác độc ! ”

Ngữ điệu của Hạo Quân mang đầy tính đe dọa. Nhưng Tịnh Yên cô cũng đang rất tức giận nên cũng trở nên lì lợm hơn.

” Mặc kệ anh ”

Cô chỉ lạnh nhạt nói một câu rồi cúp máy. Tịnh Yên thực sự không muốn dây dưa . Đối với lời đe dọa của Hạo Quân cô một chút cũng không để ý. Hắn biết căn hộ của cô là căn hộ nào sao. Dù có biết, Tịnh Yên cũng sẽ không mở cửa cho hắn.

Quăng điện thoại qua một bên , Tịnh Yên đi vào nhà tắm. Cô mở nước chảy xối xả, Tịnh Yên cởi bỏ quần áo ngâm mình trong bồn tắm. Cô muốn quên hết những phiền muộn kia . Mặc kệ cái thứ tình cảm gì đó, mặc kệ Doãn Hạo Quân, cô vẫn cứ tiếp tục sống thôi.

Tắm xong, cô lau người khô ráo rồi mặc áo choàng tắm đi ra ngoài. Vừa đi ra , Tịnh Yên đã nghe tiếng đập cửa rầm rầm. Hình như là từ này giờ rồi nhưng vì cô đang tắm nên không nghe thấy. Không cần nói Tịnh Yên cũng biết là kẻ nào. Hắn ta thực sự đã tìm ra căn hộ của cô.

Tịnh Yên xem như không nghe thấy, đi vào phòng mang đồ. Đang mang đồ , cô lại nghe tiếng quát từ bên ngoài .

” Lắng Tịnh Yên ! Nếu em còn không chịu mở cửa tôi sẽ đá bay cửa nhà em ngay lập tức !!! ”

Nghe thấy tiếng quát của Doãn Hạo Quân mà cô dụt cả mình. Lần này cô tin là hắn dám làm như vậy. Với sức của kẻ luyện võ như hắn, dư nội công để đá bay cửa nhà cô ra. Sợ rằng tới lúc đó Tịnh Yên không có tiền mà sửa.

Cô gấp gấp mặc đồ. Chạy ra khỏi phòng ngủ, đi tới cánh cửa đang phát ra tiếng ầm ầm kia. Bực bội mở cửa , muốn quát vào mặt hắn - ” Doãn Hạo Quân ! Anh.... A! ”.

Tịnh Yên chưa kịp nói hết câu đã bị hắn đẩy vào trong. Cửa bị đóng sập lại. Cơ thể cô hoàn toàn bị Hạo Quân khóa lại giam vào tường.

Hắn cuồng dã ngậm lấy môi cô cắn mút thật mạnh. Hung hăng cắn môi dưới của Tịnh Yên khiến cô đau rất như thể hiện sự giận dữ của mình.

Cô đánh hắn. Đánh thật mạnh. Nhưng Hạo Quân lại không hề hấn gì với sức lực yếu ớt của cô. Chỉ làm hắn tức giận mà trừng phạt cô thêm thôi. Hạo Quân đưa lưỡi vào trong kịch liệt khoáy đảo khoang miệng cô. Như muốn lấy hết sự ngọt ngào của Tịnh Yên.

Nếu như những lần trước cô chỉ bị hôn khó thở thì lần này cô bị Hạo Quân hôn đến mức cô không thể thở .

Tịnh Yên cảm thấy tim mình đau nhói. Hắn cũng chỉ là xem cô như một trò đùa. Nghĩ tới đây cô lại tức giận !

Sau khi trừng phạt thỏa mãn , Hạo Quân mới tha cho cô . Vừa được thoát ra, Tịnh Yên ngay lập tức đã cho hắn một bạt tai thật mạnh.

Doãn Hạo Quân không ngờ đến hành động của cô, một bên má in rõ hình 5 ngón tay.

” Biến ! Anh biến đi cho tôi ! ” - Tịnh Yên dùng một ngữ điệu vô cùng lạnh lùng nói với hắn.

” Lắng Tịnh Yên ! Em dám ! ” - Hạo Quân giận dữ nhìn cô , ngay cả trán cũng nổi gân xanh.

” Tôi không muốn nhìn thấy anh. Đừng xuất hiện trước mặt tôi ! Chỉ cần nhìn thấy mặt anh là tôi cảm thấy rất chán ghét ! ” - Cô lại lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn phất chốc ánh mắt trở nên đáng sợ - ” Chán ghét sao ?! ”.

” Đúng vậy, tôi rất ghét anh. Ghét loại người như anh. Suốt ngày trêu chọc người khác, đem người khác ra làm trò đùa. Muốn chơi đùa thì kiếm người phụ nữ nào có hứng thú mà chơi cùng anh. Tôi đây một chút cũng không rảnh rồi chơi trò tình ái này cùng kẻ như anh. Biến đi ! ” - Cô ngạo mạn lãnh đạm mà nói. Tịnh Yên không thể để tên đàn ông này xem thường mình nữa .

Doãn Hạo Quân hai tay nắm thành quyền . Đôi mắt phóng ra những tia lãnh lẽo có thể giết chết người đối diện - ” Thì ra tôi đối với em chỉ là một kẻ thích trêu đùa người khác. Thì ra em xem thường tôi như thế . Uống công tôi đem tất cả tâm tư của mình đặt vào em. Lắng Tịnh Yên, xem như hôm nay Doãn Hạo Quân tôi đã nhìn lầm ! ”. Hắn gần như rít lên.

Sau đó khoe môi cong lên cười chua chát - ” Được em yên tâm. Từ nay về sau tôi mãi mãi sẽ không làm phiền tới em ”. Nói xong hắn rút một cái bóp từ trong túi ra quăng lên bàn rồi mở cửa đi thẳng.

Tịnh Yên ngồi sụp xuống đất. Nước mắt nóng hổi của cô cứ thế mà tuôn rơi. Hắn nói là hắn đặt hết tâm tư của mình vào cô. Chẳng lẽ Hạo Quân thật sự thích cô ? Không , cô không tin, vĩnh viễn không tin. Hắn nhất định không thể thích cô.

Trái tim cô lại như bị đâm một nhát. Đau đớn biết chừng nào. Những câu nói chua chát của hắn, những lời nói dứt khoát cuối cùng của hắn làm Tịnh Yên đau đớn. Cô cứ thế mà khóc thật lớn .

Hắn thực sự đã dứt khoát không gặp cô nữa. Đây chẳng phải là điều cô muốn hay sao ? Nhưng Tịnh Yên sao lại cảm thấy vô cùng mất mát như ai khoét một lỗ trong tim mình vậy.

Không biết thật lâu thật lâu sau đó, Tịnh Yên vẫn ngồi khóc. Hạo Quân đi rồi sẽ không bao giờ làm phiền tới cô nữa. Mỗi tình đầu của cô.

8. Chương 7 : Anh Đã Yêu Em Từ Rất Lâu Rồi.

Hận anh là Dối lòng

Yêu anh , Em thật sự không muốn

Nhìn anh , em cảm thấy bản thân thật kém cỏi.

Em và anh là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Khác đến nỗi ngay cả mỗi bước chân đều khác.

Anh tỏa sáng, em mờ nhạt.

Anh thích sự mới mẻ, em chỉ thích sự cũ kỹ.

Anh thích trò chuyện, em thích im lặng.

Anh thích sự ồn ào, em thích sự yên tĩnh.

Anh thích nhiều người, em chỉ thích một mình.

Chúng ta vốn dĩ ngay từ lúc đầu không nên va vào nhau, vốn dĩ ngay từ lúc đầu trên con đường đó em và anh nên đi theo hai hướng hoàn toàn khác nhau.

.....

Một tuần trôi qua, Doãn Hạo Quân thực sự không hề liên lạc với cô. Hắn thực sự đã giữ lời. Cuộc gặp gỡ của Tịnh Yên và hắn sau 6 năm chỉ ngắn ngủi đúng một tuần. Làm cô cứ ngỡ tất cả chỉ như một giấc mơ.

Tại sao chỉ qua một tuần chóng vánh như vậy mà hắn đã khiến cô cảm thấy vừa ngọt ngào lại đau lòng thế này. Tịnh Yên nhớ hắn , cô thừa nhận cô rất nhớ hắn nhưng là nhất định phải quên được Hạo Quân. Cô và hắn quá khác nhau.

Thời gian cứ thế mà trôi qua, Tịnh Yên nghe nói hắn đã bay qua nước ngoài để tham dự thể vận hội. Cô đọc một tờ báo lá cải mà cười nhạt. Cũng phải , hắn là Doãn Hạo Quân kia mà. Rất tài giỏi làm ai ai cũng phải nể phục.

Vào một đêm khuya mưa gió, Tịnh Yên đang chìm vào giấc ngủ ngon thì bỗng dưng bị tiếng chuông điện thoại reo đến chói tai.

Cô bực bội vì đánh thức giấc ngủ ngon liền quơ tay lấy máy, không thèm nhìn số mà bấm nút trả lời.

” Tịnh Yên ”

Một giọng nói khàn khàn vang lên từ trong điện thoại.

Tịnh Yên hoảng hốt, giật mình. Là Doãn Hạo Quân. Vừa nghe thấy giọng hắn, trái tim cô lại rung liên hồi. Tỉnh giấc ngay lập tức. Hắn hình như là đã uống rượu.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay không biết mở miệng như thế nào. Hắn cũng không để cô kịp trả lời mà cất giọng đau đớn.

” Em ghét tôi lắm sao ? ”

“.....”

Tịnh Yên im lặng. Hai mắt cô đã bắt đầu đỏ hoe. Tim cô như bị người ta xát muối vậy.

” Em thực sự ghét tôi lắm sao , Tịnh Yên ? ”

Doãn Hạo Quân giọng nói đục ngầu hỏi cô lại một lần nữa.

Tại sao hắn lại trở nên như vậy ? Cô cảm thấy rất đau lòng. Tịnh Yên dùng tay bịt miệng mình lại để không thể khóc thành tiếng. Cô cảm thấy mọi lời nói của mình đều bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Chợt cô thấy tiếng còi xe ồn ào phát ra trong điện thoại . Rồi một tiếng ” Rầm! ” thật lớn từ đầu dây bên kia. Điện thoại đột nhiên cúp hẳn , chỉ còn lại những tiếng ” Tít.. Tít... ”.

Tịnh Yên mặt mũi trắng bệch, đánh rơi cả điện thoại trong tay. Tiếng động lúc này báo động một sự không lành. Cô sợ hãi , thực sự sợ hãi. Không ! Hạo Quân !

Cô nhấc điện thoại lên ngay lập tức gọi điện cho hắn. Một cuộc, hai cuộc , ba cuộc.... Nhưng hắn đều không bắt máy. Bàn tay Tịnh Yên run rẩy bấm từng con số trên máy di động. Không ! Cô không tin Hạo Quân gặp chuyện ! Tịnh Yên sợ hãi đến phát điên. Cô sợ rằng hắn sẽ mãi mãi biến mất.

Cô muốn gặp lại hắn . Thực sự rất muốn nhìn thấy hắn ngay lúc này . Tịnh Yên sẽ nói cho hắn biết rằng : Em rất nhớ anh.

Tịnh Yên lại khóc . Những giọt nước mắt cứ thi nhau mà rơi xuống. Cô rất sợ, sợ sẽ mất đi Doãn Hạo Quân.

Suốt một đêm , Tịnh Yên chỉ gọi, chờ đợi và khóc. Hai mắt cô gần như sưng húp.

Buổi sáng , vừa bật tivi lên . Cô đã nghe một tin tức động trời.

” Doãn Hạo Quân, một vận động viên võ thuật Karate của quốc gia đang ở nước ngoài tham gia thể vận hội. Đêm hôm qua đã gặp phải tai nạn giao thông, ngay lập tức đã được chuyển đến bệnh viện. Tuy không ảnh đến tính mạng nhưng hiện tại theo chẩn đoán của bác sĩ vết thương khá nặng nên anh có thể phải buộc dừng thi đấu. Trong nay mai sẽ về nước ”.

Tịnh Yên ngồi phịch xuống đất mà khóc. Cô đã rất sợ hãi . Thì ra Doãn Hạo Quân lại quan trọng đối với cô như vậy. Tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra ?

.....

Tịnh Yên ngồi trong tòa soạn mà đầu óc mơ mơ màng màng. Đã một tuần nay rồi , cô không có một chút tin tức nào của hắn. Cô cả lòng đều rối bời, lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên. Nếu chỉ có một điều ước, Tịnh Yên sẽ ước ngay bây giờ Doãn Hạo Quân có thể xuất hiện trước mặt cô.

Đột nhiên, di động rung liên tục . Cô không chần chừ giây nào mà ngay lập tức bắt máy.

” Alo, xin hỏi cô là Lăng Tịnh Yên ?”.

Không phải là Doãn Hạo Quân. Nhưng mà cô nghe giọng này cũng rất quen thuộc.

” Là tôi, anh là... ”

” Tôi là Cao Duật Lâm . Bạn của Hạo Quân.Cô còn nhớ chứ ? ”

” A,thì ra là anh. Tất nhiên là tôi nhớ ”.

” Xin lỗi đã làm phiền nhưng chiều nay cô có rảnh không ? Tôi muốn hẹn cô đi uống cà phê. Có chuyện về lão đại mà tôi cần phải cho cô biết ”.

Cao Duật Lâm muốn gặp cô ? Còn có chuyện cần nói về Hạo Quân . Tịnh Yên cảm thấy rất tò mò . Cô không do dự , ngay lập tức đồng ý.

” Được , có một quán cà phê rất nổi tiếng ở gần công ti anh. Anh biết chứ ? Nếu được khoảng 7h tôi sẽ tới đó ” .

” Được, tôi biết rồi. Vậy hẹn gặp lúc 7h ở quán cà phê Nhật Hạ . Tạm biệt ”.

” Tạm biệt ”.

.....7h, quán Nhật Hạ.....

Tịnh Yên bước vào một quán cà phê sang trọng, bày trí vô cùng trang nhã khi kết hợp hai màu trắng đen. Vừa vào cửa, cô đã nhìn thấy Cao Duật Lâm từ đằng xa đang vẫy tay với cô. Anh ta quả nhiên là người đàn ông nổi bật.

Cô bước lại gần kéo ghế ra ngồi đối diện. Duật Lâm ngồi vắt chéo chân ưu nhã nhìn cô. Ngay cả điệu bộ mà cũng giống Hạo Quân.

” Cô uống gì ? ”

” Cho tôi một ly cà phê sữa ”

Anh ta quay sang nói với người phục rồi quay lại ánh mắt nhìn thẳng vào cô , ánh mắt cực kỳ nghiêm túc -
” Tôi không muốn làm mất nhiều thời gian nên tôi sẽ nói thẳng ”.

” Được, anh cứ nói ” - Tịnh Yên nháy mắt nhìn người trước mắt.

” Cô cũng biết tôi và Doãn Hạo Quân là bạn thân của nhau từ nhỏ đến lớn đúng không ? ”

Tịnh Yên gật đầu. Điều này đương nhiên cô biết.

Cao Duật Lâm nâng tách cà phê lên, uống một ngụm rồi bắt đầu kể chuyện xưa cũ .

” Doãn Hạo Quân lúc nhỏ đã có một tuổi thơ không hạnh phúc. Nhà cậu ấy rất nghèo, mẹ cậu ấy phải vất vả bán đồ ăn ngoài chợ, kiếm từng đồng từng cắc . Còn cha cậu ấy lại là một kẻ nghiện rượu, suốt ngày đánh đập mẹ con cậu ấy. Vì vậy tuổi thơ của Hạo Quân chỉ chứa đầy sự bạo hành hung ác của người cha không nhân tính kia. Lên cấp 2, cha cậu ấy qua đời bị bệnh gan, hai mẹ con cậu ấy dựa vào nhau mà sống. Doãn Hạo Quân bắt đầu đi học võ, thầy dạy bảo cậu ấy rất có khiêu nên muốn dạy riêng cho Hạo Quân. Học hết cấp 2 lão đại được nhận vào đội tuyển quốc gia, hàng tháng đều có tiền bồi dưỡng, cuối năm lại thưởng thêm. Hạo Quân rất mừng vì từ bây giờ cậu ấy có thể làm ra tiền để giúp đỡ gia đình. Lão đại ra sức tập luyện để đi thi đấu cho thành phố, có thêm nhiều tiền bồi dưỡng”

Thì ra Doãn Hạo Quân lại đáng thương như vậy. Có một người cha tệ hại.Cao Duật Lâm dừng lại liếc nhìn cô đôi chút rồi nói tiếp.

” Lên cấp 3 cô cũng biết Doãn Hạo Quân rất được nhiều người chú ý quan tâm. Cậu ấy là một chàng trai rất hài hước, rất biết cách ăn nói, rất được lòng người khác nên có rất nhiều bạn bè. Không thiếu các nữ sinh đi tỏ tình với Hạo Quân. Cậu ấy tuy bề ngoài sôi nổi nhưng nội tâm lại rất kín đáo, không ột ai biết. Có một hôm tôi phát hiện ra lão đại đang để ý tới một cô gái ”.

Nghe tới đây , tay cầm ly cà phê của cô chợt khựng lại. Tịnh Yên từng nghe hần nói hần thích một cô gái nhưng không phải là bạn gái hần. Cô thực sự rất tò mò muốn biết cô gái đó rốt cục là ai. Cao Duật Lâm nhìn trừng sắc mặt cô tiếp tục lên tiếng.

” Bình thường tôi sẽ không để ý. Nhưng là Doãn Hạo Quân thực sự rất thích cô gái đó. Mỗi khi bước chân ra ngoài cửa lớp cậu ta đều đưa mắt dáo dác tìm ai đó, còn thường xuyên nhìn qua lớp bên cạnh. Dù là xuống canteen hay là giờ chào cờ thứ hai tôi đều thấy cậu ấy nhìn một người. Nhưng hình như cô gái ấy rất lạnh lùng chưa bao giờ đá mắt đến cậu ấy. Lúc đầu tôi nghĩ cậu ấy chỉ muốn chọc ghẹo cho vui vì tính cậu ấy trước giờ thấy con gái dễ thương một chút lại buông lời tán tỉnh. Nhưng mà lần này lại khác, suốt gần hai năm trời đều chỉ nhìn duy nhất cô gái đó. Có lần tôi bắt gặp cậu ấy cười tủm tỉm khi đang lên facebook. Đó là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy như vậy. Tôi tò mò liếc mắt nhìn xem thì thấy cô gái đó đã gửi lời mời kết bạn cho Hạo Quân. Thì ra là cậu ta vì chuyện trẻ con này mà vui mừng. Tôi còn chọc cậu ta một chút, hỏi cậu ta có phải thích cô gái đó đến mức hôn phách xiêu lạc rồi không . Hạo Quân không trả lời, chỉ hung hăng trừng mắt một cái. Tôi biết cậu ấy không trả lời tức là có ” .

Cô nghe tới đây cả người run lên, cổ họng như nghẹn lại. Tại sao người mà Cao Duật Lâm đang nói tới lại giống cô như vậy ? Không phải , không thể nào là cô. Tịnh Yên rất muốn hỏi thẳng anh ta nhưng lại quyết định im lặng, nghe Duật Lâm kể tiếp.

” Vài tháng sau đó , có một buổi tối cậu ta rất tức giận. Tôi không biết nguyên nhân gì nhưng cậu ta đã tìm đến tôi rủ rê uống rượu. Lần đầu tiên tôi thấy Hạo Quân tập tành uống rượu. Cậu ta còn nổi điên chửi mắng người khác. Lão đại uống tới khi say khướt. Tôi mang cậu ta về nhà, tình cờ di động từ trong túi Hạo Quân rớt ra. Tôi nhặt lên và thấy trên màn hình vẫn còn trang facebook , là tường facebook của cô gái đó và tôi còn thấy mấy dòng stt không được hay ho cho lắm. Gì mà :

” Tôi thích bạn. Ừ tôi thích bạn lắm đó. Thích như thích con kiki nhà tôi vậy ”.

” Bạn nghĩ mình là ai ? Đâu được đẹp cũng đâu được quan trọng. Tỉnh lại dùm cái đi”.

” Cút ! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa ! ”

Tôi mới biết thì ra Hạo Quân bị người ta khướt từ còn bị chửi đến thậm tệ , chạm vào lòng tự ái của một tên con trai. Cậu ấy là thất tình mà đi uống rượu . Từ hôm đó, cậu ấy không nhìn cô gái kia nữa. Hay thật ra cậu ta lảng tránh nhìn thấy cô ấy. Hè năm chuẩn bị lên lớp 12, Doãn Hạo Quân bị chấn thương khi đang thi đấu thể là cả nửa năm đó cậu ấy không thể luyện võ được nữa. Cùng thời gian đó mẹ lão đại mất . Cậu ta như hoàn toàn bị sụp đổ , buông bỏ tất cả mà lao vào ăn chơi. Tuần nào cũng đi vào quán bar uống rượu nhảy nhót, tôi từng khuyên răn lão đại nhưng cậu ta không lọt tai chữ nào. Tới giữa năm lớp 12 , Hạo Quân quen một cô gái do một người bạn giới thiệu tên là Phương Ngọc. Cô gái đó rất thích cậu ta, ngày ngày đều quan tâm chăm sóc, nhờ cô ấy mà lão đại mới lấy lại sự cân bằng, tâm trung mà học hành. Lúc đầu tôi cứ tưởng Hạo Quân đã thực sự thích Phương Ngọc nên mới thay đổi nhiều như vậy. Nhưng mà tôi đã lầm, tôi nhận ra cậu ấy ngay một chút cũng không thích cô gái đó. Dù quen nhau nhưng Hạo Quân chỉ đối xử với cô gái đó như bạn bè. Có lúc cũng thấy họ có ôm nhau nhưng là ánh mắt của cậu ấy rất lạnh lùng. Tôi lại phát hiện thì ra cậu ấy vẫn một lòng thích cô gái kia, ngày ngày vẫn nhìn về phía cô ấy. Lí do mà Hạo Quân quen bạn gái là vì Phương Ngọc có hình dáng rất giống cô gái kia. Thì ra cậu ấy là muốn dùng người thay thế... Cậu ấy thật sự quá đáng thương. Tôi kể đến đây thì cô Lăng cũng biết được cô gái mà tôi đang nói tới là ai rồi chứ ?

Nước mắt đã làm nhòe đi hình ảnh trước mắt . Tịnh Yên muốn hung hăng đánh bản thân một cái. Thì ra là hần thực sự thích cô , thì ra hần đã thích cô từ 9 năm trước .

” Tại sao anh ấy lại ngốc nghếch như vậy ? Tại sao lại không nói ra cho tôi biết chứ ?! ”

” Hạo Quân thực sự rất thích cô , thích cô suốt mấy năm trời. Nhưng vì là Lăng Tịnh Yên cô quá lạnh lùng nên cậu mới không thể nói ra. Bây giờ thì tôi đã nhớ ra cô cũng chính là cô gái đã gọi tôi tới đến đưa Hạo Quân về. Hai tuần trước , cậu ấy đêm khuya lại gọi điện rủ tôi ra quán bar. Đêm hôm đó giống như hồi cấp 3 vậy, lão đại uống nhiều đến mức không biết mọi thứ xung quanh. Cậu ta bắt đầu chửi bới nhân viên còn đi gây sự với khách trong quán. Đánh nhau với họ. Nếu tôi và các nhân viên không can lại thì đã có người nhập viện. Tôi đoán lí do là cô ” - Cao Duật Lâm cau mày lục lại trí nhớ.

Tịnh Yên bây giờ đã không còn ngăn được nước mắt của mình lại nữa. Những giọt nước mắt lấp lánh như kim cương cứ thế mà lăn dài trên má. Thì ra cô mới là kẻ đem tình cảm của hần ra làm trò đùa .Kể đáng hận là cô mới phải. Hần thích cô nhiều như thế vậy mà cứ hết lần này đến lần khác cô lại làm tổn thương hần.

” Cảm ơn anh , Cao tổng. Cảm ơn vì đã kể hết tất cả cho tôi nghe. Nếu không nhờ có anh tôi sẽ không biết được mình là một đứa ngốc nghếch đến mức nào ” - Tịnh Yên lau nước mắt , nói với người đối diện.

Cao Duật Lâm khẽ cười , uống hết ly cà phê - ” Không có gì. Tôi chỉ là muốn giúp lão đại thôi. Chắc cô cũng đã nghe tin Hạo Quân gặp tai nạn rồi. Hai ngày trước tôi có bay qua thăm cậu ấy, cậu ấy bị chấn thương ngay đầu gối và gãy tay, ngoài những vết thương ngoài da thì không có gì. Ngày mai cậu ấy sẽ chuyển viện về nước, tôi mong cô có thể đến chăm sóc Hạo Quân. Cậu ấy không có lấy một người thân để chăm lo ỉn ”.

Tịnh Yên nghe đến đây cảm thấy chua xót . Không nói gì chỉ lặng lẽ gật đầu.

Sau đó , Cao Duật Lâm xin phép về trước vì có việc. Cô ngồi lại an tĩnh một chút rồi cũng về nhà. Nhất định ngày mai cô sẽ đi gặp Hạo Quân , sẽ nói cho hần biết cô cũng rất thích hần nhiều như hần thích cô vậy.

.....

Sáng hôm sau Tịnh Yên đến tòa soạn như bình thường nhưng ngày hôm nay tâm trạng của cô cứ để đầu đầu. Chỉ mong chờ tới buổi chiều đến bệnh viện thăm hân. Cô rất lo lắng cho Doãn Hạo Quân.

Buổi chiều đúng 6h cô đã tan ca . Ngay lập bắt một chiếc taxi đi thẳng tới bệnh viện. Cô không thể chần chờ một giây một phút nào. Vừa đi vào cửa của bệnh viện , định chạy tới chỗ quầy tiếp tân hỏi phòng thì cô bắt gặp một cô gái đáng người quen thuộc cũng đang đứng ở quầy tiếp tân.

Cô ấy vừa hỏi thông tin xong quay người lại đã thấy Tịnh Yên. Ánh mắt trở nên ngạc nhiên. Mà cô cũng chẳng sốt không kém. Cô gái này đã ôm Hạo Quân vào cái hôm mà cô đến gặp hân . Hôm nay nhìn kĩ lại thì Tịnh Yên mới nhận ra cô ấy chính là Phương Ngọc , là Lona Mia , là bạn gái trước kia của Doãn Hạo Quân.

Nhất thời, cô không biết phải làm gì tiếp theo. Thì Phương Ngọc đã tiến tới gần cô , lịch sự lên tiếng - " Cô có phải là Lăng Tịnh Yên không ? " .

Tịnh Yên giật mình. Sao cô ấy lại biết tên của cô ? Cảm thấy thật kì lạ, Tịnh Yên gật đầu - " Phải , tôi là Lăng Tịnh Yên. Nhưng sao cô lại biết ? " .

" Về vấn đề này. Có thể dành chút thời gian nói chuyện cùng tôi được không ? " - Phương Ngọc đan ngón tay vào nhau, do dự mở miệng.

Tịnh Yên cũng rất tò mò xem cô ấy muốn nói cái gì nên đã rất nhanh chóng đồng ý.

Bọn cô lựa một băng ghế ở khuôn viên bệnh viện để ngồi xuống. Phương Ngọc là người mở miệng nói trước .

" Chắc hân cô rất tò mò tôi là ai phải không ? Tôi là Phương Ngọc, là bạn gái cũ của Doãn Hạo Quân "

" Tôi biết . Tôi đã từng một lần thấy ảnh chụp của cô cùng Hạo Quân trên mạng " - Tịnh Yên nhẹ nhàng trả lời.

Phương Ngọc ngồi kế bên nhìn cô đầy ngạc nhiên nhưng sau đó cũng bình tĩnh nói tiếp - " Tôi gặp anh ấy ở một quán bar . Qua một lời giới thiệu của một người bạn tôi đã làm quen được với anh ấy. Khi trực tiếp gặp nhau tôi đã thực sự thích anh ấy. Có lần Hạo Quân đột nhiên hỏi tôi có muốn làm bạn gái anh ấy không và tôi thì không chần chờ mà ngay lập tức gật đầu đồng ý. Từng ngày trôi qua ở bên anh ấy tôi mới phát hiện ra Doãn Hạo Quân thực sự không như vẻ bề ngoài. Anh ấy là một người rất cô độc, là một người có đầy phiền muộn và những nỗi đau trong trái tim . Và tôi còn phát hiện ra một chuyện còn đau lòng hơn chính là anh ấy không hề thích tôi. Dù Hạo Quân đối xử với tôi rất tốt nhưng chỉ dừng lại ở mức bạn bè, có lúc tôi chủ động ôm anh ấy nhưng anh lại lạnh lùng gạt tay tôi ra. Rồi lúc tôi biết được Doãn Hạo Quân thích một cô gái khác và đem tôi ra làm người thay thế. Lúc đó tôi cực kỳ tức giận và chạy tới nói với anh ấy. Cô có biết Hạo Quân đã trả lời như thế nào không ? " .

Tịnh Yên lặng lẽ lắc đầu.

Phương Ngọc lại chưa chát nói tiếp .

" Hạo Quân đã quỳ xuống trước mặt tôi nói rằng anh ấy xin lỗi. Hạo Quân còn khẩn thiết cầu xin tôi, xin tôi hãy giúp anh ấy . Hãy ở lại bên cạnh anh ấy, giúp anh ấy quên đi nỗi đau trong tim mình. Lúc đó cô không biết anh ấy đáng thương đến mức nào đâu. Tôi vì thích Hạo Quân nên đã cam tâm tình nguyện mà làm người thay thế ở bên cạnh anh ấy. Tôi đã từng tin rằng tình cảm kiên trì của tôi và quãng thời gian mấy năm trời sẽ khiến anh ấy quên đi cô và chấp nhận tình cảm của tôi. Nhưng thật đáng thương thay Hạo Quân không hề quên đi cô. Mỗi ngày đều lên facebook đều vào trang cá nhân của cô mà ngắm hình cô, anh ấy vẫn là không thể quên được cô. Tôi trước kia nghĩ rằng tình cảm của Doãn Hạo Quân dành cho cô chỉ là một tình cảm trẻ con, sự rung động của thời tuổi trẻ bột bột nhưng tới hôm nay vẫn không ngờ được rằng thứ tình cảm đó lại sâu đậm đến mức kéo dài 9 năm trời. Và Lăng Tịnh Yên cô lại xuất hiện, làm cho thứ tình cảm đó tưởng chừng đã ngủ yên nay lại thức dậy bên trong trái tim của anh ấy. Doãn Hạo Quân thực sự thực sự rất yêu cô. Mấy tuần trước khi tôi đến thăm anh ấy tại phòng tập , đã tự tiện ôm lấy anh ấy nhưng Hạo Quân vẫn lạnh lùng gỡ tay tôi ra nói rằng tôi và anh ấy kết thúc lâu rồi. Hiện tại trong lòng anh ấy chỉ có một mình cô thôi. " .

Nghe tới đây mà lòng cô như muốn vỡ tan. Tịnh Yên quả thật là một người ngu ngốc nhất trên đời. Chỉ vì sự tự ái trẻ con của cô, sự tức giận nông nổi của cô đã làm hấn chịu nhiều tổn thương. Là cô đã quá đa nghi, quá cứng đầu không tin mỗi một lời hấn nói với cô.

” Rất vui được gặp lại, Lăng Tịnh Yên ”

” So với 6 năm trước. Em thực sự đã trưởng thành, đã trở nên xinh đẹp bội phần hơn cả trên tưởng tượng của tôi , Lăng Tịnh Yên ”.

” Đây sự trừng phạt cho em vì đã dám không quan tâm đến tôi ”

” Ngủ ngon, Lăng Tịnh Yên ”

” Tịnh Yên..... ”

Kết thúc câu chuyện, Phương Ngọc chỉ đau lòng nhìn cô - ” Tôi kể cho cô như vậy đủ để cô hiểu tất cả rồi . Tôi muốn cô hãy trân trọng Doãn Hạo Quân anh ấy là một người đàn ông yêu cô nhất trên thế giới này. Vì vậy đừng làm tổn thương anh ấy . Nếu không tôi nhất định sẽ không tha thứ cho cô ”.

Lăng Tịnh Yên ngen ngào nhìn cô gái trước mặt - ” Cô không hận tôi sao ? Tại tôi mà cô chịu nhiều ủy khúc như vậy ? ”

Phương Ngọc nghe vậy liền cười khê một tiếng - ” Hận ? Có chứ . Nhưng bây giờ tôi không quan tâm nữa. Tôi chỉ quan tâm Hạo Quân có hạnh phúc hay không thôi ”.

Nói xong cô gái liền đứng dậy chào cô một tiếng - ” Lúc này , tôi hỏi thăm thì nghe nói anh ấy không có nhập viện nên cô hãy đi tìm Hạo Quân thử xem. Tuy rằng tôi muốn đi kiểm anh ấy nhưng bây giờ đó không còn là việc của tôi nữa. Vậy thì tạm biệt cô , tôi xin phép đi trước ”.

Doãn Hạo Quân không có trong bệnh viện vậy hấn ở đâu ? Chẳng phải hấn còn phải nằm viện đến mấy ngày nữa sao ?

Tịnh Yên lo lắng ngay lập tức gọi điện cho Cao Duật Lâm hỏi thăm.

” Lão đại vừa về nước lại khăng khăng không chịu nhập viện, nhất quyết đòi về nhà. Bác sĩ đành bắt lực mà cho cậu ấy về nhà, có điều cần phải theo dõi thường xuyên. Tôi sẽ nhắn tin địa chỉ nhà qua cho cô ”.

Cô cúp máy ngay tức khắc bắt một chiếc taxi.

.....
Ngoài lề.

Năm Doãn Hạo Quân mười tuổi.

Hấn là một cậu bé cực kì hiếu động và tinh nghịch nhưng lại mang trong mình một nỗi sợ hãi trong tâm hồn non nớt đó.

Nhà hấn rất nghèo , ngôi nhà mà hấn đang ở chỉ là một ngôi nhà cũ nát, sập sệ. Mỗi ngày mẹ Hạo Quân đều phải thức dậy từ rất sớm đạp xe ra chợ bán thức ăn tối chiều mới quay về.

Còn cha hấn suốt ngày đi uống rượu. Khi hết tiền lại quay về xin xỏ mẹ hấn . Nếu như bà không có, ông ta sẽ đánh đập mẹ và chửi bới, đôi khi còn lôi cả hấn ra đánh cho hả giận. Cứ mỗi lần như vậy , mẹ lại chạy đến can nhưng lại bị cha hấn đánh luôn cả hai mẹ con. Trên người Hạo Quân chỉ toàn là những vết sẹo do người cha mất nhân tính đó mang lại.

Ngày hôm nay cũng vậy, khi Doãn Hạo Quân vừa đi học về tới nhà. Hấn đã chứng kiến cảnh cha đang dùng roi đánh mẹ

” Giờ cô có chịu đưa tiền đây không ?!! ”

” Không !!! Xin anh !!! Trong nhà đã hết sạch tiền rồi dù anh có giết chết tôi cũng không có mà đưa cho anh !!! ”

Những tiếng dọa nạt giận dữ của cha hắn và cả tiếng khóc lóc vang xin thảm thiết của mẹ khiến hắn sợ hãi. Doãn Hạo Quân ngay lập tức chạy vào ôm mẹ, khóc lóc nài xin cha.

” Cha sao lại đánh mẹ ?! Cha không được đánh mẹ !!! Hu... Hu.... ”

” Thằng ôn con ! Cút ngay ! Không tao sẽ đánh chết hai mẹ con mày !!!

Cha hắn hai mắt sòng sọc , khuôn mặt đỏ gay vì rượu giờ cao cây roi da.

” Không !! Cha là người xấu !!! Con ghét cha !!! ”- Hạo Quân vừa nức nở vừa chạy đến đánh vào người cha hắn.

Cha hắn ngày càng trở nên nổi giận không nương tay quát mạnh roi da xuống cơ thể bé nhỏ của Hạo Quân làm hắn ngã xuống đất.

” Không ! Anh làm gì vậy?! Không được đánh con ! Hạo Quân ! ” - Mẹ hắn kinh hoàng, ngay lập tức chạy đến bên đứa con trai .

” Hôm nay tao sẽ dạy dỗ hai mẹ con mày một trận !!! ”

Cha Hạo Quân tiếp đến cứ thế quát roi tới tấp vào người hắn và mẹ. Mẹ hắn cứ gào thét vang xin nhưng cha hắn vẫn hung bạo ra tay .

” Chạy đi , Hạo Quân !!! Con hãy chạy đi !!! ” - Mẹ xô mạnh hắn ra ngoài cửa để tránh những cú roi của cha hắn. Bà nhanh chóng giữ chân chồng mình lại để con mình có thể thoát.

” Đồ đàn bà chết tiệt ! Cô đang làm gì vậy ?! ” - Cha nổi điên định tóm lấy hắn nhưng đã bị mẹ hắn gạt gao ôm lấy chân.

Hạo Quân toàn thân chảy máu . Không suy nghĩ gì nhiều mà trực tiếp chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà đó.

Hắn cứ đi , đi mãi trên con đường khuya vắng, lạnh buốt. Cả cơ thể nhỏ bé của hắn đều run rẩy đau đớn. Đến khi sức lực cạn dần, Hạo Quân đã ngã đi bên đường.

Lăng Tịnh Yên đang đi cùng chị họ trên đường mua kem về . Đột nhiên cô thấy một thân ảnh nhỏ bé nằm bên đường . Cô tò mò liền bỏ tay khỏi chị mình mà chạy sang coi. Chị của Tịnh Yên hốt hoảng chạy theo cô.

Tịnh Yên chạy đến liền nhìn rõ một cậu bé trai khoảng chừng 10 tuổi đang nằm thoi thóp trên nền đất, cả người còn dính máu . Cô không sợ hãi mà ngược lại còn tới gần lay lay cậu ta.

” Này, này... ”

Hạo Quân đau đớn từ từ hé mở hàng mi. Đập vào mắt hắn là một cặp mắt to tròn , màu cà phê rất xinh đẹp, rất giảo hoạt. Đó là lần đầu tiên hắn thấy một đôi mắt đẹp như thế. Cô bé ấy đang chăm chú nhìn Hạo Quân.

” Tịnh Yên !.... A đây là sao vậy ?! ” - Chị của Tịnh Yên vừa đuổi theo kịp thì đã nhìn thấy một cảnh kinh hoàng.

” Chị ơi, hình như cậu ấy bị thương. Chúng ta đem cậu ấy tới bệnh viện đi ” - Tịnh Yên ánh mắt thương xót nhìn cậu bé rồi lại nắm lấy tay chị mình.

” Nhưng , nhưng mà.... ”

” Đi mà chị. Cậu ấy trông thật đáng thương ” - Cô hét mồm năn nỉ, lắc lắc tay chị.

Chị của cô đành phải thở dài mà đồng ý. Dù sao cũng không thể thấy chết mà không cứu. Hơn nữa cậu bé ấy rất đáng thương.

Doãn Hạo Quân đang mơ màng thì có một cánh tay nhỏ bé nắm lấy tay cậu , giọng nói nhỏ nhẹ bên tai - ” Cậu đừng lo nhé . Chị của mình sẽ đưa cậu đến bệnh viện ”.

Sáng hôm sau, Hạo Quân tỉnh dậy trong bệnh viện. Cả người hần đau nhức . Nhưng là cô bé có đôi mắt xinh đẹp kia đã đi mất cùng chị cô ấy. Chị của cô bé còn thanh toán luôn tiền viện phí. Mẹ của hần ngay sau đó cũng đã chạy tới bệnh viện thăm hần.

Hần nằm trên giường nhớ lại đôi mắt ấy. Cậu bé Doãn Hạo Quân lúc ấy đã tự hứa với bản thân nếu như hần có thể gặp lại đôi mắt ấy một lần nữa. Hần nhất định sẽ nắm chặt tay cô bé không buông.

9. Chương 8 : Yêu Anh

Tịnh Yên đứng trước một căn biệt thự rộng lớn . Cánh cổng màu đen cao lớn của nó khiến cô nhìn thôi cũng đủ thấy choáng ngợp. Cô tới đúng địa chỉ mà Cao Duật Lâm đã đưa cho. Nơi đây quả nhiên là dinh thự tráng lệ.

Bước tới chuồng cửa và bấm nút đỏ, đột nhiên Tịnh Yên nghe thấy tiếng nói phát ra từ cái máy .

” Xin lỗi, là ai vậy ? ”

Là giọng của một ông lão.

” Tôi đến là muốn gặp Doãn Hạo Quân. Tôi là Lăng Tịnh Yên ”

Cô lịch sự trả lời.

” À thì ra là tiểu thư Lăng . Xin lỗi vì không nhận ra. Cao thiếu gia đã gọi điện báo cho tôi rồi . Xin mời cô vào ”.

Giọng nói trong máy vừa dứt lời thì cánh cổng đã tự động mở ra. Cái gì mà gọi là vườn thượng uyển trong phim, Tịnh Yên nay đã được chứng kiến. Bước vào khuôn viên rộng lớn của ngôi biệt thự làm người ta giống như lạc vào tiên cảnh nhà.

Một ông lão tóc bạc mặc một bộ âu phục trang trọng đứng chờ cô ở cửa.

” Xin chào, tiểu thư Lăng . Tôi là quản gia của ngôi biệt thự, cứ gọi tôi là quản gia Cố . Doãn thiếu gia đang ở trên lầu, cô cứ tự nhiên mà đi lên ” - ông ta kính cẩn chào cô rồi đưa tay chỉ lên phía trên lầu.

Đi vào trong ngôi biệt thự thì cô đã biết cái gì gọi là kiến trúc đơn giản, độc đáo mà sang trọng.

Tổng thể ngôi nhà đều là màu trắng với vài điểm xuyên màu đen, tất cả cánh cửa ra vào và cửa sổ đều làm bằng cửa kính đơn giản mà sang trọng. Xung quanh phòng khách còn trưng một số bức ảnh trắng đen trông rất độc đáo.

Tuy rằng ngôi nhà rất đẹp nhưng Tịnh Yên không có tâm trạng mà ngắm nghía. Cô đi thẳng lên lầu đi tới một căn phòng có cánh cửa chạm trổ tinh xảo , là phòng ngủ của Doãn Hạo Quân.

Vừa mở ra, cô đã thấy những vỏ chai rượu rơi trên nền đất. Cả không khí đều nồng nặc mùi rượu. Hần là lại uống rượu sao ?

Doãn Hạo Quân ngồi trên ghế sofa, cả người mệt mỏi tựa vào ghế. Bên tay và bên chân còn đang băng bó, ngay cả trên đầu cũng dán miếng gạc. Hần một tay cầm lấy ly rượu đang uống dở còn một tay chống lên chán. Cả người hần đều toát lên vẻ cô độc ,uất thương.

Tịnh Yên trái tim hoàn toàn bị xé nát. Tại sao Doãn Hạo Quân lại trở nên như vậy ?! Cô không muốn nhìn thấy hần đau khổ như thế ! Tất cả đều là tại cô ! Tại cô ngu ngốc ! Tại cô quá cứng đầu mà mỗi lần đều nói lời tàn nhẫn với hần. Khiến hần trở nên đau thương cùng cực.

Nghe thấy có tiếng bước chân, Doãn Hạo Quân liền mở mắt . Ngay trước mặt hần là một thân ảnh vô cùng quen thuộc. Ánh mắt Hạo Quân lúc đầu kinh ngạc sau đó giận dữ cuối cùng là trở nên lạnh lẽo.

” Em đến đây làm gì ? Có phải Cao Duật Lâm kêu em tới phải không . Không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại đó , em về đi ! ”

Tịnh Yên đau lòng mà nhìn hần . Cô không trả lời bởi vì cổ họng giờ đây đang bị nghẹn lại.

Doãn Hạo Quân lại vò mái tóc rối bù , tức giận nói - ” Lãng Tịnh Yên, em về đi ! Em đến để xem tôi thảm hại ra sao sao ? Chẳng phải em nói rất chán ghét loại người như tôi sao ? ” .

Hốc mắt của cô đã tràn đầy nước, trái tim cô lại bị bóp nghẹt . Tịnh Yên cô là một người phụ nữ quá tàn nhẫn.

Cô bước tới lại gần, ném thẳng cái giỏ xách vào mặt Doãn Hạo Quân. Mà hần không ngờ đến hành động của cô nhưng vẫn kịp tránh né, tức giận mà nhìn người con gái trước mắt.

” Phải , em rất ghét anh cực kỳ ghét. Ghét loại người xấu xa ngạo mạn như anh tại sao cứ xuất hiện trước mặt em! Ghét anh mỗi lần dùng ánh mắt đáng ghét kia mà chăm chú nhìn em ! Ghét anh cứ dấu giếm em tất cả mọi chuyện mà chịu đựng một mình ! Ghét anh xấu xa mà cướp đi trái tim của em! Em cũng rất ghét bản thân mình . Ghét bản thân tại sao lại rung động trước anh , ghét mình mềm yếu , biết rõ là không nên thích một kẻ như anh nhưng là vẫn cứ ngốc ngếch mà thích anh. Anh có nghe rõ không hã, Doãn Hạo Quân ?! Em rất thích anh, thích anh suốt 9 năm trời.... ”

Phải Tịnh Yên đã thích hần lâu như vậy chỉ có điều bản thân cô không chịu thừa nhận thôi. Một tình cảm trẻ con, một sự rung động đầu đời nhưng nó đã mỗi lúc gặm nhấm vào trái tim cô. Khiến cho Tịnh Yên không thể nào xóa nhòa. Nước mắt cô rơi đầy trên má. Cô vẫn là nợ hần một lời xin lỗi.

Doãn Hạo Quân một phen cả kinh trước lời nói của cô . Hần ngay lập tức vươn người kéo tay cô làm Tịnh Yên không phòng bị mà ngã nhào lên thân thể cao lớn của hần . Giây sau Tịnh Yên đã thấy môi mình bị chặn lại. Hần mạnh mẽ ngậm lấy đôi môi anh đào mà cắn nát cho thỏa nỗi khát khao. Hần nhớ cô nhớ đến phát điên.

Cả người Tịnh Yên đều bị hơi thở nam tính vây lấy. Cô không hề cự tuyệt, vì cô biết bản thân của mình cũng muốn như vậy. Tịnh Yên muốn bù đắp, muốn dùng mọi cách để xin lỗi hần. Hai bàn tay trắng nõn của cô nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực rắn chắc của hần. Doãn Hạo Quân tận lực ma sát môi cô và môi hần không chừa chút khe hở nào. Châm lửa nóng đang nhen nhóm trong cơ thể hai người.

Không còn khoảng cách, không còn hiểu lầm, không còn khuất mắt cả hai người chỉ muốn lấp đầy, thỏa mãn tình yêu. Một tay của hần gặt gao ôm lấy cơ thể của Tịnh Yên như không muốn để cô chạy thoát, cánh tay còn lại vì đang bị thương mà không thể cử động. Lưỡi hần cuồng dã xâm chiếm, quần lấy đầu lưỡi cô mà ma sát triệt để. Hút hết những hương vị ngọt ngào trong cô.

Tịnh Yên thiếu điều muốn nghẹt thở. Cô không nhìn được lại run rẩy, rên rỉ một tiếng - ” Um.. ” . Người đàn ông đem bao nhiêu lửa tình âm ỉ mà bùng phát vào cô. Cánh môi bị hần cắn nát đến sưng tấy . Tịnh Yên cũng không quan tâm đến nữa. Giờ phút này được nằm trong vòng tay mạnh mẽ của hần đã khiến cô hạnh phúc biết bao.

Đến khi Lãng Tịnh Yên thực sự không thể chịu được nữa thì Doãn Hạo Quân mới day dưa rời bỏ cánh môi kia. Cô bị hần hôn đến kiệt sức chỉ có thể ngã đầu vào vai hần mà hít thở để hần ôm lấy cô ngồi trên đùi. Hạo Quân cúi xuống hôn sâu lên khóe mắt còn ướt của cô , tình cảm sâu nặng mà nói - ” Tịnh Yên, Tịnh Yên của anh. Anh cũng rất yêu em ”.

Một câu nói của hần đủ để làm Tịnh Yên rung động mãnh liệt. ” Anh cũng rất yêu em ” - câu nói này từ chính miệng Doãn Hạo Quân nói với cô khiến cho Tịnh Yên vừa ngọt ngào xâm chiếm tận đáy lòng nhưng cũng khiến cô cảm giác nặng nề vô cùng. Hần tình cảm đối với cô sâu đậm như thế nhưng cô lại chưa hề làm gì cho hần còn liên tục làm Hạo Quân tổn thương.

Cô đưa tay chạm vào cánh tay đang băng bó của hần, cả lòng ngực đầy chua xót. Tịnh Yên lại nghẹn ngào, nức nở. Mắt cô trở nên cay xè.

” Không, đừng khóc Tịnh Yên . Xin em đừng khóc ”

Doãn Hạo Quân rất sợ nhìn thấy cô như vậy. Làm hần một trận đau lòng không thôi.

Cô ngược mặt nhìn hắn, nắc lên thành tiếng - " Đều là tại em. Xin lỗi anh".

" Không phải tại em. Là do anh bất cẩn mà thôi. Xin em đừng khóc, anh đau lòng lắm " - Hạo Quân đau lòng hôn lên những giọt nước mắt của cô. Ôm gắt gao Tịnh Yên vào lòng, vùi đầu vào hõm cổ cô.

Hắn ôm cô thật lâu. Trong bóng đêm u tối, dưới ánh trăng mờ ảo, hai con người trao cho nhau tình yêu ngọt ngào. Người đàn ông thân hình cao lớn, đôi mắt sắc bén như chim ưng cả người bao bọc thân ảnh của người con gái xinh đẹp, làn da trắng như tuyết.

Một lúc sau , hắn mới từ từ mở miệng - " Tại sao hôm trước lại tức giận như vậy ? Lại còn không nghe điện thoại của anh ? ".

Tịnh Yên giựt mình, hắn quả nhiên là còn muốn hỏi tội cô. Hazz, tên đàn ông này cũng quá nhỏ nhen đi.

" Là vì Buổi trưa hôm đó em có đến để gặp anh. Nhưng khi vừa đến phòng tập em nhìn thấy anh ôm một cô gái rất xinh đẹp vì thế em đã tức giận mà bỏ về . Thế nên... "

" Thế nên em không thèm nghe điện thoại của anh. Sau đó còn chặn luôn số của anh, còn đánh anh một cái và đuổi anh đi " - Doãn Hạo Quân có chút tức giận nhìn người con gái trong lòng.

Tịnh Yên nuốt nước bọt , hắn cư nhiên rất thù dai - " Em xin lỗi vì đã hiểu lầm anh . Hôm nay Phương Ngọc đã kể cho em tất cả rồi ".

" Em đã gặp Phương Ngọc ? " - Hắn ngạc nhiên hỏi.

Cô khẽ gật đầu - " Lúc này khi vào bệnh viện kiểm anh. Em đã gặp cô ấy ".

" Tịnh Yên, em nhất định không được hiểu lầm. Lúc trước anh quen cô ấy chỉ vì muốn quên em . Anh lúc đó đã tưởng rằng em rất ghét anh " - thoát cái, Hạo Quân bỗng dưng trở nên khấn trương.

Tịnh Yên sửng sốt nhìn người trước mặt, hắn cũng là thay đổi sắc mặt quá nhanh. Vừa cảm thấy khó hiểu lại vừa cảm thấy buồn cười

Hắn cũng sợ cô hiểu lầm. Thì ra hồi năm cấp 3 Hạo Quân lại nghĩ cô ghét hắn. Cái này tất cả cũng một phần do lỗi của Tịnh Yên, nếu cô không tức giận đăng cái stt đó thì chắc không làm hắn tổn thương đến vậy.

Cô dịu dàng hôn lên khóe môi đang mím chặt của hắn, lại nói - " Em không có hiểu lầm. Phương Ngọc cũng chính miệng giải thích tất cả cho em rồi. Xin lỗi vì những lời nói của em ở trên mạng ".

Được mỹ nhân trong lòng hôn một cái, Doãn Hạo Quân tâm tình liền tốt nhưng sau đó lại phát hiện ra điều gì, nhíu mày hỏi - " Có phải A Lâm kể chuyện hồi cấp 3 cho em nghe phải không ? ".

Tịnh Yên nhẹ nhàng gật đầu thêm lần nữa - " Anh đừng trách ,anh ấy cũng chỉ muốn tốt cho anh. Nhờ có Cao Duật Lâm mà em mới biết được anh vì em lại chịu nhiều đau khổ như vậy mà em lại nhẫn tâm hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh . Em có lỗi với anh, Hạo Quân ".

Nghe cô thổn thức mà hắn lại một trận đau lòng. Hắn là nguyện vì cô mà chịu khổ. Ôm chặt cô hơn, Hạo Quân hôn sâu vào tóc cô ôn nhu lên tiếng.

" Đừng xin lỗi là anh tự nguyện. Tịnh Yên, như vậy đối với anh là đã quá đủ rồi. Anh không cần thêm bất cứ điều gì trên đời nữa. Chỉ cần em thôi ".

Cô lại bị thêm một trận sóng ngọt ngào đánh mạnh vào trái tim. Cảm giác thật hạnh phúc, mãn nguyện. Tịnh Yên hai cánh tay ôm lấy cổ hắn âu yếm mà Hạo Quân lại không nhận được cú xuống hôn cô.

Lần đầu tiên, hắn dùng cách thức dịu dàng nhất, triền miên nhất mà xâm chiếm môi cô. Nhắm nháp từng chút từng chút một làn môi mềm mại kia. Dù không hề cuồng dã như những lần trước, lần này Tịnh Yên lại bị sự dịu dàng mà mãnh liệt của hắn làm cho run rẩy. Cô vòng tay qua cổ Hạo Quân, đón lấy sự yêu thương của hắn.

Đêm đó, Tịnh Yên đã hỏi hắn rất nhiều thứ, cùng hắn trò chuyện suốt một đêm. Cô đã tò mò rất nhiều, tỉ dụ như là tại sao lúc trước hắn biết được số của cô, còn hỏi tại sao hắn đột nhiên lại thể được kinh doanh một chuỗi các quán bar lớn như vậy vì theo lời kể của Duật Lâm thì nhà của hắn không hề giàu có.

” Phóng viên Lãng, em quả nhiên có tài năng bẩm sinh làm nhà báo. Em tra hỏi anh nhiều như vậy không phải là muốn viết thêm một bài báo về anh chứ ? ” - Doãn Hạo Quân buồn cười nhìn cô đang kịch liệt hỏi.

” Quá khen rồi, anh Doãn. Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em ” - Tịnh Yên chu chu cái miệng.

Hắn bật cười thành tiếng , sau đó mới chịu trả lời rằng lần trước khi Giang Anh đến phỏng vấn Cao Duật Lâm , hắn đã nhờ thằng nhóc đó xin số Tịnh Yên giúp. Còn về chuyện kinh doanh quán cũng một phần do hắn may mắn. Sau khi học xong cấp 3, một người họ hàng xa thân thiết mấy năm không gặp đến tìm nhà Hạo Quân. Lúc đó họ thấy tội nghiệp hắn cha mẹ mất sớm mà họ lại già yếu không có con nên liền muốn giúp đỡ hắn. Họ đã tạo cơ hội cho hắn , sau đây khi họ mất thì để lại cho hắn tài sản và chuỗi quán Bar đó. Mà từ lúc Hạo Quân bắt tay vô kinh doanh thì chuỗi quán Bar đó từ những quán bar bình thường đã nhanh chóng trở thành những nơi cao cấp nhất thành phố. Hắn mau chóng giàu lên. Hai năm trước, khi Cao Duật Lâm bắt đầu mở công ti đã nặn nỉ hắn đầu tư vào vì vậy Doãn Hạo Quân đã trở thành một cổ đông lớn.

Sau khi nói chuyện đến mệt mỏi ,cô đã ở trong lòng Doãn Hạo Quân mà ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy cô liền hoảng hốt. Suốt một đêm dài, Tịnh Yên đều ngồi trên đùi hắn, dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của hắn để ngủ. Hạo Quân một tay ôm lấy eo cô, cũng tựa vào đỉnh đầu cô ngủ thiếp đi. Hắn là đang bị thương sao có thể để cô ngồi trên đùi một đêm như thế.

Cô ngay lập tức đứng dậy khiến cho Hạo Quân tỉnh giấc .

” Em sao vậy ? ” - Vừa mở mắt đã thấy cô rời khỏi lòng hắn, gương mặt xinh đẹp có chút hốt hoảng.

” Sao lại để em ngồi trên đùi anh nguyên một đêm như vậy ? Phải gọi em dậy chứ . Vết thương của anh... ” - Tịnh Yên đầy lo lắng nói.

Hạo Quân cười cười, kéo cô lại ngồi xuống bên cạnh , hắn không thích bị cô giữ khoảng cách thế này - ” Không sao, anh chính là thích được ôm em như vậy ”.

Cô cắn môi để hắn ôm lấy lần nữa - ” Ngốc, anh đang bị thương sao lại có thể như thế ?”.

Nghe được lời nói quan tâm của Tịnh Yên, hắn cực kỳ hạnh phúc. Dem trán của mình tì vào trán cô , âu yếm nói - ” Cứ cho là anh ngốc. Anh vẫn thích được như thế này. Mỗi ngày đều có thể ôm em ”.

Lời nói mật ngọt của hắn làm trái tim Tịnh Yên không khỏi đập mạnh. Lòng cô xao xuyến cũng chỉ bởi vì sự ôn nhu của hắn.

” Anh đói không ? Em làm thức ăn sáng cho anh nhé ? ” - Cô ngọt ngào như viên kẹo, ôm lấy cổ Hạo Quân.

” Em biết nấu ăn ? ” - Hắn cười ôn nhu.

Tịnh Yên nghe thấy liền giận dỗi, đánh nhẹ vào lồng ngực hắn - ” Anh là đang xem thường tay nghề của em đó sao ? ”.

Doãn Hạo Quân cánh tay giơ lên tỏ vẻ vô tội - ” Anh nào dám , phóng viên Lãng ”.

Cô buồn cười - ” Được rồi vậy anh mau đánh răng, rửa mặt thay đồ đi. Em xuống bếp nấu cháo cho anh được không ?”.

” Rất tuyệt, cảm ơn em ” - Hạo Quân hôn lên môi cô một chút rồi mới chịu buông Tịnh Yên ra.

Tịnh Yên mỉm cười đứng dậy đi xuống lầu.

” Chào buổi sáng , tiểu thư Lãng ” - Quản gia đã đứng dưới lầu chờ sẵn.

” Chào buổi sáng, Cố quản gia. Không biết tôi có thể mượn nhà bếp một chút được không ? Tôi muốn nấu cháo cho Hạo Quân ” - Tịnh Yên mỉm cười gật đầu chào rồi ngập ngừng hỏi.

” Không cần phải phiền tiểu thư vậy đâu. Tôi sẽ sai nhà bếp làm là được mà ” - Người quản gia kính cẩn đáp.

Cô lại khẳng khái muốn làm - ” Nhưng tôi muốn nấu cho anh ấy . Quản gia Cố hãy để tôi tự làm ”.

Ông lão quản gia hết cách liền dẫn cô vào bếp , chỉ kho nguyên liệu cho Tịnh Yên. Cô nhanh tay xắn tay áo chọn một ít nguyên liệu nấu cháo . 30 phút sau , cô đã hoàn thành một nồi cháo bí đỏ trông rất hấp dẫn. Tịnh Yên hài lòng nếm nếm lần cuối xong lại nhìn qua đồng hồ .

Chết thật gần 7h rồi , cô ngay lập tức múc cháo ra một cái tô để người làm dọn lên. Định rằng sẽ lên lầu gọi Hạo Quân nhưng vừa đi ra khỏi bếp đã thấy hấn được quản gia đỡ xuống cầu thang. Chân của hấn bị thương nên không thể đi đứng vững , xuống cầu thang cần có người giúp.

Đi xuống hết cầu thang, cô liền chạy đến đỡ Doãn Hạo Quân - " Em nấu cháo xong rồi , anh nếm đi nhé "

Hấn cười cười quàng tay qua người Tịnh Yên - " Anh đang rất mong chờ đây ".

Cô đỡ hấn tới bàn ăn , Hạo Quân kéo ghế ngồi xuống. Trên bàn đã dọn cháo bí đỏ và thức ăn kèm lên. Tịnh Yên lại ngược nhìn đồng hồ. Cô còn phải đến tòa soạn nữa.

" Anh nếm rồi cho em biết ý kiến sau được không ? Giờ trễ rồi , em còn phải đi làm " - Cô nói nhỏ nhẹ vào tai hấn.

Hạo Quân nghe thấy liền có một chút không vui , kéo cô ngồi trên đùi - " Không ở lại được sao ? Anh không thích em đi ".

Tịnh Yên lại cảm thấy ngọt ngào , làm nũng nói - " Không được, em phải đi làm mà. Tối em sẽ lại đến ".

Nghe cô nói, hai đồng tử của hấn mới dần ra , ôn nhu nhìn cô - " Được rồi, vậy tối nay anh chờ em ". Hấn mới chịu từ từ buông cô ra.

Tịnh Yên đứng dậy , cúi xuống dịu dàng hôn vào má hấn , hết sức quan tâm lên tiếng - " Anh nhớ ăn hết cháo . Nghỉ ngơi cho khỏe. Tối em lại đến . Em đi đây ".

Không để Hạo Quân kịp trả lời, cô liền đi nhanh ra khỏi cửa. Tịnh Yên sắp trễ rồi.

Doãn Hạo Quân nhìn bóng dáng của người con gái khuất dần sau cánh cửa mà đáy lòng tràn ngập sự ấm áp và hạnh phúc. Có mơ hấn cũng không ngờ được cô có thể yêu hấn.

Tịnh Yên quay về nhà thay đồ, tắm rửa rồi mới đến tòa soạn làm việc. Cả ngày hôm đó, cô cứ như bay lên chín tầng mây vậy, lâu lâu còn bất giác mỉm cười. Đây đúng là tâm trạng của người đang yêu nha.

Khoảng 10h cô nhận được tin nhắn từ Doãn Hạo Quân.

" Cháo rất ngon. Anh đã ăn sạch những gì em nấu rồi . Mong tới buổi tối. Chưa gì anh đã nhớ em rồi ".

Tịnh Yên bất giác ngọt ngào. Trái tim cô càng rung động mạnh. Thì ra yêu một người lại hạnh phúc như vậy.

Tối đến , sau khi tan làm . Tịnh Yên ngay lập tức đến nhà Doãn Hạo Quân. Vừa tới, cô đã thấy Hạo Quân ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Tay cầm cuốn tạp chí nhàn nhả đọc.

Tim Tịnh Yên đập nhanh liên hồi, sao cả khi đọc báo mà hấn cũng đẹp trai đến như vậy .

Nhìn thấy cô đứng trước cửa, Doãn Hạo Quân liền buông cuốn tạp chí xuống, ánh mắt đậm nhu tình mà nhìn cô.

Hấn muốn đứng lên đi tới chỗ cô nhưng Tịnh Yên đã nhanh chóng bước tới gần - " Anh đừng đứng lên . Sẽ đau đấy ".

Doãn Hạo Quân liền kéo cô vào lòng mà ôm , gương mặt anh tuấn vui vào mái tóc cô mà hít lấy hương thơm của cô , giọng khàn khàn nói - " Anh nhớ em quá, Tịnh Yên ".

Tịnh Yên bị hơi thở nam tính phả vào da thịt mịn màng, cơ thể khẽ run. Cô ngoan ngoãn ngồi yên để hấn ôm lấy - " Em cũng rất nhớ anh ".

Sau đó, môi của Tịnh Yên bị chiếm đóng ngay tức khắc, cánh lưỡi không yên phận của Hạo Quân tiến vào tách hai hàm răng ra tìm kiếm lưỡi cô mà quẩn luyến . Cô không khỏi than nhẹ một tiếng. Nụ hôn của người đàn ông này vẫn cứ nóng bỏng như vậy. Khiến cho Tịnh Yên không khỏi mê muội mà cứ đắm chìm.

Cô vòng hai tay ôm cổ Hạo Quân. Từ từ cũng hôn lại hắn. Chủ động cùng hắn ma sát hai cánh lưỡi. Tịnh Yên muốn thực thoải mái mà yêu.

Suốt những ngày sau đó, tối nào sau khi tan sở, Tịnh Yên cũng đến nhà chăm sóc Hạo Quân. Mà hắn cũng không hề cho cô đi, bắt Tịnh Yên ở lại qua đêm với hắn. Dù là Hạo Quân chưa làm gì lớn mật nhưng hắn rõ ràng muốn dụ dỗ cô qua ở chung.

" Hay là em dọn qua nhà anh luôn đi " - Doãn Hạo ôm lấy cô nằm xuống giường. Tuy rằng mấy tuần nay Tịnh Yên đều bị hắn dụ dỗ ngủ chung giường nhưng hắn vẫn chưa có hành động nào vượt quá giới hạn.

Tịnh Yên nằm trên ngực hắn, nũng nịu nói - " Ở chung với anh ? Để anh dễ dàng ăn em sao ? .

Hạo Quân nghe thấy liền sảng khoái cười thành tiếng, vô cùng thích thú mở miệng - " Nếu em không thích anh cũng sẽ tuyệt đối không làm gì . Em cứ yên tâm ".

Tịnh Yên hạnh phúc mà ôm lấy hắn - " Thôi, em không muốn sống ở một nơi rộng lớn như vậy. Cảm giác rất áp lực. Cảm giác giống như bị bao nuôi ".

Doãn Hạo Quân hôn lên cánh môi cô, khóe miệng nhếch lên theo một đường cong - " Hay anh dọn đến nhà em ở nhé ? Để em bao nuôi anh ".

" Một đại gia như anh sao có thể chịu sống trong căn hộ nhỏ của em . Tiền lương em ít ỏi như vậy cũng không bao nổi đại gia " - Tịnh Yên chu mỏ lẻo mép.

Trước lời nói trẻ con của cô, hắn chỉ cười - " Sao lại không được ? Chỉ cần có em, dù ở sa mạc anh cũng sống được ".

Tịnh Yên mặt ngay lập tức đỏ ửng, có chút tức giận mà đánh tên đàn ông kia - " Lẻo mép ".

Doãn Hạo Quân lại cười, đặt Tịnh Yên gối lên tay, đắp cái chăn bông ấm áp lên người cô - " Bé con, khuya rồi. Mau ngủ thôi " .

Nói xong hắn quay sang với tay tắt đèn lại trở người ôm lấy cô, còn hôn sâu lên vàng trán thật dịu dàng. Tịnh Yên hạnh phúc mà ôm lấy thắt lưng hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 9 : Bá Đạo Cầu Hôn (18) (Hoàn)

Sau 3 tháng, vết thương của Doãn Hạo Quân đã hoàn toàn bình phục. Có thể đi đứng bình thường cũng có thể trở lại luyện võ.

Mà hắn, quả nhiên dọn đến nhà cô ở.

" Hạo Quân, anh làm thật à ? " - Tịnh Yên nhíu mày nhìn cái người đàn ông cao to đang đứng chắn dần trước cửa nhà cô cùng với đồng hành lí vừa được người ta mang vào kia.

Hạo Quân cười cười giơ cái vali trong tay lên - " Tất nhiên là thật. Em tưởng anh đùa sao ? Xin hỏi cô Lãng, Doãn Hạo Quân tôi có thể để hành lí ở đâu đây ? ".

Cô chỉ có thể thở dài mà lắc đầu - " Nhà em chỉ có một tủ treo quần áo. Anh mang nhiều như vậy, biết đâu mà để ".

Nghe thấy cô than, Hạo Quân liền day day mi tâm - " Thế à.. Vậy ngày mai anh sẽ mua thêm một tủ mới đưa đến đây ".

Tịnh Yên lại lắc đầu bó tay, chỉ tay vào căn phòng có cánh cửa gỗ bảo đó là phòng ngủ. Hạo Quân tâm trạng hứng khởi xách vali vào phòng. Lúc sau trở ra lại vui vẻ nói - " Tịnh Yên, nấu cơm cho anh ăn đi. Anh đói bụng rồi ".

A, cái tên đàn ông này ! Được nước làm tới nha. Đã đem đồ đạc xông thẳng vào nhà Tịnh Yên đòi ở lại cư nhiên bảo cô đi nấu ăn cho hắn. Muốn chọc cô giận đây mà.

Tịnh Yên trừng mắt nhìn hắn - " Này, anh tới nhà em ăn nhờ ở đậu rồi còn bắt em nấu ăn, đi chợ cho anh nữa sao ? Ở đây không có người làm như nhà anh đâu nhá ".

Doãn Hạo Quân không ngạc nhiên trước sự tức giận của cô , ngược lại còn vô cùng thoải mái dựa vào ghế sofa nói - " Vậy anh sẽ đưa thẻ ngân hàng của anh cho em giữ luôn . Để em hằng ngày có thể chi tiêu, mua đồ, đi chợ cho anh ".

Cô liếc mắt nhìn cái vẻ nhàn nhã của hắn, tên đàn ông này vạn lần không thay đổi - "Này Doãn Hạo Quân, ý đồ anh đến đây là để bao nuôi em tại nhà à ?! ".

" Một phần là như thế. Em cũng nên tập dần đi là vừa " - Hắn ngồi vắt chéo chân sáng khoái nhìn cô.

Tịnh Yên nghe hắn thừa nhận lại tức giận hỏi, hai tay khoanh trước ngực - " Tập làm gì chứ ?! ".

Đôi môi mỏng của Hạo Quân khẽ nhếch lên, đứng dậy bước tới gần chỗ Tịnh Yên đang đứng, mờ ám cúi xuống nói nhỏ bên tai cô - " Thì để chuẩn bị làm bà Doãn ".

Mặt cô đỏ như trái gấc, bừng bừng xấu hổ, giận dữ nói - " Không biết xấu hổ ! Ai nói là muốn lấy anh?! ".

Hạo Quân lại thích thú cười trước gương mặt đang xấu hổ kia, hai tay ôm lấy eo cô - " Em không lấy anh thì có thể lấy anh ".

Tịnh Yên càng lúc càng xấu hổ, lại càng giận. Tên đàn ông ngạo mạn này sao cứ xấu xa mà cướp đi trái tim của cô như vậy. Hắn cúi xuống hôn lên môi cô một chút rồi dịu dàng dỗ dành - " Được rồi, đừng có tức giận nữa. Anh chỉ là muốn đùa em một chút thôi ".

Vì một lời nói dịu dàng của hắn, tim Tịnh Yên ngay lập tức đã tan chảy. Đáng chết đi được, cô cứ bị hắn dụ dỗ như thế này .

" Nếu anh mà đùa một lần nữa. Em nhất định sẽ bỏ đói anh, không nấu cơm cho anh nữa " - Tịnh Yên giận lẫy nói.

" Được, được , theo ý em . Anh sẽ bị bỏ đói " - Hắn buồn cười trước lời nói trẻ con của cô.

Day đưa một lúc lâu, Tịnh Yên mới xoay người vào bếp nấu cơm. Ăn cơm xong, cô lại cùng Hạo Quân xem tivi . Xem tivi chán lại đi ngủ.

Hắn quả nhiên không xảy ra hành động khác lạ, làm Tịnh Yên cũng thấy yên tâm. Cứ nằm trong lòng hắn mà ngủ.

..... Dải phân cách ghen tị rồi nha =.=.....

Sáng hôm sau, Tịnh Yên sáng sớm đã đến tòa soạn nghiên cứu tài liệu chuẩn bị ột cuộc phỏng vấn ngày mai.

" Cà phê không , mỹ nhân ? " - Mạc Khải Thiên cầm hai ly cà phê giấy giơ ra , vui vẻ nói.

Từ lúc anh tỏ tình với cô, ngày ngày đến công ti đều tỏ ra bình thường, vui vẻ như trước. Vẫn là thích chọc ghẹo cô. Làm Tịnh Yên cũng không trở nên quá khó xử.

" Cảm ơn anh " - Tịnh Yên mỉm cười nhận lấy ly cà phê.

" Chiều nay , anh mời em ăn một bữa được không ? " - Khải Thiên chống cằm nhìn cô đầy mong chờ.

Cô bối rối trước lời mời của anh. Nếu là trước kia Tịnh Yên sẽ không do dự mà đồng ý ngay. Nhưng bây giờ, cô cùng Hạo Quân đã có mối quan hệ yêu đương, lại còn sống chung với nhau. Bây giờ cô đi ăn tối với Mạc Khải Thiên , e rằng không được hay cho lắm.

Không để Tịnh Yên kịp từ chối, anh đã lên tiếng - " Hôm nay là sinh nhật anh. Anh chỉ muốn được cùng em ăn một bữa thôi ".

Nghe giọng nói có chút mất mát của Khải Thiên, cô cảm thấy vô cùng có lỗi. Hôm nay là sinh nhật anh mà cô lại quên mất . Dù sao cũng là bạn bè mấy năm trời, từ chối anh thì thật sự quá đáng.

" Xin lỗi , em lại quên mất hôm nay là sinh nhật anh. Hay là để em mời nhé, em cũng chưa kịp chuẩn bị quà gì tặng anh cả " - Cô mỉm cười vui vẻ .

Tịnh Yên vừa đồng ý thì hai mắt của Khải Thiên đã sáng lên. Ánh mắt vui mừng nhìn cô - " Không cần đâu. Anh mời. Em đi ăn cùng anh là anh vui lắm rồi ".

" Vậy được, chiều nay tan làm chúng ta sẽ cùng đi ăn " - " Tịnh Yên nói.

Lúc sau ,Cô nhắn cho Doãn Hạo Quân một tin để anh biết .

" Chiều nay em đi ăn với đồng nghiệp nên có thể về trễ một chút. Nếu anh đói thì lấy thức ăn trong tủ lạnh ra hâm lên ,ăn đỡ nhé. Tối về em nấu món khác ngon hơn bù cho anh ".

Tin nhắn vừa được gửi đi, ngay tức khắc đã có phản hồi.

" Đồng nghiệp ? Là nam hay nữ ? ".

Ách, cái tên này cũng để ý quá đáng. Ở gần Hạo Quân lâu ngày cô mới phát hiện ra hắn vô cùng là bá đạo, lúc nào cũng muốn biết cô ở đâu, đi với ai. Giờ giấc của Tịnh Yên hắn đều nắm rõ. Nếu như để hắn biết cô đi ăn với đàn ông chắc chắn không cho cô đi.

" Là nhiều người, có cả nam lẫn nữ "

Cô do dự một lúc rồi mới nhắn tin lại.

" Ở đâu vậy ? Khi nào thì xong ? ".

Doãn Hạo Quân lại tiếp tục nhắn tin hỏi.

Cái tên này sao lại hỏi nhiều như vậy ? Càng lúc càng giống một bà vợ canh chừng chồng. Tuy rằng trước đây khi đọc tiểu thuyết rất thích những loại nam chính bá đạo nhưng mà gặp ở đời thực rồi, mới biết cái gì là phiền chết.

" Nhà Hàng Đế Đô , khoảng 8h. Thôi em phải làm việc rồi. Anh luyện võ tốt nhé ".

Tịnh Yên nhanh chóng nhắn một tin dứt điểm. Xong rồi tắt điện thoại, quay lại với đồng tài liệu.

Tan làm, Khải Thiên lái xe đưa cô đến một nhà hàng sang trọng . Sau khi món ăn được dọn lên thì cả hai bắt đầu trò chuyện, Khải Thiên vẫn là người nói nhiều hơn trong khi cô chỉ cười và nói vài câu. Chủ yếu là về chuyện thời đại học . Gần cuối bữa, anh lấy khăn lau miệng, ôn nhu nhìn người con gái ngồi đối diện.

" Ăn xong , anh sẽ đưa em về. Tiện thể qua thăm căn hộ mới . Từ lúc dọn nhà , mỹ nhân chẳng mời anh qua lần nào cả ".

Đang uống rượu, tự dưng Tịnh Yên bị sặc - " Việc đó... Anh không cần mắc công vậy đâu. Chốc nữa sẽ gọi điện cho người đến đón em. Với lại nhà em... Hôm nay chắc không được " .

" Sao vậy ? Là ai đón em ? " - Khải Thiên nghĩ không ra, Tịnh Yên vốn dĩ không hề có nhiều bạn bè , thân thiết càng không có. Ai lại đến đón cô về nhà ? Chỉ có thể là một người.

" Là bạn trai em sao ? " - Anh nhướn mày hỏi.

Tịnh Yên đang cúi mặt khó xử thì nghe anh hỏi liền khẽ gật đầu - " Vâng ".

Khải Thiên thất vọng tràn trề, sau đó lại nhíu mày - " Là ai thế ? Sao anh không hề biết ? ".

" Là Doãn Hạo Quân " - Cô chần chừ trả lời.

Anh lại sững sốt , nhìn cô một cách khó hiểu - " Tịnh Yên có phải em đang dối ? Lần trước, rõ ràng em đã một mực phủ định em và hắn ta ".

Cô nuốt nước bọt ngược lên đối mặt với Khải Thiên, thực tình Tịnh Yên không muốn làm anh đau lòng - " Không , em không nói dối. Lần trước đúng là anh ấy và em không có gì. Nhưng hiện tại, em đang hẹn hò cùng Doãn Hạo Quân " .

Khải Thiên ánh mắt vô cùng đau đớn nhưng sau đấy lại gượng cười - " Anh hiểu rồi ".

Tịnh Yên ngượng ngùng trước mặt anh, nhìn thấy anh đau khổ cô cũng không hề vui vẻ gì. Yêu đơn phương là một loại chuyện rất đau đớn. Việc này cô rất hiểu.

Ăn xong, Khải Thiên đòi trả tiền nên cô cũng thôi thôi không dành. Tịnh Yên ra trước cửa nhà hàng đứng chờ, anh cũng đi theo cô. Cô hơi khó xử một chút nếu như Hạo Quân đến mà thấy Khải Thiên ở đây chắc chắn không vui nhưng cô cũng không thể vô duyên đuổi anh đi.

Cô rút điện thoại trong giỏ xách bấm số của Doãn Hạo Quân , đợi chuông hồi lâu nhưng hấn lại tắt máy cái rụp. Tịnh Yên khó hiểu, sao Hạo Quân lại tắt máy chẳng lẽ có chuyện gì.

Bỗng nhiên, cô giương mắt lên nhìn xung quanh thì kinh ngạc nhận ra chiếc Ferrari màu đen đang đậu bên kia đường. Hạo Quân mở cửa bước xuống xe , ánh mắt sắc nhọn như chim ưng tìm mồi nhìn về phía cô. Hấn chậm rãi qua đường, đi tới gần cô.

Tịnh Yên sững sốt rồi lo lắng . Thì ra hấn đã ở đây từ nãy giờ đợi cô. Vậy tức là đã nhìn thấy hết. Hạo Quân chắc chắn sẽ nổi điên lên mà xem.

Mạc Khải Thiên đứng bên cạnh cũng nhìn thấy hấn , cau mày một chút.

Trái với dự đoán của cô , Hạo Quân chỉ mỉm cười nhẹ - " Tịnh Yên, anh đợi em từ nãy đến giờ". Vừa nói , hấn vừa vòng một tay qua ôm eo cô.

Tịnh Yên lo lắng nhìn hấn nhưng là hấn vẫn cười. Cô cảm thấy cánh tay của hấn đang siết chặt nơi eo . Hạo Quân quả nhiên có tức giận.

" Anh đây chắc hấn là Doãn Hạo Quân tiếng tâm lý lừng. Tôi là Mạc Khải Thiên, bạn của Tịnh Yên "

Hồi lâu không thấy Doãn Hạo Quân ngược mắt lên nhìn anh nên Khải Thiên lịch sự lên tiếng giới thiệu , đưa tay ra bắt.

Hấn bây giờ mới giương mắt nhìn người đối diện , đưa tay ra nắm - "Ồ, thật thất lễ. Cảm ơn anh đã khen ngợi ". Ánh mắt sắc bén quan sát tên đàn ông đối diện . Từ "Tịnh Yên" lọt ra từ miệng Khải Thiên làm Doãn Hạo Quân thật ngứa tai.

Hai người đàn ông bắt tay nhau mãi không chịu buông ra, Tịnh Yên đứng kế bên mà hoảng hốt. Vừa buông ra thì bàn tay của Mạc Khải Thiên đã đỡ ửng. Chắc chắn là Hạo Quân dùng lực để bắt. Sức hấn ta luyện võ đương nhiên là hơn người thường.

Mạc Khải Thiên vẫn cười tuy rằng đáy mắt có chút khó chịu. Doãn Hạo Quân gương mặt không gợn chút cảm xúc quay sang nhìn cô - " Đi về nhà thôi, Tịnh Yên. Em phải ngủ sớm. Cả đêm hôm qua đã cùng anh thức khuya xem tivi rồi "

Ách, đây chẳng phải nói cho Mạc Khải Thiên biết cô và hấn đang ở chung sao ? Tên đàn ông chết bầm. Cô chưa kịp lên tiếng thì hấn đã nói với Khải Thiên - " Xin phép, tôi phải đưa Tịnh Yên về rồi ".

Mặt Khải Thiên có chút cứng nhắc. Tịnh Yên càng thêm khó xử. Mà Hạo Quân trực tiếp ôm lấy cô đi qua đường.

" Anh giận sao ? " - Cô lo lắng quan sát gương mặt không cảm xúc của hấn.

Doãn Hạo Quân không trả lời , rất lạnh lùng không hề nhìn cô. Bước đến xe mở cửa cho cô.

Tịnh Yên không vào , cô không thích một Hạo Quân im lặng thế này mở miệng nói - " Em xin lỗi vì đã nói dối anh. Nhưng nếu em nói cho anh biết, liệu anh có chịu để em đi không ? Anh ấy với em chỉ là bạn bè thôi ".

Hấn nhướn mày khó chịu - " Bạn bè ? Lắng Tịnh Yên em chẳng lẽ không nhận ra hấn rất thích em ? Từ đầu buổi đến cuối buổi , tên họ Mạc đó đều nhìn em ! ".

Tịnh Yên lại khó khăn giải thích - " Em biết .Nhưng em đã từ chối anh ấy rồi. Em và Khải Thiên hiện tại chỉ là bạn bè. Hôm nay là sinh nhật anh ấy nên mới muốn cùng em ăn một bữa . Em và anh ấy không có cái gì cả. Tại sao anh không hiểu ? ".

Doãn Hạo Quân nghe vậy lại càng tức giận , bước tới hai tay cầm lấy vai cô - " Anh không cần biết ! Từ nay về sau anh không muốn thấy em cùng tên đàn ông đó ở cùng một chỗ ".

Giờ đây, tới lượt Tịnh Yên tức giận, sao hắn có thể vô lý như vậy - " Hạo Quân, anh không thể quá đáng như thế ! Mạc Khải Thiên là bạn bè, tiền bối của em. Còn giúp đỡ em rất nhiều . Anh có quyền gì mà ngăn cả em gặp bạn bè em ! " .

" Em là người phụ nữ của anh . Anh nói em không được gặp thì không được gặp ! " - Hạo Quân gắt lên, hai bàn tay tăng lực như muốn bóp nát vai cô.

Tịnh Yên đau đớn càng thêm tức giận - " Tại sao anh lại ích kỷ như vậy ?! Đó là lý do mà em không thể nói thật cho anh biết. Bởi vì em biết nếu như anh biết anh sẽ vô lý như thế này mà cấm đoán em. Nhưng em cũng có quyền tự do của riêng mình. Buông em ra ! " . Nói xong , cô vùng vẫy đẩy mạnh hắn ra.

Trong lúc giằng co đẩy hắn ra , Tịnh Yên không giữ được thăng bằng mà lùi về phía sau. Đột nhiên một chiếc xe tải lao tới bóp kèn ầm ỏi, cô cũng sốt chưa kịp hiểu ra chuyện gì liền bị một cánh tay nắm lấy lôi vào trong. Nếu không Tịnh Yên đã mất mạng rồi.

" Em điên à ?! Muốn chết sao ?! Sao lại ngu ngốc không nhìn đường như vậy ?! " - Doãn Hạo Quân quát thẳng vào mặt cô , ánh mắt hằn lên những tia lửa .

Tịnh Yên mặt trắng bệch, bây giờ cô mới sợ hãi lại bị hắn quát mắng. Hạo Quân gắt gao ôm lấy cô như sợ mất đi một thứ quý giá - " Từ nay về sau, nếu như không có sự cho phép, cấm em rời khỏi tầm mắt của anh ! " . Hắn gần lên từng chữ , ôm chặt lấy cô , đôi mắt thoát cái đã hiện lên vẻ sợ hãi.

Trái tim cô như muốn ngưng đập. Doãn Hạo Quân là đang sợ hãi, thì ra hắn cũng có lúc sợ hãi như vậy. Tịnh Yên cứ như vậy mà để hắn ôm , chỉ có ôm cô như vậy hắn mới có cảm giác an toàn.

.....

Doãn Hạo Quân lẳng lẳng không nói gì , trực tiếp nhét cô vào trong xe . Phóng xe về nhà. Trên đường về, Tịnh Yên không biết đã rút bao nhiêu trái tim. Tốc độ lái xe của hắn quả thật kinh hồn . Không phải là muốn cùng cô chết đấy chứ ? Tịnh Yên còn rất yêu đời nha.

Vào tầng giữ xe của chung cư, Hạo Quân xoay bánh lái gạt cua gấp một cái , chiếc xe đã yên vị trong vị trí đỗ . Cô muốn rút cả mồ hôi hột . Hắn xuống xe , lôi cô lên nhà. Cánh tay bị Hạo Quân nắm lấy đỡ lên vì đau. Hắn tức giận cái gì chứ ?! Cô mới là người nên tức giận đây này !

Vào phòng ngủ, cánh cửa bị đóng lại cái " Rầm ". Tịnh Yên cứ thế mà bị hắn ngậm lấy môi, tức giận cắn mút. Đem bao nhiêu giận dữ trong tâm tư trút vào nụ hôn. Cô bị Hạo Quân ép sát vào tường, khiến cho thân thể hai người ma sát lẫn nhau .

Lửa nóng được châm ngòi, hắn lại càng cuồng dã chiếm lấy môi cô, lưỡi cô. Quấn lấy đầu lưỡi Tịnh Yên mà mót. Hai khuôn miệng , hai thân thể dính lấy nhau không một khe hở. Tim cô khẽ đập loạn.

" Tịnh Yên, anh sẽ không đợi nữa . Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh ngay đêm nay , ngay lập tức" - Hạo Quân chột buông cô ra, giọng khàn khàn nói.

Tịnh Yên trợn mắt kinh ngạc, hốt hoảng đặt hai tay lên ngực hắn lắc đầu. Không để cô có thể phản kháng. Hắn đẩy mạnh Tịnh Yên ngã xuống giường, thân thể to lớn cũng theo đó mà áp xuống.

" Không, anh đừng như vậy... " - Cô sợ sệt nhìn hắn, muốn vùng vẫy thoát ra nhưng bị Hạo Quân giữ chặt.

Có trời mới biết, hắn khao khát muốn có cô bao nhiêu. Hằng đêm ở trên giường nằm ôm thân thể mềm mại của cô , hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng kiềm chế dục vọng trong người. Hạo Quân cũng là đàn ông , cũng có bản năng, trước mặt người con gái mình yêu càng khó kiềm chế. Nhưng vì không muốn làm tổn thương cô nên hắn chỉ có thể chờ một ngày cô nguyện đồng ý cho hắn.

Ngày hôm nay, Tịnh Yên lại đi nói dối hắn, ăn tối cùng một người đàn ông khác khiến hắn cực kỳ tức giận. Dù biết cô đối với người kia chỉ là bạn bè nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đắm đuối của tên họ Mạc kia nhìn cô thì bản thân liền phát điên. Doãn Hạo Quân không muốn ai động vào người phụ nữ của hắn, dù chỉ là nhìn cũng không được phép. Tịnh Yên chỉ có thể là của hắn.

Hiện tại, hắn chính là muốn đem cô hòa vào làm một, khiến cô là của hắn.

Doãn Quân hôn mãnh liệt lên cánh môi xinh xắn kia chặn hết những lời nói của cô. Hắn từ từ di chuyển xuống cầm rồi đến cần cổ trắng ngần khe khẽ cắn mút , để lại những vết hôn đỏ ửng trên da Tịnh Yên. Bàn tay không yên phận mà vuốt ve cơ thể cô.

Tịnh Yên run run trước sự khiêu khích của hắn - " ĐỪNG, HẠO QUÂN... "

Trước sự nóng bỏng của hắn cô chỉ có thể tìm lại lý trí mà chống cự. Cô yêu hắn nhưng cô rất sợ....

Bộ đầm cô đang mặc bị Hạo Quân lột ra một cách nhanh chóng , ngay cả đồ lót cũng bị hắn xé nát. Phút chốc, Tịnh Yên đã hoàn toàn trần trụi trước mặt hắn. Cơ thể trắng nõn không chút tì vết, đường cong hoàn hảo của người con gái hiện lên trước mắt.

Ánh mắt sắc bén của Hạo Quân trở nên đục ngầu, ngay cả trán cũng nổi gân lên . Không khó nhìn ra hắn là đang kiềm nén dục vọng bản thân.

Tịnh Yên gương mặt đỏ ửng , xấu hổ đến mức muốn chui vào một cái lỗ. Hắn sao lại cứ dùng ánh mắt trực tiếp vậy mà nhìn cô làm Tịnh Yên khe thở dốc. Hắn cắn nhẹ vành tai cô , yêu chiều nói - " Tịnh Yên, cho anh. Anh muốn em. Muốn em chỉ thuộc về mình anh "

Doãn Hạo Quân cúi xuống hôn lên từng nấc da thịt mịn màng của cô. Không kiêng dè gì mà ngậm lấy nụ hoa mê người của Tịnh Yên. Một tay cầm lấy một bên xoa nắn . Khiêu khích dục vọng trong cơ thể cô.

" Um... " - Tịnh Yên không nhận được mà rên rỉ.

Hắn cũng mau chóng gỡ bỏ chướng ngại vật trên người . Cơ thể cường tráng màu đồng hiện ra khiến cho người nhìn không khỏi đỏ mặt.

Hắn bắt đầu tiến vào trong cơ thể cô.

" A.. Đau, đau , Hạo Quân " - Tịnh Yên cảm giác cả cơ thể mình như bị ai xé rách. Cảm giác đau đớn như muốn chết đi sống lại.

Hạo Quân đau xót nhìn người con gái yếu ớt dưới thân , khe hôn lên những giọt lệ của cô - " Ngoan, nhịn một chút sẽ hết. Anh sẽ làm em thực thoải mái ".

Hắn từ từ ra vào cơ thể cô. Ban đầu rất chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng càng về sau lại không khống chế được bản năng. Hắn chỉ có thể cưỡng dã mà xâm nhập cơ thể của Tịnh Yên . Khiến cô vừa chìm vào khoái lạc lại đau đớn. Hai cánh tay ôm lấy bờ vai hắn , nương theo từng nhịp điệu của Hạo Quân.

Cô yêu hắn, rất yêu hắn.

" Um... A... Hạo Quân , nhẹ một chút " - Tịnh Yên thống khổ mà cầu xin .

" Tịnh Yên , nói em là của anh " - Hơi thở nóng hổi phả vào má cô. Hạo Quân vẫn kịch liệt tiếp tục động tác.

" Um.. Hạo Quân... Em là của anh... " - Giờ đây, lý trí của cô đều bị cuốn đi sạch, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Hắn rung động theo từng động tác, càng tiến sâu hơn .

" Tịnh Yên của anh, anh rất yêu em ".

Nhiệt độ trong phòng mỗi lúc một tăng . Hai cơ dính sát lấy nhau trên giường, cùng nhau tạo nên ngọn lửa nóng bỏng của tình yêu. Chỉ còn lại những tiếng thở dốc , rên rỉ và những lời yêu thương quyến luyến của người đàn ông.

.....Dãi phân cách nóng bỏng quá nha

Sáng hôm sau , Tịnh Yên tỉnh dậy trong lòng ngực rắn chắc của ai đó. Cơ thể của cô dính đầy mùi hương nhàn nhạt của người đàn ông. Những vết hôn chỉ chút trên làn da trắng nõn của cô.

Tịnh Yên mệt mỏi hé đôi mi trĩu nặng, cô cảm giác cả cơ thể như bị bánh xe cán qua, tay chân rã rời. Vừa mở mắt, đập vào mắt cô là cái cảm giác cạnh đây kiều ngạo của Doãn Hạo Quân. Hắn vẫn còn đang say sưa

ngủ, cánh tay to lớn vòng qua eo cô ôm chặt mà ngủ suốt một đêm. Cô còn có thể nghe thấy nhịp thở đều đều của hắn.

Quả nhiên là rất thoải mái ngủ, trên gương mặt còn đầy vẻ thỏa mãn. Làm Tịnh Yên tức muốn chết. Đêm qua, lại bị hắn hành hạ hết lần này đến lần khác thân thể đau nhức không chịu được. Còn hắn lại nhàn hạ mà ngủ.

Nhưng mà nghĩ tới đêm hôm qua, khuôn mặt Tịnh Yên nóng ran lại đỏ ửng. Thật là vô cùng xấu hổ. Cô không quen đối mặt với loại chuyện này. Bỗng nhiên, Hạo Quân tỉnh giấc.

” Chào buổi sáng, Tịnh Yên của anh ” - ngữ điệu sáng khoái của buổi sáng, hắn lên tiếng.

Cô má đỏ như hai trái cà chua, chui xuống mền để trốn, lí nhí đáp lại - ” Chào buổi sáng ”.

Doãn Hạo Quân bật cười thành tiếng trước bộ dạng trốn chui trốn nhủi trẻ con của cô. Hạnh phúc giam lấy cô bên người.

Một lúc sau Tịnh Yên cảm thấy ngón tay mình như có cái gì đó lạnh lạnh xỏ vào. Cô kinh ngạc chui ra khỏi mền, giơ bàn tay lên. Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh nằm trên ngón áp út.

” Anh... Cái này... ” - Tịnh Yên sửng sốt ấp a ấp úng.

” Lấy anh nhé ? ” - Hạo Quân vui vẻ trực tiếp hỏi.

” Nhưng.. Nhưng mà... Có chút gấp gáp ” - Cô bối rối nhìn người bên cạnh. Tịnh Yên yêu hắn nhưng liệu chuyện này có quá gấp không. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý kịp.

” Cho dù gấp thì trước sau em cũng chỉ có thể kết hôn với anh. Không bằng chúng ta tiến hành nhanh một chút ” - Hạo Quân nâng cằm cô lên không cho Tịnh Yên trốn tránh.

” Nhưng... Um... ”

Tịnh Yên lại muốn nói nhưng bị hắn chặn lấy môi, mãnh liệt hôn lên cánh môi mềm mại.

” Không cho phép từ chối. Em chỉ có thể lấy anh ” - Hắn bá đạo tuyên bố.

Cái tên đàn ông đáng chết này. Lúc nào cũng bá đạo như vậy. Tịnh Yên chỉ đành lắc đầu bó tay. Ai bảo cô yêu phải một kẻ như hắn chứ.

Sau đó, Doãn Hạo Quân ngay lập tức đã đến gặp cha mẹ cô để ra mắt. Cha mẹ cô rất hài lòng về hắn nên liền đồng ý hôn lễ. Tịnh Yên cũng không ngờ cha mẹ cô lại dễ dãi vậy nha.

Hắn vui mừng gấp rút chuẩn bị hôn lễ, định rằng ba tháng sau ngày lành tháng tốt sẽ cưới. Tịnh Yên cũng thấy hơi chóng mặt với cái tốc độ cưới xin như vũ bão này. Khi cô hỏi định đãi tiệc ở đâu thì Hạo Quân trả lời - ” Tại Queen Palace. Vì nơi đó là nơi lần đầu chúng ta hôn nhau ”.

Tịnh Yên ngạc nhiên nhìn hắn - ” Anh còn nhớ sao ? Lúc đó anh rất say mà ”.

” Lúc tỉnh dậy, anh đã nhớ ra rồi. Chỉ tiếc tại sao lại hôn em ít như vậy. Thật không thỏa mãn ” - Hắn cười cười làm bộ thờ ơ.

Cô đỏ mặt trùng mắt với hắn - ” Vô sỉ. Còn không tại anh ngắt đi sao ? ”.

Hạo Quân như nghe ra được gì đó lại cười thành tiếng, ôm lấy eo cô - ” Phải, là tại anh không tốt. Khiến em bị hụt hẫng. Để tối nay anh đền cho em nhé ”.

Tịnh Yên mặt nóng ran, hung hăng đánh hắn - ” Đáng ghét ”.

Doãn Hạo Quân cười vô cùng sáng khoái. Hắn hiện tại đang rất hạnh phúc. Mà Tịnh Yên cũng rất hạnh phúc mà nép vào lòng hắn.

Cô và hắn thích nhau từ cái nhìn đầu tiên. Cái mà người ta thường gọi là tình yêu sét đánh. Có người nói loại tình yêu đó không hề bền vững, không hề chắc chắn, chỉ là một cảm xúc nhất thời. Lúc đấy, Tịnh Yên cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ , cô mới hiểu. Một sự rung động trong giây lát cũng có thể khiến ta khắc cốt ghi tâm , nhưng nhớ đến suốt cuộc đời. Một cuộc tình không hề quá trắc trở , khó khăn nhưng nó cũng có thể sâu đậm mà kéo dài đến chín năm dù cô và hắn không gặp lại nhau.

Gặp lại rồi mới biết mình mới nhớ người ấy bao nhiêu, rung động vì người ấy bao nhiêu , yêu người ấy nhiều như thế nào. Rồi mới phát hiện ra cô và hắn là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên.

Biết nhau 9 năm , thích nhau 9 năm , yêu nhau 6 tháng - Tịnh Yên bây giờ không nghĩ hai người bọn cô là quá khản trương.

Bắt đầu từ đây , cô và Doãn Hạo Quân sẽ nắm tay nhau đi suốt phần đời còn lại. Ngọt ngào có, vui vẻ có , giận dỗi có. Quan trọng là hai trái tim vẫn mãi mãi thuộc về nhau.

..... Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-yeu>